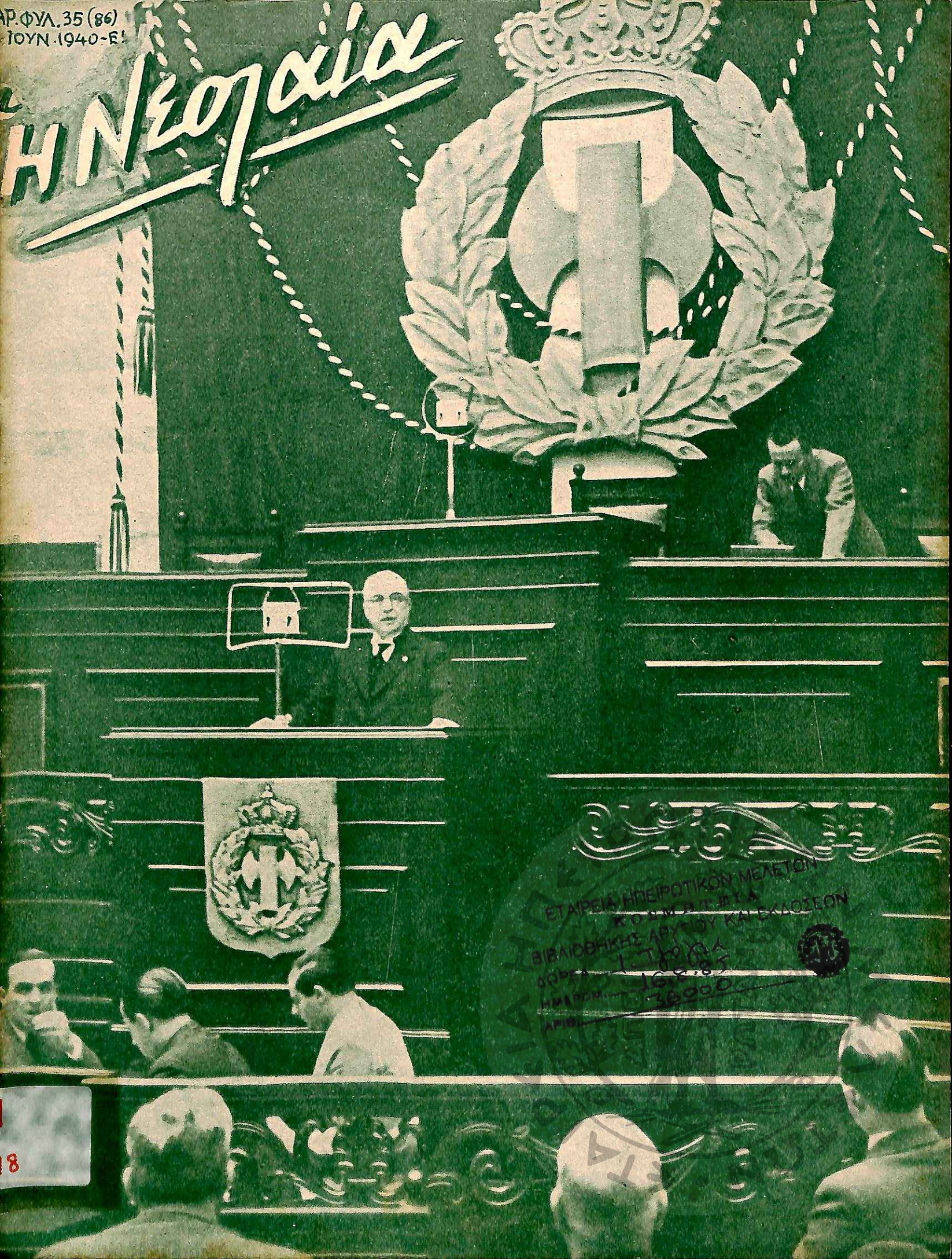

Η Νεοσχία

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΜΜΑΤΙΣΤΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΗΔΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΟΡΘΕΣ 1.700.000
ΗΜΕΡΟΝ 168.85
ΑΡΙΘ. 30000

Η Νεοφάνεια

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικου-
μένου υπό Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου
προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ
τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις
καὶ ἐκπρὸς αὐτῆς, ἀναπληροῦντος ὑπὸ
τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου
κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Β' - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β' ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. Λογιστηρίου 32-094
Συντάξεως 34-425

ΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 35-1 Ἰουνίου 1940
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμ-
ματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἑ. ἀ. καὶ τὴν σφραγίδα τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Μελῶν καὶ μὴ
μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἑσωτερικοῦ) Δρ. 160 - 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ > 80 - 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ > 40 - 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγυπτίου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιω-
τικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινοτήτας) καὶ
Σχολικὰς Ἑφορίας. ΕΤΗΣΙΑ Δραχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Ἀπὸ τὰς βραβευθείσας σχολικὰς ἐκθέσεις ὑπὸ τῶν Ταχ. Ταμειυτηρίων

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΑΤΑΠΟΛΩΝ
(ΑΜΟΡΓΟΥ)
ΤΑΞΙΣ ΣΤ'

Πῶς ἡμπορεῖ τὸ παιδί νὰ κάμῃ οἰκονομίες καὶ
γιατί τις κάνει;

Η ΛΕΥΚΗ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΑ

Δῶρα γλυκά, θερμά φιλιὰ
μοῦφερεν ἡ Πρωτοχρονιά
κι' αὐτὸν ἐδῶ τὸν κουμπάρῳ
ποῦ εἶναι δῶρο τοῦ μπαμπᾶ.

Στὴ σχολικὴ μας τὴ γιορτὴ
εἶπα νὰ τὸν ἀνοίξω,
νᾶχω κουστούμι ἄσορτί,
τώρα νὰ σᾶς τὸ δείξω.

Φόρεμα, κάλτσες καὶ παπούτσια,
ἄλλα καινούργια, ἄσπρα καὶ πλούσια
τὰ ἔκαμα μὲ τὸν παρᾶ
τούτου ἐδῶ τοῦ κουμπάρᾶ.

Ἐγὼ μὴν ἀδελφὴ Μαρούλα
ποῦ λιχουδιὰς τὰ τρώει οὐδὲν,
καὶ τώρα τοῦτα λαχταρᾶ
μὰ ἔχει ἄδειο κουμπάρᾶ.

Ὁ ποιητὴς αὐτοῦ τοῦ ποιήματος μᾶς λέγει ὅτι ἦταν
δύο ἀδελφία, στὰ ὁποῖα ὁ μπαμπᾶς τοὺς τοὺς ἔκανε κάθε
πρωτοχρονιά δῶρα. Αὐτὴ δὴμος τὴ φορὰ τοὺς ἔκαμε δῶρα

δύο κουμπάρᾶδες, γιὰ νὰ πάρῃ ἡ κάθε μιά ἓνα, ποῦ νὰ
βάξουν μέσα τὰ λεπτὰ τους. Ἡ μιά, ποῦ τὴν ἔλεγε
Λευκή, ὅτι λεπτὰ τῆς ἔδιναν τὰ ἔβαζε μέσα στὸν κουμ-
παρᾶ. Ἐνῶ ἡ Μαρούλα ὅτι τῆς ἔδιναν τὰ ἔτρωγε ὅλα
στὶς λιχουδιὰς (καραμέλλες). Καὶ ὅταν τὸν ἐγέμισεν ἡ
Λευκὴ τὸν κουμπάρᾶ, στὴν σχολικὴ τῆς τὴ γιορτὴ τὸν
ἀνοίξε. Καὶ ἔκαμε μιά φορεσιά καλὴ, δηλαδὴ κάλτσες,
παπούτσια καὶ φόρεμα. Καὶ ὅταν τὰ ἔκαμε, τὰ ἐφόρεσε
καὶ ἐπῆγε στὴ γιορτὴ τοῦ σχολείου τῆς. Ἡ Μαρούλα
δὲν ἔκανε οἰκονομία στὰ λεπτὰ τῆς, καὶ δὲν εἶχε νὰ κάμῃ
στολὴ, ὅπως ἡ Λευκή. Μόνον εἶχε πᾶει στὴ γιορτὴ τοῦ
σχολείου τῆς μὲ τὰ παλιά τῆς. Καὶ ὕστερα ἐκοίταξε τὸ
φόρεμα καὶ τὰ παπούτσια τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ ἐξήλεσε,
γιατί δὲν εἶχε καὶ αὐτὴ νὰ κάμῃ, μόνο ἦταν μὲ τὰ παλιά
τῆς τὰ ρούχα.

Πῶς μπορῶ νὰ κάμω οἰκονομία.

Ἐγὼ πρέπει νὰ κάμω ἔτσι: Ὅταν μοῦ δῶνῃ κανεὶς
καμιὰ δραχμὴ, δὲν πρέπει νὰ πάω νὰ τὴν φάω καρα-
μέλλες, μόνο νὰ τὴ φυλάγω. Καὶ ὕστερα, ὅταν ἔχω καμ-
μιὰ ἀνάγκη, θὰ παίρνω ἀπὸ αὐτὰ καὶ δὲν θὰ λέγω εἰς τοὺς
γονεῖς μου νὰ μοῦ δύνουν. Ὅταν πάλι ἀνοίξῃ τὸ σχολεῖον
μου θὰ ἔχω καὶ πάλι τὰ λεπτὰ καὶ δὲν θὰ ἔχω ὅλη τὴν
ῶρα νὰ πηγαίνω στὴ μητέρα μου νὰ μοῦ δῶνῃ νὰ πάρω
τετράδιο, ἢ μολύβι. Μόνον θὰ πάω μὲ τὰ δικά μου λεπτὰ
νὰ πάρω.

Ἡ οἰκονομία εἶναι πάρα πολὺ καλὴ εἰς τὰ παιδιὰ καὶ
εἰς τὸν μεγάλον ἄνθρωπον. Ἀλλὰ προπάντων πῶς πολὺ
εἶναι εἰς τὰ παιδιὰ. Διότι ὅταν εἶναι μικρὸ τὸ παιδί καὶ
εἶναι ἄσωτο, σὰν μεγαλώσῃ ἔτσι πάλι θὰ εἶναι, θὰ εἶναι
δηλαδὴ ἄσωτος. Καὶ ἐκεῖνος ποῦ εἶναι ἄσωτος, κάνει
κακὸ ὅχι μόνο στὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἄλλους.
Τοὺς καταστρέφει, διότι πᾶνε καὶ γλέντουνε καὶ πίνουν
κρασί. Καὶ δὲν εἶναι ὅτι θὰ σοῦ φύγουν τὰ λεπτὰ σου,
ἀλλὰ χάνεις καὶ τὴν ὑγεία σου.

Μαρία Μ. Ρούσσου

Η Νεοφάνεια

ΜΕ ΓΑΛΗΝΗΝ

Μέσα εἰς τὴν ἀνασφαλὴ καὶ ἀβεβαίαν δίνην τῶν γεγο-
νότων τοῦ φοβερωτέρου τῶν πολέμων οἱ Ἕλληνες ἔχομεν
ἀσφαλὴ καὶ ἀναμφισβήτητα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐθνικοῦ μας
προσανατολισμοῦ, ὅπως τὰ ἔχει καθορίσει ὁ Ἀρχηγός.
Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ εἶναι: Πρῶτον ἡ ὁμόφωνος ἐπιθυμία τοῦ
ἔθνους νὰ κρατηθῇ ἐκτὸς τῆς πολεμικῆς καταιγίδος,
ἐφόσον τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἰδικὴν του θέλησιν. Δεύ-
τερον ἡ ἀδιάσειστος ἀπόφασίς του ν' ἀντισταθῇ μὲ ὅλην
τοὺ τὴν δύναμιν καὶ μὲ ὅλην τὴν ἀνανεωμένην ὁρμὴν του,
μὲ ὅλα τὰ ὕλικά μέσα, μὲ τὸ πνεῦμα καὶ μὲ τὴν ψυ-
χὴν του καὶ μέχρις ἐσχάτων ἀπέναντι πάσης, ὁθενδήποτε
τυχὸν ἐκδηλωθῇσμένης, ἀπειλῆς ἐναντίον τῆς τιμῆς του,
ἐναντίον τῆς ἀνεξαρτησίας ἢ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἐθνι-
κοῦ ἐδάφους.

Ἐνας πολῦτιμος συντελεστής, ποῦ δὲν ὑπῆρχε κατὰ
τὸν προηγούμενον πόλεμον καὶ ποῦ διὰ τὴν ὑπαρξίν του
βεβαιούμεθα σήμερον κάθε μέρα περισσότερο, εἶναι ὅτι
τὴν ἑλληνικὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ κρατηθῇ ἡ ἰδικὴ μας γεω-
γραφικὴ περιοχὴ ἐκτὸς τῆς πυρπολουμένης ζώνης, συμμε-
ρίζονται μὲ ἴσην ἔντασιν θελήσεως καὶ μὲ ἴσην ἐλικρί-
νειαν καὶ ὅλοι οἱ ἀμέσως γειτονεῦντες μὲ τὴν Ἑλλάδα
λαοί. Ὑπὸ ἄλλας συνθήκας τὸ γεγονός τοῦτο θὰ ἦτο ἐπαρ-
κὴς ἐγγύησις διὰ τὸ ἀδιάτάκτον τῆς εἰρήνης. Σήμερον
ὅμως δὲν εἶναι, ὅπως ὁ καθὲς ἀντιλαμβάνεται, δι' ἓνα θε-
μελιώδους σημασίας λόγον. Διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ πόλεμος,
ποῦ παρέσυρεν εἰς τὰς φλόγας του τὰ ἰσχυρότερα Κράτη
τῆς Εὐρώπης, διετάραξε καὶ ἀνέτρεψεν ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς
δυναμικῆς καὶ ἠθικῆς ἰσορροπίας ποῦ ἐστήριζαν τὴν διεθνῇ
τάξιν. Σήμερον εἶναι φανερόν ὅτι ἡ εἰρήνη κάθε Κράτους,
περισσότερον δὲ τῶν μικρῶν Κρατῶν, ἔπαυσε νὰ ἐξαρτᾶ-
ται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν θέλησιν τοῦ Κράτους αὐ-
τοῦ καὶ εἶναι ἐκτεθειμένη εἰς τὴν μοιραίαν φορὰν τῶν
φάσεων καὶ τῶν ἐπεισοδίων τῆς μεγάλης πολεμικῆς ἐμ-
πλοκῆς. Εἶδαμεν τὴν μοιραίαν αὐτὴν φορὰν νὰ ἐνεργῇ εἰς
τὸν Βορρᾶν καὶ εἰς τὴν Δύσιν. Τὰ συμβάντα τῆς Νορβη-
γίας, τῆς Δανίας, τῆς Ὁλλανδίας καὶ τοῦ Βελγίου μᾶς
ἐδίδαξαν πόσον δὲν ἀρκεῖ ἡ καλὴ πίστις καὶ ἡ καλὴ εἰ-
ρηνικὴ θέλησις ἐνὸς λαοῦ διὰ ν' ἀποφύγῃ οὕτως τὸν πό-
λεμον. Βλέπομεν ἀκόμη εἰς τὰ μέτρα τῆς ἐπιφυλακῆς, ποῦ
ἐφαρμόζουν ὅλα τὰ ἄλλα οὐδέτερα Κράτη τῆς Εὐρώπης,
ὅτι τὴν αἰσθάνειν τῆς παρουσίας τοῦ κινδύνου καὶ τῆς ἀπει-
λῆς τῆς ἀθελήτου ἐμπλοκῆς τῶν εἰς τὸν πόλεμον. Φυσικά
τὰ συμβάντα τῆς Βορείου καὶ τῆς Βορειοδυτικῆς Εὐρώ-
πης εἶναι ἐνδείξεις μόνον, ὅχι ἀποδείξεις διὰ τὸ ἀναπό-
τρεπτον τῆς ἀπειλῆς. Πολὺ πιθανὸν εἶναι ὁ πόλεμος νὰ
περάσῃ ἀπὸ κοντὰ μας, χωρὶς νὰ μᾶς περιλάβῃ εἰς τὸν
κύκλον του, ὅπως περὶ συχνὰ ἡ ἀνοικιὰτικὴ θύελλα
πολὺ κοντὰ ἀπὸ ἓνα ἀγρόν χωρὶς νὰ τὸν θίξῃ. Αὐτὸ ὅμως
τὸ ἐνδεχόμενον εἶναι τόσο πιθανόν, ὅσον καὶ τὸ ἀντίθε-
τον. Ἐφόσον λοιπὸν αἱ πιθανότητες εἶναι μοιρασμέναι, τὸ
ἰδικόν μας ἱστορικὸν καθήκον γίνεται πολυπλοκώτερον,
χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ παύῃ νὰ εἶναι σαφές. Ἡμποροῦμεν
νὰ τὸ συνοψίσωμεν εἰς μίαν φράσιν αὐτὸ τὸ καθήκον: Ἐρ-
γασία ἀδιάκοπος καὶ ἀδιάπτωτος καὶ σύντονος ἀγρυπνία.
Θὰ προσθέσωμεν ἀκόμη καὶ γαλήνη. Διότι χωρὶς γαλή-
νην εἶναι δύσκολον νὰ διατηρηθῇ ἡ ἀπαραίτητος ἐντασις
τῆς προσπάθειας ἐν τῇ ἐργασίᾳ καὶ ἀκόμη δυσκολώτερον
νὰ διατηρηθῇ ἡ ἐντασις τῆς ἀγρυπνίας. Ἀπὸ τὸν Ἑλλη-
νικὸν Λαὸν δικαιοῦμεθα ν' ἀξιούμεν καὶ νὰ περιμένωμεν
αὐτὴν τὴν γαλήνην. Καὶ διότι ἓνας λαὸς μὲ τόσο μακρὰν
ἱστορίαν καὶ τόσο πλούσιαν πείραν δὲν εἶναι ὁσώτῳ νὰ
ἐξαφνίζεται καὶ νὰ καταπληθῇσεται ἀπὸ τὰ γεγονότα, ὅσον
ἐξαιρετικὰ καὶ ἂν φαίνονται, ἀλλὰ καὶ δι' ἓνα ἀκόμη λό-
γον: Διότι ὅταν ἓνας λαὸς ἔχῃ λάβει τὴν ἀπόφασιν του καὶ
ὅταν ἡ ἀπόφασίς του αὐτὴ εἶναι ὁμόφωνος, καὶ ἐπὶ πλέον
συμπίπτῃ ἀπολύτως μὲ τὰ παραδεδομένα, ἀρμονίζεται μὲ
τὸ πνεῦμα τῆς ἱστορίας του καὶ ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰς
προσδοκίας του τοῦ μέλλοντος, ὅταν ἡ ἀπόφασίς αὐτὴ
λαμβάνεται μὲ τὴν κατάλληλον ὅλων τῶν παραγόντων τῆς
Πολιτείας καὶ μὲ ὁμόφωνον τὴν ἰδικὴν του ἔγκρισιν καὶ
ἀποδοχήν, δὲν ἀπομένει πλέον τόπος διὰ τὴν ταραχὴν καὶ
τὴν ἀδωμονίαν.

Οἱ Ἕλληνες ὅμως εἴμεθα αἰσθηματισταὶ καὶ ὁ αἰσθημα-
τισμὸς μας, ποῦ εἶναι ἀδιαφιλονίκητα προσὸν καὶ ἀρετὴ
εἰς κάθε ἄλλην περίστασιν, εἰς τὴν παρούσαν σκληρὰν καὶ
ἀντασθηματικὴν στιγμήν τῆς ἱστορίας, ἡμπορεῖ ν' ἀποβῇ
δυσάρεστος ὁδηγός. Ἐπίσης δυσάρεστον διὰ τὴν παρού-
σαν στιγμήν εἶναι ἓνα ἄλλο μέγα καὶ τοῦτο προσὸν τοῦ
φυλετικοῦ μας χαρακτήρος, ἡ οἰκουμενικότης τῆς Ἑλλη-
νικῆς ψυχολογίας. Ὁ Ἕλλην ἦτο πάντοτε πανάνθρωπος.
Καὶ ἡ καθολικότης αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνης του αἰσθησεως
ἐξηγεῖ τὴν πολυπραγμοσύνην του, τὸ ἀνήσυχον ἐνδιαφέ-
ρον του διὰ τὰ πράγματα τοῦ Κόσμου, τὴν τεταμένην
ἀκρόασιν τῶν παγκοσμίων γεγονότων. Χρειάζεται χωρι-
στὰ ὁ καθένας καὶ ὅλοι μαζί οἱ Ἕλληνες νὰ υποβάλωμεν
εἰς πειθαρχίαν καὶ εἰς ἔλεγχον καὶ τὰς δύο ταύτας φυλε-
τικὰς μας ιδιότητες. Χρειάζεται νὰ λησμονήσωμεν τὰ
σφάλματα καὶ τὰ λάθη καὶ τὰς ἀδικίας καὶ τὰς ἀνισότη-
τας, ποῦ ὠδήγησαν εἰς τὸν πόλεμον καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ
χαλαρωθῇ καὶ διασπασθῇ ἡ προσήλωσίς μας πρὸς τὸ κύ-
ριον γεγονός τοῦ πολέμου καὶ τὰς ἀμέσους καὶ ἀπωτέρας
συνεπειὰς του. Χρειάζεται τέλος νὰ ὑπερνηκῇ κάθε ὑπό-
λειμμα πικρίας καὶ μνησικακίας, δι' ὅσας ἡ Χώρα μας
καὶ ὁ Λαὸς μας ὑπέστησαν ἀδικίας καὶ ἀπογοητεύσεις
κατὰ τὸν προηγούμενον πόλεμον. Δὲν πρέπει νὰ διαφεύγῃ
τὴν ἀντίληψιν καὶ τοῦ τελευταίου Ἕλληνος ὅτι ἡ παρεμ-
βολὴ τῶν ἀναμνήσεων τοῦ παρελθόντος ἡμπορεῖ νὰ συ-
σκοτίσῃ καὶ νὰ συγχύσῃ τὴν διαύγειαν τῶν ἀπόψεων τοῦ
παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος καὶ νὰ βλάψῃ τὴν ὑπόθεσιν
τοῦ ὁρθοῦ προσανατολισμοῦ μας.

Ὅπως ἀρμόζει καὶ ὅπως μᾶς ἐδίδαξεν ἡ πείρα τῶν
περιπετειῶν 35 αἰῶνων ἐθνικῆς ζωῆς, θὰ σταθῶμεν καλῶς
καὶ θὰ ἐντείνωμεν εἰς τὸ ἀκρότατον τὴν ἀγρυπνίαν μας
ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς ἱστορίας. Δὲν θ' ἀφήσωμεν τὸν νοῦν
μας καὶ τὴν κρίσιν μας νὰ καταπλαγῇ, πολὺ δὲ ὀλιγώ-
τερον νὰ πτοηθῇ ἀπὸ τὰς μεθόδους καὶ ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ
δαμνικοῦ αὐτοῦ πολέμου. Ὅποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι τὰ
μέσα τῆς ἐπινοίας τοῦ ἀνθρώπου, δὲν θὰ φθάσουν ποτέ τὰ
μέσα αὐτὰ νὰ κυριαρχήσουν καὶ νὰ ἐξουθενώσουν τὸν
ἴδιον τὸν ἄνθρωπον. Δὲν θ' ἀφήσωμεν τὰς τερατώδεις
θεωρίας τῆς πολεμικῆς προπαγάνδας νὰ κλονίσουν οὐδ'
ἐπὶ στιγμὴν τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν πεποίθησιν μας εἰς
τὸ μέλλον, τοῦ ὁποῦ τὴν ὁποῖν δὲν θὰ χάσωμεν ἀπὸ
τὰ μάτια μας, ὅσον μακρὸς καὶ στιγμὸς καὶ ἂν εἶναι ὁ ζό-
φος τῆς πολεμικῆς περιόδου. Ἐνόςω γνωρίζομεν ὅτι δὲν
ὑπάρχει πολιτισμὸς ποσοτικῶς καὶ ποιοτικῶς τόσο ἰσχυ-
ρός, ὥστε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ νὰ κατισχύσῃ ὅλων τῶν ἄλλων,
δὲν ἡμποροῦμεν ν' ἀμφιβάλλωμεν οὔτε κατ' ἐλάχιστον ὅτι
αἱ ἀπειλαὶ θὰ παρέλθουν, αἱ ἀδικίαι θὰ ἀπανορθωθοῦν
καὶ ἡ ἰσορροπία θ' ἀποκατασταθῇ πάλιν καὶ ὅτι μάλιστα
ἡ νέα ἰσορροπία θὰ εἶναι δικαιότερα καὶ ἠθικώτερα.
Ἐνόςω θὰ συνεχίζεται ὁ ἀγὼν πρέπει νὰ εἴμεθα παρε-
σκευασμένοι ν' ἀντιμετωπίσωμεν τὰς πλέον ἀδιανοήτους
παραμυθρήσεις καὶ στρεβλώσεις εἰς τὸν εὐρωπαϊκὸν χάρ-
την, χωρὶς κατ' ἐλάχιστον νὰ κλονισθῇ ἐκ τούτου ἡ βεβαιό-
της μας ὅτι ἡ ἐθνολογικὴ ἀρχὴ θὰ εἶναι ἐκεῖνη ποῦ θὰ
κυριαρχήσῃ τελικῶς κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ὁριστικοῦ
χάρτου τῆς Εὐρώπης.

Μὲ τὴν γνώσιν αὐτὴν καὶ μὲ τοιαῦτα ἀδιαφιλονίκητα
στοιχεῖα προβλέψας, ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ γαλήνη μας
θὰ εἶναι καταχωρημέναι. Καὶ ἡ περικοχίσις αὐτὴ θὰ μᾶς
ἐπιτρέψῃ νὰ ἐντείνωμεν τὴν ἐργασίαν μας — ἐφόσον ἡ εἰ-
ρήνη τῆς Χώρας μας θὰ παραμείνῃ ἀπαράσβαστος — καὶ
ν' ἀγωνισθῶμεν μέχρι τέλους, νικηφόρος, ἐν πολέμῳ, ἐάν
ὁ πόλεμος ἦθελε μᾶς ἐπιβληθῇ. Ἐτοίμα μὲν ὅμως πιστοὶ
εἰς τὸ πνεῦμα τῆς ἱστορίας μας καὶ θὰ ἐκπληρώσωμεν τὸ
χρέος μας μέχρι τέλους. Θὰ διαφυλάξωμεν ἀλώβητον διὰ
τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τὴν πολῦτιμον ὕλην καὶ πνευ-
ματικὴν παρακαταθήκην τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ ὁποία — ἡμ-
ποροῦμεν καὶ τώρα καὶ πάντοτε νὰ τὸ διακηρύττωμεν, χω-
ρὶς φόβον καὶ χωρὶς δισταγμὸν — βαρύνει ἐπὶ τῆς ζωῆς
τοῦ πλανήτου καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῆς ἀνθρωπότητος ἀπεί-
ρως περισσότερο, ἀπὸ ὅσον βαρύνουν ὅλοι μαζί οἱ συγ-
κρουόμενοι εἰς τὸν παρόντα πόλεμον λαοὶ καὶ πολιτισμοί.

ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ντυμένος τότε ο ποιητής με κόκκινο ένδυμα οδηγούσε τους υποκριτές και τους χορευτές στεφανωμένους προς τον αγώνα. Γύρω ή ελληνική φύσι, το ελληνικό τοπίο, κι' ακόμα το ελληνικό πνεύμα της αθάνατης αρχιτεκτονικής συνεπλήρωνε και υπεργράμιζε την υποβλητική εικόνα.

Στη μεσανή κερκίδα ο άρχων και οι αγωνοδίκες παρακολουθούσαν το κρινόμενο έργο.

Οι αγωνοδίκες στην αρχαία Έλλάδα πρώτα εξέλεγαντο με κλήρο. Έπειτα όμως το δικαίωμα της εκλογής των κριτών, σαν πολύ σπουδαίο, δόθηκε στη Βουλή των πεντακοσίων, που εξέλεγαν με ψήφο. Οι αγωνοδίκες ωρκίζοντο ότι ήθελαν κρίνει δίκαια.

Στο τέλος των αγώνων ο άρμόδιος άρχων συνέτασσε ένα σύντομο πρακτικό, που ανέφερε τις επιγραφές των έργων, τα ονόματα των διαγωνιζομένων, το χρόνο, την έορτή και τις αποφάσεις των αγωνοδικών. Τα πρακτικά έχαρασσοντο πάνω σε μαρμαρίνες πλάκες, που έλεγοντο διδασκαλία. Γιατί τότες το «παριστάνειν» λέγονταν «διδάσκειν» και ο συγγραφέας του έργου «διδάσκαλος». Αργότερα ο Περικλής βρήκε, κατά τον Πλούταρχο, πως το καλύ-ερω μέσο της διαπαιδαγωγικής του λαού ήταν το θέαμα: χορός, άπαγγελία, θέατρο, μουσική. «Διεπαδανόγει την πόλιν ούκ άμούσοις ήδοναίς». Έδινε εις τους άπόρους δωρεάν το «θεωρικόν», δηλαδή το εισιτήριο για τους καλλιτεχνικούς αγώνες και αναφέρεται ότι 180.000 και πλέον δραχμές εξώδευε για «θεωρικά» το χρόνο.

Στην αρχή τα βραβεία ήτανε ως επί το πλείστον ύλικά, διάφορα αντικείμενα, λέβητες, τρίποδες, κρατήρες, βόες, ίπποι και γυναίκες άκούη. Τότε οι άγώνες, σωματικοί και πνευματικοί, έλεγοντο «χρηματίζται». Αργότερα, με το ώριμασμα της έννοιας του αγώνος, τα βραβεία ήταν ήθικης φύσεως, στέφανοι κοτίνου ή δάφνης, μυρτιάς ή λεύκας, σελίνου ή φοινικιάς. Και οι άγώνες τότε έλεγοντο «στεφανίται».

Από την εποχή εκείνη κατέλαβε και το άγώνισμα την θέση, που του πρέπει. Αυτό έκδηλώνεται πολύ φανερά στα λόγια που λέγει ο Τριανταύχης στο Μαρδόνιο για τους Έλληνες: «Παπαί Μαρδόνιε, κοίους έπ' άνδρας ήγαγες μαχεσσομένους ήμέας, οί ου περί χρημάτων τον άγώνα ποιούνται, αλλά περί άρετης».

Ένα ακόμα μάς κάνει να κατανοήσουμε ότι οι Έλληνες και στο ζήτημα αυτό τότε είχαν κατανοήσει την αξία του συνόλου κατ' έξοχην. Το κύριον βραβείον έλάμβανεν ή φυλή, εις δέ τον ποιητήν έδίδετο στέφανος.

Τώρα ένα μαγιάτικο απόγευμα, γεμάτο μύρα και φώς, κάτω από τον ίδιον ουρανόν, μέσα στο ίδιο τοπίο και στα άπομεινάρια εκείνης της καλλιτεχνικής σκέψης και έκφρασης, νέοι Έλληνες νυναικές και άνδρες, προσέρχονται να διαγωνισθούν τον καλλιτεχνικόν άγώνα των Μουσών, «τόν στεφανίτην».

Όταν κατά τον δεύτερον μετά Χριστόν αιώνα ο έπώνυμος εκείνος των Αθηνών άρχων, Ηρώδης ο Αττικός, με δικά του εκατομμύρια ως επί το πλείστον άφηκε να φυτρώσουν οι καλλιτεχνικές άψίδες του θεάτρου στα πόδια της Ακροπόλεως δεν θα μάντευε ποτέ, πως στερνά από δέκα οχτώ αιώνες θα έμπαιναν πάλι εκεί μέσα τα παιδιά των Έλλήνων να διαγωνισθούν τον ωραίον άγώνα της πνευματικής άρετης, της καλλιτεχνικής ικανότητας.

Αντιλάλησαν πάλι τα τόξα των άψιδων από την ελληνική μουσική φωνή κι' αναταράχτηκαν οι κερκίδες ως το τελευταίο διάζωμα από των Έλλήνων άκροατών τον ένθουσιασμό. Δεν ύπήρχε πια ή θυμέλη και ο βωμός, ούτε έδιδετο ο χρυσός από κισσό, το ιερό φυτό του Διονύσου, στέφανος, όμως γέμιζε τον άνοιξιότικον εκείνον άνέρα ή ίδια ελληνική ψυχή, ή διάθεσι της ίδιας ελληνικής Φυλής. Γιατί αφού ακόμα δεν μπόρεσε ο χρόνος τα έργα των χειρών του να σθήση, πως είναι δυνατό την ουσία ή μάλλον την ύπερουσία της Φυλής εκείνης μέσα στην ελληνική ψυχή να άφανίση; Πάνω από τα κεφάλια μας κείνο το απόγευμα ύψώνονταν άκατάλυτο δείγμα της σύνδεσής μας με τη Φυλή εκείνη του άνωτάτου πολιτισμού των αιώνων, ο Παρθενώνας, μέσα στο μπλάθο φώς τ' ουρανού, σαν μια όπτασία φερμένη από τα βάθη των αιώνων. Και καθώς ξαφνικά χαμένη στην άριστοτεχνική έκτέλεσι του Στάσιμου του Χορού από τις «Ικέτιδες» άνατρίχιασα γιατί καθώς χτυπούσε το χρυσό φώς του ήλιο-βασιλέματος μου φάνηκαν οι κολώνες του από το πιο καθάριο χρυσάφι. Φάνταζε μέσα στο μαγικό δειλινό σαν και κείνους τους δόλοχρυσους ναούς των άρχαίων Ίνδων στις ιστορίες του Κίπλικ. «Έτσι, χωρίς να το θέλω, ύγράνθηκε το μάτι μου από την περιφάνεια για το παρελθόν της Φυλής μας και για το παρόν.

Τώρα επίσης κάθονταν στη μεσαία κερκίδα ο Άρχων με τους αγωνοδίκες. Και τώρα με άστραφτερό μάτι και με φουσκωμένη από ένθουσιασμό καρδιά παρακολουθούσε πολύπληθη ή ελληνική ψυχή τις ώραιες καλλιτεχνικές έκδηλώσεις της ελληνικής νεότητος.

Ένα άληθινά καλό πρόγραμμα έκ-

τελέστηκε πολύ σωστά και ίσως συμβολικά μέσα στις γιορτάσιμες εκείνες δυόμιση ώρες. Η χορωδία άνοιξε το πρόγραμμα και των τριών διαγωνιζομένων ομάδων, της Διοικήσεως Άνωτάτων Σχολών, Περιφερειακής Διοικήσεως Αρρένων, Περιφερειακής Διοικήσεως Θηλέων. Γιατί το μαζικό τρανούδι άποτελεί μια ψυχική σύνδεσι και μιάν ύποσυνειδητή άλληλεγγύη. Μόνο που κάποτε, πρό πάντων στη χορωδία της Περιφ. Διοικήσεως Αρρένων, μάς παραξένευαν οι ξενικές επιδράσεις, μάλιστα στα δημοτικά μας τραγούδια, που σαν κρουσταλλένια πηγή της λαϊκής μας καλλιτεχνικής ψυχής δεν επιδέχονται τέτοιου είδους παρεκκλίσεις και νοθείες όσο καλές και τεχνικές αν θεωρηθούν.

Οι άπαγγελίες — από το Ζ' της Ηλιάδος, τα ελληνικά νιάτα, Β' Στάσιμο του Χορού από τις «Ικέτιδες» — με υπόκρουσι ήτανε γενικά καλές. Οι «Ικέτιδες» και στα σόλα άπεδόθησαν με μια έσωτερικότητα, που θα μπορούσαν να τη ζηλέψουν τα μεγαλύτερα καλλιτεχνικά κέντρα του κόσμου. Δίκαια πήραν το βραβείο! Γενικά ή άγωνοδίκες έπιτροπή, που την άποτελούσαν ο Κ. Ε. Ν. κ. Κωνσταντίνου, ο Γενικός Διευθυντής των Κρατικών σκηνών κ. Κ. Μπασιάς, ή καλλιτέχνις κ. Μ. Κοτοπούλη και ο συνθέτης κ. Πετρίδης, άπένευε τα βραβεία πολύ δίκαια παρ' όλη τη λιγούτιμη σύσκεψί της. Στη χορωδία βραβεύτηκε ή ομάδα της Περιφερειακής Διοικήσεως Αρρένων Πρωτευούσης, στην άπαγγελία ή ομάδα της Περιφερειακής Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης με την άμειπτη έκτέλεσι του β' στάσιμου του χορού απ' τις «Ικέτιδες». Στο χορό — άληθινά όλοι οι χοροί χορεύτηκαν χαριτωμένα, μα ένας έπρεπε να βραβευθί — ή ομάδα της Διοικήσεως Άνωτάτων Σχολών Θηλέων. Πήρε έπαινο και ή ομάδα της Περιφερειακής Διοικήσεως Θηλέων Πρωτευούσης με τον «Πεντοζάλη».

Κατεβαίνοντας από τον Ιερό λόφο το βραδινό εκείνο της μαγιάτικης Κυριακής νοιώθαμε την καρδιά γεμάτη από αγαλλίασι.

Ο Άρχονός μας — κι' από αυτόν ή Ε. Ο. Ν. — έννοιασε ότι ούτε ο Σπαρτιατικός πολιτισμός μόνος, ούτε ο Αθηναϊκός μόνος μπόρεσε να φέρη την ελληνική Φυλή προς Αναμόρφωσι. Ο πρώτος κοίταζε το κορμί, ο δεύτερος το πνεύμα. Κανένas δεν μπόρεσε να ξεφύγη από την παρακμή. Η έννοια των είναι το ελληνικό ιδεώδες. Σ' αυτό τείνει ή σημερινή γενεά, κάτω από του Άρχηγού της τη σοφή σκέψι και τη δημιουργική πνοή.

Σίτσα Καρσιόκaki

Χρ. Νικολαΐδης
ΛΕΥΚΕ ΝΕΟΥΣ

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΚΑΙ Η ΤΕΧΝΗ

Άγαπητοί μου Φίλοι,

Η άπονομή των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών βραβείων του Κράτους, που έγινε τις προάλλες στο Βασιλικό Θέατρο από τον ίδιο τον Άρχηγό, ήταν μια όρασι και πολυσήμαντη γιορτή, που δεν άφορα μόνο τους λογοτέχνες και τους καλλιτέχνες, αλλά όλον τον πνευματικό κόσμο της χώρας και φυσικά και όλους εσάς, που ως μέλη της Οργανώσεώς μας, μαζί με τη σωματική σας διάπλασι, καλλιεργείτε και πλουτίζετε συγχρόνως και τον πνευματικό και ψυχικό σας κόσμο.

Και πρώτα-πρώτα πρέπει να σας πω πόσο εγκάρδια και θερμή ήταν ή άτμόσφαιρα της συγκεντρώσεως. Ήταν εκεί όλος ο πνευματικός και καλλιτεχνικός κόσμος της πρωτευούσης, γεμάτος από χαρά και συγκίνησι για τη νέαν άμεση έπαφή που θα είχε με τον Άρχηγό, για τον όποιον έξερει με πόσον ένδιαφέρον και στοργή παρακολουθεί κι' ένισχύει την Έλληνική Τέχνη σε όλες τις έκδηλώσεις της. Και πραγματικά, θα έπρεπε να ήσαστε εκεί και να βλέπατε το χαρούμενο χαμόγελο του Άρχηγού, τα φατισμένα από εύχαρίστησι μάτια του, τον θερμό και ζωηρό τρόπο, με τον όποιον έσφιγγε τα χέρια των βραβευθέντων κι' έπρεπε ακόμα ν' άκούατε με ποιόν εγκάρδιο τόνο μιλούσε ο Άρχηγός σε όλους και με πόσην ένμημερότητα και με λεπτομέρειες άκόμη ήξερε τα έργα τους, για να καταλάβετε πόσο βαθειά και μεγάλη ήταν ή ψυχική έπικοινωνία, που συνήγαγε τον Άρχηγό με τον πνευματικό και καλλιτεχνικό κόσμο της χώρας.

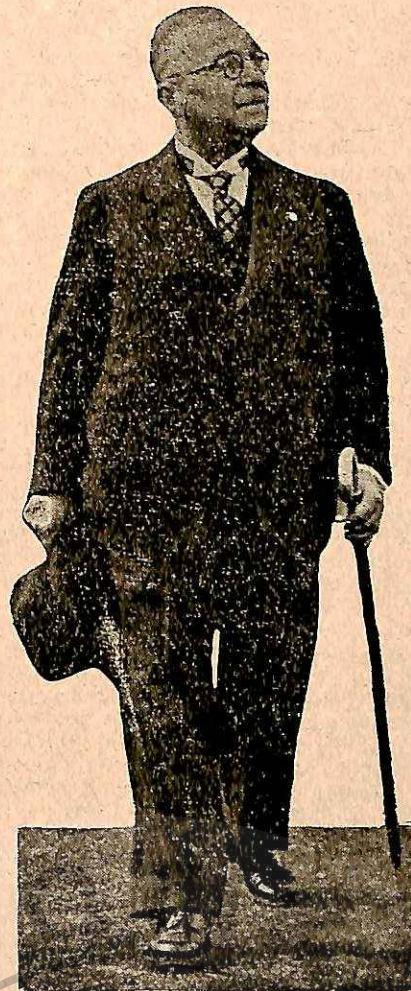
Ένοιωθε κανείς ότι οι λογοτέχνες και οι καλλιτέχνες της Έλλάδος, συναισθανόμενοι βαθύτατα το μεγάλο και ύψηλό κήρυγμα του Άρχηγού για την άναγέννησι του πολιτισμού μας, είχαν προσέλθει εκεί, φυσικοί πρωτοπόροι σ' έναν τέτοιον άγώνα, για να προσφέρουν, άλλοι με την πέννα, άλλοι με το πινέλλο, άλλοι με τη σμίλη, κι' όλοι μαζί με την τέχνη τους, με το πνεύμα τους και την ψυχή τους, τις υπηρεσίες τους για τη δημιουργία του Γ' Έλληνικού Πολιτισμού. Ήταν πραγματικά μια συγκινητική, όρασι, ύψηλη και συμβολική συνάντησι του Άρχηγού της νέας πολιτιστικής έξορμήσεως του Έθνους με τους άμεσώτερους συνεργάτες και συντελεστές της, που ή φυσική τους κλίσι και ή πνευματική καλλιέργεια, ή μόρφωσι και ή πείρα της ζωής τους έχουν δώσει την ικανότητα και την ύποχρέωσι να έκφράζουν, να έρμηνεύουν και να υπηρετούν τον πολιτισμό του τόπου τους.

Και μ' αυτό άσφαλώς το νόημα ο Άρχηγός, προσφέροντας από τη μια τα βραβεία, που ο ίδιος είχε έμπνευσθι και ο ίδιος είχε θεσπίσει, άπευθύνθηκε συγχρόνως προς όλους τους λογοτέχνες και καλλιτέχνες της Έλλάδος, για να τους έξηγήση σαφέστερα τί ζητά απ' αυτούς το Έθνος, πως την θέλει και πως την νοιώθει ο Λαός την Τέχνη, με ποιόν τρόπο θα μπορέσουν να την φέρουν σε άμεση και βαθειά έπικοινωνία με τον Λαό, για να έμψωση ή Τέχνη ν' άσκήση στην ψυχή του τη μεγάλη, έξυψωτική κι' άναπλαστική έπίδρασί της, που είναι και ο κυριώτερος προορισμός της.

Τέχνην Έλληνική έζήτησε ο Άρχηγός. Τέχνην που να έκφράζη την ελληνική ψυχή, που να έκδηλώνη την ελληνική ζωή. Τέχνην που ν' άντλή τις έμπνεύσεις της από τις πλούσιες κι' άστείρευτες πηγές της Έλληνικής παραδόσεως, που να έχη κύριο σκοπό και προορισμό της την ύπηρεσια του Έλληνικού πολιτισμού.

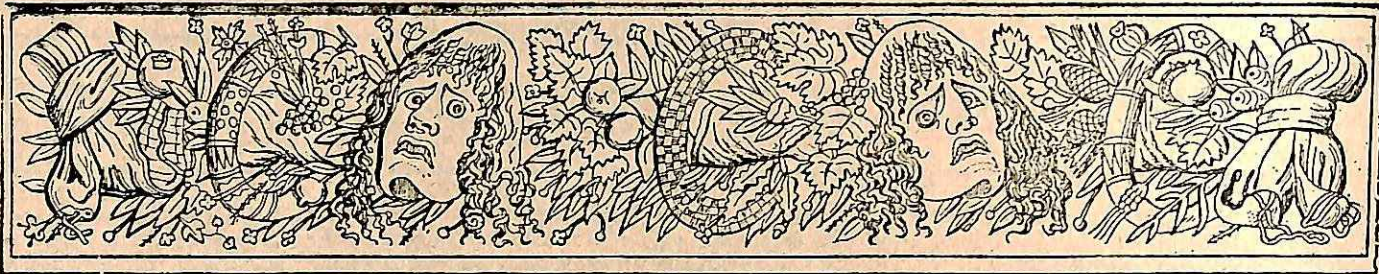
Αυτό με δυό λόγια ήταν το νόημα των συστάσεων του Άρχηγού. Άλλα είναι τόσο πλατύ και μεγάλο το νόημα αυτό, που πρέπει να το ξαναδούμε και να το μελετήσουμε βαθύτερα στο έρχόμενο γράμμα.

Με όλην μου την άγάπη
Μελής Νικολαΐδης

Να είσθε βέβαιοι ότι ή κυβέρνηση προσδίδει προς σας μετά της μεγίστης προσοχής και μετά της μεγίστης άγάπης. Εγώ προσωπικώς πρέπει να γνωρίζετε ότι δεν έχω τίποτε άλλο εις τον νουν μου παρά πως να έξυπηρετήσω τον λαόν αυτόν. Τον έαυτόν μου τον προσφέρω ως θυσίαν υπέρ του συνόλου, μη αισθανόμενος άλλην εύτυχίαν παρά μόνον την εύτυχίαν της Έλλάδος.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΑΙΣΧΥΛΟΝ: ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

8. (Συνέχεια)

Κι' ως τόσο η προφήτισσα αλήθεια μίλησε αυτή τη φορά αρκετά ξεκάθαρα. Δεν καταλαβαίνουν ή δεν την πιστεύουν; Το δεύτερο φαίνεται πιθανώτερο. Μήπως δεν έχει από τον 'Απόλλωνα τέτοια κατάρρα; Νά προφητεύη μά κανείς να μη δίνη σημασία στις προφητείες της; Γι' αυτό κι' όταν χωρίς παραβολή πιά λέει:

— Σου λέω πως τ' Αγαμέμνονα θα δής το φόνο.

Ο χορός σά χαμένος άπορεί και ρωτά:

— Κι' από ποιόν άντρα το κακό του-το μάς έρχεται;

Άγρια απελπισία τότε πιάνει την Κασσάντρα. Δεν υπάρχει τρόπος ν' αποτραπή το κακό... Το φόνο του 'Αγαμέμνονα θ' ακολουθήση ο δικός της φόνος.

Ός τόσο μια σκέψη μονάχα της δίνει κάποια παραγορία και προφητεύει πως ο Όρεστής θάρρη έκδικητής και του Άγαμέμνονα και δικός της.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ
"Αλλοιμόν μου ποιά φωτιά πάλι μ' άδράχνει. Άλλοι μου, ω Λυκίε, και τρισαλλοιμόν μου! 'Η λιώνισσα με δυο ποδάρια που καίματα με λυκό, ενώ το εύγενικό λιοντάρι λείπει θά με σκοτώση τη δυστυχισμένη, άλλοι μου. Τι μου χρειάζονται, για να με περγελούνε, αυτά τα μαντικά ραβδία και τα στεφάνια; Προτού πεθάνω έγω λοιπόν θά σε ξεσκίσω. Στ' ανάθεμα πηγαίνετε κι' έγω ακολουθώ σας. Μ' ανεκδίκητη, άτιμη, οι θεοί δε θά μ' άφή-
[ισουν]

κι' έκδικητής άλλος θάρρη πάλι για μένα. Κάποιο παιδί που τη μητέρα θά σκοτώση και το αίμα του πατέρα του θά πάρη πίσω. Θάρρη στη χώρα αυτή διαγυμένος, πολυπλά-
[ινητος,

στις τόσες συμφορές να βάλη την κορώνη. Μά γιατί τάχα τώρα έδω ν' ανασταναίω μια κι' είδα πρώτα την καταστροφή της
[Τροίας;

"Ας πάω κι' έγω κι' άς υποφέρω το γραφτό
[μου.

Κι' αυτές, τις πόρτες του "Αδη τώρα άς
[χαιρετήσω.

"Αμποτε νάν' το χτύπημα γερό, μιά κι' έδω, που δίχως να σπαράξω και λουσμένη στο
[αίμα

μ' εύκολο θάνατο τα μάτια να σφαλίξω.

ΧΟΡΟΣ
"Ω έσύ, πολυδυστυχισμένη και πολύεργη, είπες πολλά, όμως το θανάτό σου άν ξέρης γιατί με τέτοια όποκοτιά σά βώδι στέκεις που για θυσία στο βωμό μπροστά το σέρνουν;

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ
"Ω δε γλυτώνω κι' άν κερδίσω λίγην ώρα.

ΧΟΡΟΣ
Μά το στερνό τόν βρίσκουν όλοι κερδισμένο.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ
"Η μέρα μου έφτασε, ποιά τ' όφελος να φύγω; "Ωϊμέ, πατέρα έσύ και τα γενναία παιδιά σου.

ΧΟΡΟΣ
Τι 'ναι; Ποιάς φόβος πάλι σε γυρίζει πίσω;

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ
"Ωϊμέ, ωϊμέ.

ΧΟΡΟΣ
Τί τρέχει πάλι, έκτός άν βλάθηκεν ο νοός σου.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ

Μυρίζουν αίμα σκοτωμένου τα παλάτια.

ΧΟΡΟΣ

Και βέβαια από τα σφαχτάρια των βωμών.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ

Βόχα αναδίδεται, σάν από τάφο μέσα.

ΧΟΡΟΣ

"Ετσι για της Συρίας δε μιλάς τα μύρα.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ

Μά στο παλάτι άς μπω τη μοίρα μου να κλά-
[ψω

και τ' Αγαμέμνονα. Δε θέλω πιά να ζήσω.

ΧΟΡΟΣ

Φτωχή, τη μοίρά σου που προφητεύεις, κλαίω.

ΚΑΣΣΑΝΤΡΑ

Στόν ήλιο έμπρός που για στερνή φορά αντί-
[κρύω

κατάρρα ρίχνω στους όχτρούς μου και φονιάδες λόγο να δώσουν στους έκδικητές μια μέρα και για το σκοτωμό τόν εύκολο μιάς σκλάβας.

"Υστερα από τα λόγια τουτα η Κασσάντρα κατεβαίνει από τ' άρμα και σκυφτή, υπάκουη, πάει εκεί που η μοίρα της την καλεί.

Ο χορός, που την ακολουθεί με οϊκτο, λέει αυτά τα λόγια που είναι σάν έκπληκτους, να πούμε, για την όμορφη και δυστυχισμένη βασίλοπούλα.

Ο ΧΟΡΟΣ

Την τύχη την καλή από φυσικό ποτές του ο άνθρωπος δεν την χορταίνει

κι' όλοι τη δείχνουν με το δάχτυλο και τη
[ζηλεύουν

κι' ούτε κανείς τη διώχνει από το σπιτικό και την υποδέιξε να μη μπειν.

Τούτον αξίωσαν οι θεοί την πόλη του Πριάμου να κυριέψη

και θεοτίμητος ξαναγυρνάει κοντά μου, άμαρτίες

"Αν ισώς όμως τόν παληών τις άμαρτίες
[πληρώση

και με το γαίμα του και με το θανάτό του το αντίπαρο στο θανάτό τους δώση.

Ποιός θά μπορέση πιά να πη από τη μοίρα άπειράχτος πως έχει γεννηθή;

Θ'.

Τις σκέψεις τουτες κάνουν οι γέροι που από φυσικό τους φιλοσοφούν πά-
[νω

να στα διάφορα περιστατικά της ζωής και προσπαθούν να βρουν στο κάθε τι τις αιώνιες δυνάμεις που άόρατες κυ-
[βερνούν

τους ανθρώπους και τόν κόσμο.

Μά ξαφνικά ο ήρεμος λόγος κόβει στα χείλη τους.

Μιά φωνή ακούγεται φοβερή, πνιγμένη κιόλας από το ρόγχο του θανά-
[του,

έτσι που δεν ξεκρίνεις καθαρά τα λόγια:

— Άλλοιμονο με πλήγωσαν κατά θανάτου.

Το αίμα παγώνει στις φλέβες θα-
[ρείς...

Κίτρινοι κοιτάζουν ο ένας τόν

"Ωϊμέ πως είναι ο άνθρωπος! Ο εύτυχισμένος μια ζωγραφιά φαντάζει που η κακομοιριά μεμιάς, σάμπως όγρo σφουγγάρι τήνε σέηνει.

Η'.

"Όλοι οι πρωταγωνιστές τώρα βρίσκονται μέσα στο παλάτι. Έκεί εά συντελεστή το φοβερό δράμα πίσω από την πόρτα και τους άψηλους τοίχους που υψώνονται βουβοί αινιγμα-
[τικοί. Ο χορός στηλώνει άπάντα τους άχόρταγα τα μάτια] μ'ά το ανθρώπινο βλέμμα δεν μπορεί να διαπεράση το χοντρό τους φράγμα. Ο ποιητής δε θέλει να παρουσιάση αίματα και φό-
[νους στη σκηνή. Η λεπτή ελληνική καλαισθησία δεν τ' άνέχεται ένα τέ-
[τοιο θέαμα γιατί είναι πολύ σκληρό. Έξ άλλου σπαράζει την καρδιά, που καθώς μαζεύεται, θαρρείς, χτυπημένη από τόν πόνο και τη φρίκη, παρασύρει, θολώνει και το μυαλό και δεν τ' αφή-
[νει πιά ήρεμα να σκεφθή και να βγά-
[λη τα ήθικα συμπεράσματα που θά του χρησιμέψουν για διδασμα.

Στην περίπτωση τουτή λόγου χάρη, άν ο χορός έβλεπε το τί γίνεται μέσα στο λουτρό του παλατιού και τη μέσα αύλη δε θά μπορούσε να κάνει τις σκέψεις που κάνει και που είναι το πικρόχαρο λουλούδι δλου του μύθου.

Ο ΧΟΡΟΣ

Την τύχη την καλή από φυσικό ποτές του ο άνθρωπος δεν την χορταίνει

κι' όλοι τη δείχνουν με το δάχτυλο και τη
[ζηλεύουν

κι' ούτε κανείς τη διώχνει από το σπιτικό και την υποδέιξε να μη μπειν.

Τούτον αξίωσαν οι θεοί την πόλη του Πριάμου να κυριέψη

και θεοτίμητος ξαναγυρνάει κοντά μου, άμαρτίες

"Αν ισώς όμως τόν παληών τις άμαρτίες
[πληρώση

και με το γαίμα του και με το θανάτό του το αντίπαρο στο θανάτό τους δώση.

Ποιός θά μπορέση πιά να πη από τη μοίρα άπειράχτος πως έχει γεννηθή;

Θ'.

Τις σκέψεις τουτες κάνουν οι γέροι που από φυσικό τους φιλοσοφούν πά-
[νω

να στα διάφορα περιστατικά της ζωής και προσπαθούν να βρουν στο κάθε τι τις αιώνιες δυνάμεις που άόρατες κυ-
[βερνούν

τους ανθρώπους και τόν κόσμο.

Μά ξαφνικά ο ήρεμος λόγος κόβει στα χείλη τους.

Μιά φωνή ακούγεται φοβερή, πνιγμένη κιόλας από το ρόγχο του θανά-
[του,

έτσι που δεν ξεκρίνεις καθαρά τα λόγια:

— Άλλοιμονο με πλήγωσαν κατά θανάτου.

Το αίμα παγώνει στις φλέβες θα-
[ρείς...

Κίτρινοι κοιτάζουν ο ένας τόν

άλλο και για μιά στιγμή σωπαίνουν σά χαμένοι.

"Η φωνή πιο πνιγμένη τώρα δευτε-
[ρώνει:

"Ω! ω! το χτύπημα το ξαναδευτερώνει.

Οι γέροι αυτή τη φορά συνέρχονται, μπαίνουν στο νόημα. Τα λόγια της Κασσάντρας, οι υποψίες τους και τα προαισθήματα είναι φανερό πως βγή-
[καν αληθινά. Ο ένας προτείνει τουτο, ο άλλος εκείνο.

Α' ΓΕΡΟΣ

Το έργο θαρρώ πως τέλειωσε...

"Απ' τη φωνή έτσι κρίνω...
Καιρός πιά μια άπόφαση να πάρουμε γερή.

Β' ΓΕΡΟΣ

Κατά τη γνώμη μου χρειάζεται να κρξσουμε
[εύτ'ος με κήρυκα έδω πέρα τους Άργείτες.

Γ' ΓΕΡΟΣ

Κι' έγω γοργά μπαίνοντας μέσα να τους πιά-
[ίσουμε
με το σπαθί στο χέρι αίματορραγτιμενο.

Δ' ΓΕΡΟΣ

"Όσο να ζούμε το λοιπόν, έτσι θά σκύδουμε
[και τουτοί οι άτιμοι θά μάς όρίζουν πάντα;

Ε' ΓΕΡΟΣ

Πρώτα να μάθουμε καλά κι' ύστερα βλέπουμε.
"Άλλο να υποψιάζεσαι κι' άλλο να ξέρης.

Σ' ΓΕΡΟΣ

Αυτή τη γνώμη κι' έγω κρίνω για καλύτερη.
Τί τρέχει στόν Άτρείδη ξάστερα να δούμε.

Κινούν κατά την πόρτα βιαστικά, μά πριν ακόμα πατήσουν το άψηλό
[κατώφλι παρουσιάζεται η Κλυταίμη-
[στρα.

Είναι τόσο φοβερό να τη βλέπη κανείς που όλοι πισωδρομούν. Στο χέρι της κρατάει ένα ματωβαμμένο τσεκούρι. Χοντρές κόκκινες στάλες έχουν πι-
[ταίλσει τα άκρια της φορέματα, τα λευκά της υπράτσα, ακόμα και το πρόσωπό της.

Μά πιότερο άπ' όλα τρομάζει η όψη της. Τα μάτια ορθάνοιχτα' όχι από φρίκη για το έργο που άνανοήθηκε κι' έκαμε με το χέρι της, όχι. Λάμπουν από άγρια δαιμονική χαρά. Τα χείλη της άνοιγουν σ' ένα παγωμένο γέλιο.

Μήπως τρελλάθηκε; σκέφτονται οι γέροι για μιά στιγμή. Μόνο όταν ο άνθρωπος γκρεμιστή μέσα στο σκο-
[τεινό χάος της παραφροσύνης μπορεί να χαιρέται έτσι κρατώντας το ματω-
[θαμμένο όργανο του φόνου!

"Όμως η Κλυταίμηστρα μιλά άμέ-
[σως κι' είναι τόσο λογικές οι σκέψεις της! "Η φρίκη που νοιώθει κανείς γί-
[νεται ακόμα μεγαλύτερη". Γιατί η τρέλλα το κάτω-κάτω της γραφής θά ήταν μια δικαιολογία για το άπαι-
[σιο έργο.

— Δεν ντρέπομαι, λέει, να πω όλως διόλου τ' αντίθετα από κείνα που είπα πρωτίτερα. Πώς μπορούσα άλλοιότι-
[κα να τραθήξω το όχτρο μου στην παγίδα που από καιρό τώρα του έχω
[έτοιμάσει; Την αίτια την ξέρετε. Τόν έμπλεξα μέσα σ' ένα δίχτυ σάν εκείνο που έχουν οι ψαράδες, κι' ύστερα τόν χτύπησα γερά, μια δυο φορές... Του έδωσα όμως και τρίτο χτύπημα, έτσι για χάρη του "Αδη.

(Άκολουθεί)

Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Σκέψεις επί των πραγμάτων

• Η ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ •

Τις ημέρες αυτές που ο πόλεμος ώξυνθη στο μη περατέρω, για τίποτα άλλο δεν άκούει κανείς να γίνεται λό-
[γος παρά για στρατηγική, για πολέ-
[μους έλιγμών, για ψυχραιμία άρχη-
[γού και άρηγευσμένων, για νέα ό-
[πλα και για παρόμοια.

Παρ' όλα όμως αυτά διερωτώμαι:

να ύπάρχη τάχα κάτι το πραγματικά νέο, κάτι το άξιο να το θεωρήση κα-
[νείς έπινόημα των σημερινών ανθρώ-
[πων; Νέο κατά τη γνώμη μου θάταν κάτι που ν' άνέτρεπε την μορφή του
[δλου πολέμου, όπως σε μιά άλλη έπο-
[χή την άνέτρεψε ή έφεύρεσις της πυρί-
[τιδος. Θά μού πούν τα τάνκς, τα έκη-
[δολα, τα φλογοβόλα κτλ. "Όλα όμως

αυτά είναι έφαρμογές και τελειοποιή-
[σεις στοιχείων του παλαιού πολέ-
[μου, που την άρχή τους την έχουν σε περασμένους αιώνες. "Αν οι άρχαίοι δεν είχαν τόν άσύρματο, είχαν όμως
[συλλάβει την ιδέα και οι πυρσοί και
[αί φρυκτωρία και ο όπτικός άκόμη
[τηλέγραφος άντικαθιστούσαν τόν ση-
[μερινό ένούρματο και άνευ σύρματος
[τηλέγραφο. Στην έποχή της μηχανής, φυσικό είναι τα άρματα έφόδου να
[κινούνται ως κινούνται. Την ίδια δου-
[λειά όμως με τα τάνκς έκαναν στην
[έποχή τους οι βαλλίστρες, οι καταπέλ-
[τες και τα άλλα μέσα τα όποια έφεύ-
[ραν ή έτελειοποίησαν άρχηγοί μεγα-
[λόπνοοι όπως ο Άλέξανδρος. Δεν
[ύπάρχει ο κατάλληλος χώρος, ούτε και
[το θέμα το έπιτρέπει να περιγράψω
[όλα τα πολεμικά μηχανήματα που έπ-
[ενόησε και έχρησιμοποίησαν ο Μέγας
[Άλέξανδρος. Για μένα όμως εκείνο
[που έχει μεγαλύτερη άκόμα άξία ή-
[ταν ή ικανότης του, όπως και πολλών
[Έλλήνων που γεμίζουν με το όνομά
[τους σελίδες ολόκληρες της ιστορίας,
[ή ικανότης του να προσαρμόζεταν στις
[μορφές του άγώνος και ν' αντιμετα-
[πίχη τις άνάγκες της στιγμής. Στην
[μάχη του με τόν Πάριον, στις όχθες του
[Υδάσπη, ο Άλέξανδρος δεν βρέθηκε
[με τα άρματα έφόδου μόνο αντιμετώ-
[πος, αλλά και με τους διακοσίους πο-
[λεμικούς έλέφαντες του "Ασιάτου άρ-
[χηγού. Αυτοί άλλωστε ήσαν και ο
[μεγαλύτερος κίνδυνος για τόν Άλέ-
[ξανδρο και το στρατό του. Γυμνασμέ-
[νοι θαυμάσια οι έλέφαντες αυτοί και
[με τη φοβερή τους δύναμη μπορούσαν
[να σαρώσουν τα πάντα στο πέρασμά
[τους. Τα άλογα έξ' άλλου του μονα-
[δικού ίππικού του Άλέξανδρου τρώ-
[μαζαν στην εμφάνισή τους και στις
[κραυγές τους και σκόρπιζαν. Αυτός
[ήταν άλλωστε και ο μεγαλύτερος κίν-
[δυνος, γιατί ο Άλέξανδρος τα πάντα
[έβάσιζε στο ίππικό του. Και όμως, ο
[μέγας άρχηγός κατώρρωσε ν' αντιμε-
[τώπιση τόν κίνδυνο και βοήκε τόν
[τρόπο να έξουδετερώση το φοβερό
[αυτό όπλο. Διέταξε έν πρώτους τους
[καταπληκτικούς Άγριας και Κρη-
[τας τοξότας να έξοντώνουν τους
[έλά-
[τας], τους οδηγούς δηλαδή των προ-
[τογόνων αυτών τάνκς, ώστε να μένουν
[άκυβερνητοι οι κινούμενοι αυτοί σάν
[φρούρια όγκοι και κατόπιν να έξον-

τώνουν τους ίδιους τους έλέφαντας. Προς τόν σκοπό αυτό τους είχε έφο-
[διάσει με «κοπίδας», με είδικα κοφτε-
[ρά μαχαίρια, με τα όποια οι Άγρια-
[νες και οι Κρήτες έκοβαν τις φτέρνες
[και τις προδοσκιδες των έλεφάντων
[και έτσι άνίσχυρα και βαρεία τραυ-
[ματισμένα τα θηρία έγίνοντο φραγμός
[για τους στρατιώτες του Πάριου πιά.

Θά μπορούσα, βέβαια, άναριθμητα
[άλλα ν' άναφέρω ιστορικά έπεισόδια
[που δίνουν το μέτρο της άξίας του Ά-
[λέξανδρου ως μεγαλόφυους άρχηγού
[και που δημιουργούν την πεποίθησι ότι
[ή άρχή και το θεμέλιο όλων των ση-
[μερινών πολεμικών μηχανών βρίσκον-
[ται στην άρχαία και στην βυζαντινή
[Έλλάδα. Άκόμα και οι μεγάλες
[γραμμές της σημερινής ή μάλλον της
[αιώνιας στρατηγικής, πάλι σ' αυτή
[βρίσκονται. Αυτή ή προπομπή προσκό-
[πων άποφασιστικών, που καταλαμύ-
[δουν σταθμούς, σιδηροδρόμους, αερο-
[δρόμια, ή υπέρκαμψις φρουρίων, ή
[προέλασις με κεραυνοβόλων ταχύτητα
[ένω πίσω μάχονται άκόμη οι έχθροί,
[ή έπιθεσις δια μαζών στρατού, άπο-
[τελεί μέρος της όλης στρατηγικής του
[Άλέξανδρου, ή όποια είχε ως δόγμα
[αυτά τα λίγα: «παρενοχλείν παντα-
[γού και έπιτίθεσθαι μετά συμπανών
[δυνάμεων καθ' ένός σημείου».

"Έχει άποδειχθή άναμφισβήτητα ότι
[έκείνα που έξασφαλίζουν την νίκη εί-
[ναι ο άρχηγός, ή ψυχραιμία, ή γεν-
[ναϊότης και ή έγκρατέρισσις. Άρχη-
[γοί σάν τόν "Ηράκλειο, που άφησε
[την Κωνσταντινούπολι να πολιορκηθή
[από τους Άθάρους και τους Πέρσες
[και ο ίδιος εισέβαλε στην Περσία, χτυ-
[πώντας έτσι τόν έχθρο στην καρδιά.
[Άρχηγός έπινοητικός σάν τόν Κολο-
[κοτρώνη που σε μιά στιγμή που άντε-
[λήφθη πως οι δυνάμεις του δεν ήσαν
[έπαρκείς για να χτυπήσουν τόν έχθρο,
[έμπηξε παλούκια στο χώμα και πάνω
[έβαλε φέσια, για να φαίνεται πούλς
[ο στρατός του. Άρχηγός σάν τόν Ξε-
[νοφώντα έφευρετικός και όξ'ος που σε
[μια στιγμή κινδύνου παρέταξε τους
[μυρίους και τους διέταξε να κάνουν
[σημειωτόν επί ώρας, πράγμα που έκα-
[με τους έχθρους να νομίσουν ότι είχαν
[άπέναντί τους άναριθμητους άντιπά-
[λους.

Αυτά τα λίγα έθεώρησα κάτι σάν
[καθήκον να γράψω, γιατί σ' όλες τις
[έποχές, σ' όλους τους λαούς και σ' ό-
[λους τους αιώνες τα ίδια στοιχεία εί-
[ναι που φέρνουν την νίκη, την πρόοδο
[και τόν θρίαμβο. Οι λαοί μεγαλύνονται
[με τη θέλησι, το πείσμα, την έργατι-
[κότητα και την ψυχραιμία. Χωρίς αυ-
[τά ούτε τα άτομα, ούτε οι στρατοί
[ήμπορούν να θριαμβεύσουν. Πρέπει
[να τóχουν καλά στο νού τους αυτό τα
[σημερινά ελληνόπουλα, που θά είναι
[σε λίγα χρόνια οι κυβερνήται και οι
[πρωτοπόροι του αιώνιου ελληνικού
[μεγαλείου.

Χρ. Έμμ. Άγγελομάτης

17. (Συνέχεια)

"Αν πετύχη, το μεγάλο όνειρο κάθε γνήσιας ελληνικής ψυχής πραγματοποιείται: ενώνεται η 'Ελλάδα. 'Ενώνεται η 'Ελλάδα, γίνεται το πρώτο βήμα και θα μπορέσης και σύ, 'Αλέξανδρε, μία μέρα να πραγματοποιήσης το δικό σου τ' όνειρο: Νά κατακτήσης την 'Ασία.

"Ο 'Αλέξανδρος άκουγε, μά δέ μιλούσε. "Όλα αυτά που το έλεγε ο δάσκαλός του τώρρισκε σωστά, ήξερε τι μεγάλη σημασία έχει η εκστρατεία αυτή και παρακαλούσε τον πατέρα του να λάβη κι' αυτός μέρος. Κι' ο πατέρας του τον διώρισε αρχηγό του ιππικού.

"Ο σοφός 'Αριστοτέλης εξακολούθησε:

— Τί θα πη, 'Αλέξανδρε, να κατακτήσης την 'Ασία; Ξέρεις;

— Πώς δεν ξέρω, αποκρίθηκε με ζωηρότητα το φλογερό βασιλόπουλο. Νά κάμης πόλεμο, να νικήσης, να κυριεύης τις πολιτείες, να βάλης φρουρές και ν' ανακηρυχτής βασιλιάς.

— Δεν άρκει, δεν άρκει! είπε σηκώνοντας τη φωνή του ο 'Αριστοτέλης.

"Ο 'Αλέξανδρος σκέφτηκε μία στιγμή. Καί σέ λίγο:

— Έχεις δίκιο, σοφέ μου δάσκαλε, είπε. Δεν άρκει να κατακτήσης μονάχα το σώμα: πρέπει να κατακτήσης και την ψυχή. Για να κατακτήσης την 'Ασία αληθινά πρέπει να κατακτήσης προπάντων την ψυχή της.

— Και πώς θα το κατορθώσης;

— Μεταδίδοντας στους βαρβάρους τον ελληνικό πολιτισμό. Τις τέχνες μας, τα γράμματα, τις επιστήμες. Νά ζούν σαν 'Ελληνες. Νά φωτιστή ο νους τους, να ισοροπήση η βάρβαρη δύναμή τους και να μάθουν πώς το ανώτατο αγαθό του ανθρώπου είναι η έλευθερία.

"Ο 'Αριστοτέλης άκουγε το μαθητή του εύχαριστημένος. "Αμα ο νέος τελείωσε, ο σοφός δάσκαλος του έπιασε το χέρι:

— Οί θεοί να δώσουν, 'Αλέξανδρε, είπε, γρήγορα με τον τρόπο αυτόν να κατακτήσης την 'Ασία!

— Σ'τ' όνομα του Πανελληνίου θεού! φώναξε ο Φίλιππος στο στρατό του, την άλλη μέρα το πρωί, κι' έδωσε το σύνθημα να ξεκινήσουν.

Πέρασαν τη Δυτική Μακεδονία, μπήκαν στους άπεραντους κάμπους της Θεσσαλίας, διάθηκαν τον Πηνειό ποταμό, έφτασαν στις εξακουστές Θερμοπύλες.

Μόλις έμαθαν οί έλληνικές πολιτείες πώς ο Φίλιππος με τον στρατό του μπήκε στην 'Ελλάδα και κατεβαίνει, έγιναν αναστατές. Και πρώτος πρώτος ο Δημοσθένης άρχισε πάλι να

βγάξη πυρίνους λόγους έναντίον του Φίλιππου.

— Έφτασε ο βάρβαρος, φώναζε στους 'Αθηναίους, θα υποτάξη την 'Ελλάδα, θα χάσουμε την έλευθερία μας! 'Ας συνασπιστούν όλες οι ελεύτερες έλληνικές πολιτείες έναντίον του!

"Έτρεξε στη Θήβα κηρύχνοντας την ένωση όλης της 'Ελλάδας έναντίον του Φίλιππου. "Ο Δημοσθένης ήταν μεγάλος ρήτορας, ελκρινής πατριώτης, μα το μυαλό του δεν έβλεπε μακριά. Δεν έβλεπε πώς κι' οί Μακεδόνες ήταν κι' αυτοί γνήσιοι "Ελληνες και πώς τώρα πιά, για να σωθή η 'Ελλάδα, έπρεπε να ένωθι κάτω από ένα ισχυρό αρχηγό. Κι' ένας μονάχα τώρα υπήρχε: ο βασιλιάς της Μακεδονίας. Το κέντρο της ελληνικής δύναμης είχε μετατοπιστή ψηλά, στη Μακεδονία.

"Η μεγάλη ρητορική δύναμη του Δημοσθένη παρέσυρε πολλές ελληνικές πολιτείες έναντίον του Φίλιππου: την 'Αθήνα, τη Θήβα, την Κόρινθο, τα Μέγαρα, την Κέρκυρα. Πήρε κι' ο Δημοσθένης την άσπίδα και το κοντάρι του κι' έτρεξε κι' αυτός να πολεμήση.

Τού κάκου η 'Ελλάδα έστειλε σέ δόλη την 'Ελλάδα πρεσβείες και διαλαλούσε:

— Δεν ήρθα για να υποτάξω την 'Ελλάδα! Είμαι "Ελληνας κι' εγώ κι' ήρθα να βάλω τέλος στις διχονοίες, να ένωθουμε όλοι και να έλευτερώσουμε τους "Ελληνες που ζούν στην 'Ασία. Αυτός είναι ο σκοπός μου! 'Ας μὴν πιαστούμε σέ πόλεμο!

Μά οί "Ελληνες, έρεθισμένοι από τα λόγια του Δημοσθένη, δεν άκουγαν.

— "Εξω, έξω! φώναζαν. "Εξω ο βάρβαρος ο Μακεδόνας!

"Ο Μακεδονικός στρατός τώρα είχε περάσει στη Βιοιτία κι' έφτασε κοντά στη Θήβα, στη Χαιρώνεια. Κάτω από ένα δρυ, στις όχθες του ποταμού Κηφισού, ο 'Αλέξανδρος είχε στήσει τη σκηνή του.

— Στέφανε, είπε στο μικρό του ακόλουθο, αύριο θαχούμε πόλεμο. Οί αντίπαλοί μας είναι πολλοί και γενναίοι. Θα πολεμήσουν άγρια. "Αν πάθω τίποτα, να αυτές τις δυό έπιστολές, κράτέσ τις να δώσης τη μία στη μητέρα μου, την άλλη στον 'Ηφαιστίωνα. Κατάλαβε;

— Κατάλαβα, είπε ο Στέφανος με πνιγμένη φωνή.

"Εκρυψε τις δυό έπιστολές στον κόρφο του και τα μάτια του βούρκωσαν. "Ο 'Αλέξανδρος τον χτύπησε χαϊδευτικά στον ώμο:

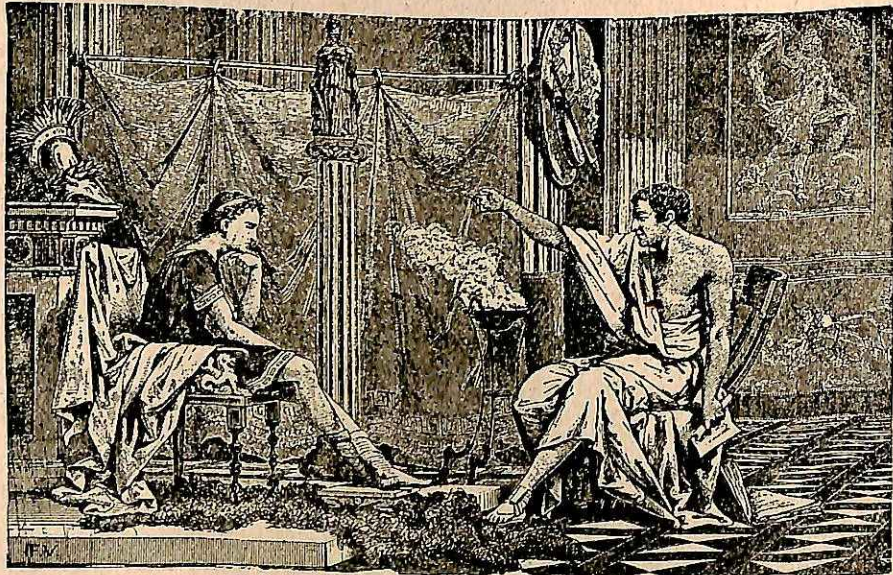
— Έννοια σου, μικρέ μου αδερφέ, το έλεγε, και δεν παθαίνω τίποτα. Έχω μπροστά μου, θαρρῶ, μεγάλο δρόμο. Μά είναι σωστό όλα να τα προβλέπη κανείς. Νά'ναι έτοιμος κάθε στιγμή να πεθάνω.

"Ο Φίλιππος έστειλε τη στιγμή εκείνη άνθρωπο και τον φώναξε:

— 'Αλέξανδρε, το έλεγε, αύριο θα δοθή η μεγάλη μάχη. Οί έντίπαλοί είναι έξίσου γενναίοι με μας: είναι όμως περισσότεροι. Πρέπει λοιπόν, αν θέλουμε να νικήσουμε, να μεταχειριστούμε και λίγη πανουργία. Σε κάλεσα να σοο μπιστευτώ τα σχέδιά μου.

— Σε άκούω, πατέρα, είπε ο 'Αλέξανδρος.

— Ξέρεις πώς είναι παραταγμένοι

— "Έχεις δίκιο, σοφέ μου δάσκαλε, είπε ο 'Αλέξανδρος.

Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Με τί συγκίνησι άντικρύζει κανείς από μακριά την 'Ακρόπολι των 'Αθηνών και με τί χτυποκάρδι άνεβαίνει τα σκαλοπάτια των Προπυλαίων, για να σταθή μπρός από το άκρωτισμένο άριστούργημα, τον Παρθενώνα! Στη φαντασία μας άνεβαίνει μαζί μας όλόκληρη η άρχαία 'Αθήνα και όλοί της όλοκληρος ο άρχαίος κόσμος, σέ μακριά λιτανεία. Κυττώντας σαν πού κυττάμε — με βαθεία ανάσα στα στήθεα — γύρω μας τα φαίνεται μνημεία, σαν να διαβάσουμε το δρόμολοχο μπρος μας μεγάλο βιβλίο, που η ιστορία του 'Εθνους μας είναι γραμμένη με αλμύρινα γράμματα. 'Αγώνες, πόλεμοι, αλώνες δούλευαν για να φτιάσουν το 'Εθνος αυτό που λέγεται 'Ελλάδα. "Ο πολιτισμός του, άθάνατος και αλόνιος, φαίνεται χαράσσοντας σέ κάθε ξέφτυσμα των δοξασμένων μαρμάρων πού στέκονται μπροστά μας σαν να μας λένε: «Κυττάτε μας» έμεις βγήκαμε από τό τίποτα. Χιλιάδες χρόνια πριν ήμασταν πέτρα άμορφη, κλεισμένη μέσα σά σιλόχνα της Πεντέλης, από κεί με την φιλοπατρία, την παλληκαριά, την αυτοβουλία των προγόνων σας, γεννηκάμε ιδέα πού συμβόλιζε ό,τι ευγενέστερο υπάρχει στον κόσμο» την Πατρίδα. Σ'άν ιδέα δουλφάμας για την ανθρωπότητα και γι' αυτήν θυσιαστήκαμε» σήμερα κάπνια, χτυπημένα, σπαμμένα, δεχόμαστε πάλι τις χρυσές όχτρες του 'Ελληνικού ήλιου πού μας δείχνει σ' έσάς σαν σύνημα νέων άγώνων. Μακάρι και σεις, δουλφάμας, πολεμώντας για την ιδέα, να κάμετε νέα δικά σας σύμβολα και να τα στήσετε πάνω σέ μας τα ρημάδια». Αλλά σκεφτόμαστε σαν πού κυττάμε με περιφάνεια γύρω μας.

Τη ζωντανή αυτή ιστορία του 'Εθνους μας δε τη δούμε τώρα από πιο κοντά, σαν ιστορία και γένεσι των μνημείων αυτών; και πριν άρχίσουμε την ιστορία του καθενός αυτών και της 'Ακρόπολης γενικά, άς δούμε πρώτα τι σημαίνει άκρόπολις και την ιστορία των άκροπόλεων. 'Ακρόπολις τά πολύ παλιά χρόνια έσήμαινε την άκρα πόλι, δηλαδή την άπάνω πόλι, επειδή την εποχή εκείνη έχτιζαν την πολιτεία πάνω σέ ψηλά μέρη, τό όποια τριγύριζαν με τοίχο φυτό και γονιό, τον καιρό εκείνο δεν υπήρχαν ασφάλεια μεγάλη, γιατί εκτός από τους μεγάλους πολέμους γίνονταν πολύ ταχτικά επιδρομές για άρπαξη και ληστεία: σέ κάθε κίνηση λοιπόν οί κάτοικοι της εποχής εκείνης κλεινόταν μέσα σ'όλο το έπιδρομείο λιγότερων και ή ασφάλεια μεγάλωσε, πλθθοναν δέ και οί κάτοικοι, αναγκάζονταν να χτίσουν σπιτία γύρω-τριγύρω στην άκρόπολι, μέσα δέ σ' αυτήν είχαν τά σπουδαιότερα ιερά και προσκυνημια της πολιτείας, τους θεσμούς κτλ. "Οταν όμως όπληγε κίνδυνος, τότε άφιναν την γύρω από την άκρόπολι πολιτεία και κλείνονταν σ' αυτήν.

Μιά από τις πού δοξασμένες άκροπόλεις, ίσως ή πιο δοξασμένη, ήταν και ή 'Ακρόπολι των 'Αθηνών και για την ιστορία της και για τά καλλιτεχνήματά πού χτίστηκαν εκεί πάνω, θαυμάζεται από όλη την ανθρωπότητα πού τρέχει από όλα τά σημεία της γης να προσκυνήσει πάνω στο δοξασμένο βράχο. "Η 'Ακρόπολις των 'Αθηνών τά πολύ παλιά χρόνια ήταν ένας απόκρημνος βράχος πού από τό άνατολικό και τό βόρειο μέρος ήταν άπρόσιτος από τό ύψος δέ και τό δυτικό κατέβαινε λοξά και σχημάτιζε μία κατηφόρα πού έθανε κοντά στο θέατρο του 'Ηρώδου του 'Αττικού. Στην κατηφόρα αυτή ο διάφοροι άρχοντες των 'Αθηνών, ο Πεισίστρατος, ο Κίμων, ο Περικλής,

έχτισαν γύρω-τριγύρω τοίχο και την γέμισαν χώμα, σέ τρόπο πού ή 'Ακρόπολις πήρε τό σημερινό σχήμα πού βλέπουμε. Οί πρώτοι κάτοικοι των 'Αθηνών άφησαν γύρω στο 2500 π. Χ. πρώτος βράχους ήταν ο Κέκροψ πού γεν έλθει από την Αίγυπτο, γι' αυτό και ή 'Ακρόπολις λεγόταν τότε Κεκροπία δεύτερος βασιλιάς ήταν ο 'Ερεχθεύς και τρίτος ο 'Ιων, από τον όποιο οί 'Αθηναίοι άνομισάθηκαν 'Ιωνες. Από τους πρώτους βασιλιάδες ή 'Ακρόπολις άρχισε να παίρνει άξια και νά'ναι τό κέντρο όλης της γύρω χώρας» και εκεί πάνω φυσικά είχαν πάντα τους ναούς και τά προσκυνήματα της Πολιτείας.

Πρώτος ναός πού έζέριμε ιστορικά ήταν ο ναός της 'Αθηνάς, πού τον έκαμε ο Ξέρξης στο 480 π. Χ. και πού τον έλεγον 'Εκατόμπεδο γιατί είχε μέτρος εκατό ποδάρια. "Ο ναός αυτός είχαν άσπερσώθι στην θεά 'Αθηνά, γιατί αυτήν διάλεξαν οί 'Αθηναίοι για προστάτη της πολιτείας των. Λέγει ή μυθολογία πως για την προστασία της 'Αθηνάς μέλυναν ο Ποσειδώνας πούταν θεός της θάλασσας και ή 'Αθηνά ή θεά της Σοφίας. Μία μέρα πού ο Κέκροψ καθόταν πάνω σ' ένα βράχο της 'Ακροπόλεως, εκεί πού είναι σήμερα τό 'Ερεχθείο, και άπολάμβανε την λιακάδα, παρουσιάστηκαν μπροστά του οι δυό θεοί για να κρίνι ποιος από τους δυό πρέπει να πάρη την 'Αττική. Μίλησαν και οί δυό για να υποστηρίξουν την γνώμη τους. "Ο Ποσειδώνας χτύπησε τό βράχο με την τριάντα και μονομιάς όχθηκε ή γη και έτρεξε άλ- μύρο νερό' ή 'Αθηνά χτύπησε κι' αυτή τό βράχο με τό δόρυ της και μία έληά φύτρωσε' ο Κέκροψ προτίμησε την προστασία της 'Αθηνάς και από τότε ή 'Ακρόπολις και ή πολιτεία πού χτίστηκε γύρω της άνομισάθηκαν 'Αθηναίοι. Προς τιμήν της θεάς 'Αθηνάς οί 'Αθηναίοι έόρταζαν κάθε χρόνο τά Παναθήναια, πούταν ή πιο μεγάλη τους θρησκευτική και έθνική έορτή. "Όλος ο λαός άνέβαινε με μεγάλη παμπή πάνω στην 'Ακρόπολι και έστεφανωνε τό άγαλμα της 'Αθηνάς, πούταν ζώνιο στην άρχη και τώλεαν οδονοκατέδωκε, γιατί δεν βρισκονταν άνθρωπο χέρι να ήη πώς τότε κάμει.

"Όταν κατεστράφηκαν οί Πέρσαι και οί 'Αθηναίοι γύρισαν πίσω, άρχισαν να ξαναχτίζουν την πολιτεία τους, τους ναούς των και όλα τά μνημεία πούχαν κάψει οί Πέρσαι. Τότε άρχισαν να ξαναχτίζουν και τά μνημεία της 'Ακροπόλεως πολύ άραιότερα από ό,τι ήταν πριν. Ψήλωσαν τό τοίχος γύρω-τριγύρω' άκόμα και σήμερα φαίνεται τό ψηλάμα και άκόμα και τώρα φαίνονται τά μάρμαρα των ναών και των μνημείων πούκαψαν οί Πέρσαι, κοκκινισμένα από τη φωτιά, πού έπίτηδες ο Περικλής διέ-

τάζε να χτίσουν κι' αυτά στην βόρειο φάτσα του τοίχους, για να φαίνονται από την πόλι και να θυμίζουν στο λαό την προσβολή πού τώκαμαν οί Πέρσαι.

Για να ξαναχτισή ή 'Ακρόπολις και τά μνημεία της δούλεψαν οί μεγαλύτεροι καλλιτέχνες της εποχής εκείνης. "Ο Φειδίας ο γλύπτης, οί αρχιτέκτονες 'Ικτινός, Καλλικράτης, Μνησικλής. Και βγήκαν από τά χέρια τους άριστούργημα άθάνατα: τά Προπύλαια, τό 'Ερεχθείο, ο Παρθενών, ο Ναός της 'Αττέρου Νίκης, τό άγαλμα της θεάς 'Αθηνάς πούταν μέσα στον Παρθενώνα, τό άλλο μεγάλο άγαλμα της 'Αθηνάς, τό μπρούτζινο, πούταν στήμένο έξω κοντά στο 'Ερεχθείο, και άλλα πολλά άγαλματα, πού μας δίνουν σήμερα μία ιδέα στο πόσο ήταν άνεπτυγμένοι οί άρχαίοι πρόγονοί μας στην τέχνη και τον πολιτισμό.

"Η 'Ακρόπολις διέτηρησε την λαμπριότητά της σ' όλη την περίοδο πού άρχισαν κόσμο και μέχρι της άνακρήρυξης του Χριστιανισμού άς κυρίαζε θρησκείας του Ρωμαϊκού Κράτους. Τότε άρχισαν οί διαγωγές της άρχαίας τέχνης και ή κατасτροφή των άγαλμάτων των θεών πού οί χριστιανοί θεωρούσαν σαν ειδωλολατρία και έμδληματα. Τό 435 ο Θεοδοσίος ο Β' διέταξε να καταστραφούν όλα τά άρχαία ιερά' ή άγάπη της τέχνης όμως ήταν τέτοια άκόμα, πού δεν έπαυόσθηκε ή διαταγή αυτή, άλλως τε δεν θάρρασε σήμερα κανένα σκεπόμενο μνημείο του άρχαίου κόσμου.

Τό 450 μ. Χ. πάρθηκαν από την 'Ακρόπολι δυό μεγάλα καλλιτεχνήματα, ή 'Αθηνά Πρώαχος, τό τεράστιο μπρούτζινο άγαλμα πούταν έξω από τό 'Ερεχθείο, και ή 'Αθηνά Παρθένος, και κουβαλήθηκαν στην Κωνσπόλι. "Ο Παρθενών έγινε εκκλησία χριστιανική έπ' όνόματι της 'Αγ. Σοφίας και κατόπιν της Θεοτόκου. Τό δέ 'Ερεχθείο άφιερώθηκε στην Θεοτόκο.

Και έτσι έπαυσαν ή 'λατρεία των άρχαίων θεών, τό άνέδασμα των πιστών και ή μεγάλη έορτή των Παναθηναίων. Από τον 3ον αιώνα μ. Χ. ή 'Ακρόπολις γίνηκε ένα σωστό φρούριο μέχρι το 1458, πού τό πήραν οί Τούρκοι' αυτοί πάλιν έκαναν τον Παρθενώνα τζαμί και έχτισαν μάλιστα και μιναρέ. Κοντά δέ στα Προπύλαια έχτισαν τον Γουλιαν, δηλ. Κουλέν- πύργον πολύ ψηλό, πού κατεβάρισε ο Σλήμαν τό 1875. "Όλα τά μνημεία της 'Ακροπόλεως σώζονταν άπειράχιστα μέχρι το 17ου αιώνα. Από τότε άρχισαν ή κατасτροφή τους. Τό 1656 έπεσε κεραυνός πάνω στο Προπύλαια και έθαλε φωτιά την μπουροτόνηκη πούταν σ' ένα από τά χωριάματα τού' ένα μεγάλο μέρος τό όρασιό αυτός κτιρίου άνατινάχτηκε. Τό 1686 οί Τούρκοι χάλασαν τό Ναό της 'Αττέρου Νίκης για να κάμουν στή θέση του πυροβολείο' εύτυχώς πού δεν χάλασαν την βάση του και ούτα κατέστρεψαν και τό όλικό του και έτσι τά τελευταία χρόνια στάθηκε δυνατό να άναστήλωση. Τον άλλο χρόνο άνατινάχτηκε το μεγαλύτερο μέρος του Παρθενώνος. Τον είχαν μετατρέψει οί Τούρκοι σέ μπουροτόνηκη και καθώς ο Βενετός στρατηγός Μοροζίνης βομβάρδιζε την 'Ακρόπολι, μία βάμβα έπεσε πάνω στην στέγη του Παρθενώνος, την τρήση και σκάζοντας μέσα, έπρόκλεσε τό μοιραίο. Τό 1827 πάλι κατά τον ίδιο τρόπο άνατινάχτηκε και τό 'Ερεχθείο.

"Εκτότε με άνακαφές, καθαρίσματα από ξένα στοιχεία, άναστήλωσε, διαρῳάθηκε ό,τι στάθηκε δυνατόν, και ο ιερός χώρος, πληγώμενος, άκρατηρησμένος παραδόθηκε στην λατρεία του κόσμου.

Και παρά τις συμφορές πού δοκίμασε, πάλι έμπνέει τό 'Εθνος. Στους αιώνες της δουλείας, της παρακμής, κρηόρησε κάτω από τά συντρίμια του ένας πολιτισμός, πού δεν είχε πεθάνει, μία κληρονομιά πού όποιομενικά περιέμενε την ώρα της να βγή πάλι ελεύθερη μέσα σέ ελεύθερους πολίτες. "Η ώρα αυτή ήταν ή 25η Μαρτίου το 1821 και οί κληρονόμοι έμεις. "Ας βαστήξουμε τον πολιτισμό αυτό όλο κάθαρο σαν πούταν κι' άς φτιάξουμε κι' έμεις δικό μας, πού νά'ναι συνέχεια του παλιού.

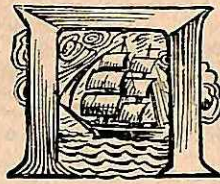
Δ. Ζ. ΠΟΥΛΙΑΝΟΣ

υποχωρώ. Θα προχωρήσουν τότε οί 'Αθηναίοι για να με κυνηγήσουν και τότε εσύ, με όλη σου τη δύναμη, θα ριχτής στους Θηβαίους. Θα διασπάσης τη γραμμή τους, θα σκορπίσουν, και τότε κι' εγώ, όταν πιά θά'ναι κουρασμένοι οί 'Αθηναίοι από τό τρέξιμο, θ' άρχισω την επίθεσι. Σύμφωνοι; "Ο 'Αλέξανδρος σκέφτηκε κάμποσην ώρα.

— Σύμφωνοι, αποκρίθηκε τέλος. Τό σχέδιο μου φαίνεται πονηρό και γενναίο.

('Ακολουθεί)

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ, Ο ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ

ΠΡΙΜΟΣ φυσούσε ο μαϊστρος κείνο το άπόγευμα. Η γερή έγγλέζικη σκούνα τραβούσε με γεμάτα πανιά προς τα στενά. Οί καλοκομμένες πράσινες άχτές άργοδιάβαιναν μέσα σε μία γαλήνη μακαριότητα. Ήτανε Ιούνιος του 1627. Ιούλιος ήτανε πάντα ο μήνας, που τα έμπορικά βρεταννικά καράβια έφταναν προς την Πόλη, από την πατρίδα τους, την Άγγλία, τα κασμήρια και τις τοχές.

Πάνω στο γυαλιστερό κατάστρωμα δυό άνδρες περπατούσαν σωπηλοί. Δυό Έλληνες. Ο ένας με έξυπνα εύκινητα μάτια, φαίνονταν σαν έμπορος, από αυτούς, που πολλοί κατέβαιναν τότε μαζί με τα έμπορεύματά τους από την Εύρώπη. Για τον άλλον δέν ήτανε ανάγκη να σπάση κανείς το κεφάλι του. Τό φόρεμά του τόν συνιστούσε άμέσως. Ήτανε ιερομόναχος. Κι' όχι μονάχα τό μαύρο του ράσο τό δήλωνε, αλλά και τό άσκητικό του πρόσωπο, που θύμιζε χλωμές βυζαντινές ζωγραφίες. Κάτω όμως από τό γαλήνιο αυτό ράσο κρύβονταν ένας νεωρόδικος άνθρωπος και κάτω από τό άσκητικό πρόσωπο ένα άνήσυχο και ένεργητικό πνεύμα.

Ο Νικόδημος Μεταξάς, ο ιερομόναχος, στάθηκε για μία στιγμή, έσκυψε τό κεφάλι προς τό φίλο του και σαν να συνέχιζε δυνατά τη σκέψη, που τόνων έώρα τόν άπασχολούσε, είπε με θερμή φωνή:

«Η θεϊκή αυτή άνακάλυψη, που άνοιξε τό πνεύμα των ανθρώπων και πλάτυνε τις ψυχές, έμεινε για μās τους Έλληνες ξένη. Για τους Έλληνες, που δώσανε τα φώτα μία φορά στην οίκουμένη!», πρόσθεσε περιλυτός. «Ξέρεις τι θά πη, Δημήτρη, να μην είσαι άναγκασμένος πιά ν' αντιγράψης. Να μπορείς να βγάξης ένα βιβλίο σε έκαστό, διακόσια αντίτυπα! Να μπορεί ή σκέψη σου να ακορπιέται στον κόσμο και να βρίσκη τό νοϋ και την ψυχή του συνανθρώπου σου μιλία μακρυσά;»

Τό λιγνό του πρόσωπο είχε άνάψει και τα μάτια του λαμποκοπούσαν, σαν να είχε μέσα τους χωνέψει όλο τό χρυσό φως του καλοκαιριάτικου εκείνου δειλινού. «Έθγαλε τό βελουδένιο σκουφάκι του και τα μαλλιά του άνέμισαν στον βραδινό άγέρα σαν μικρά στερνά. Ο Δημήτρης Καραούσης τόν κοίταζε έκπληκτα. Ήτανε και οί δυό από τό ίδιο χώμα, μεγάλωσαν μαζί και μαζί έπαίξαν παιδιά μέσα στις ρούγες, εκεί στις Κεραμίες της Κεφαλλονιάς, μά δέν μπορούσε καλά-καλά να νοιώση ο ένας τόν άλλον.

«Όταν ο δαιμόνιος εκείνος, ο Γουτεμβέργιος, βρήκε τόν τύπο πρίν από δυό αιώνες, ή Ελλάδα δέν μπορούσε να ωφεληθή τίποτα από αυτό. Ήτανε ύποταγμένη σε Φράγκους δεσπότες

και τό Βυζαντινό κράτος ξεψυχούσε». Έσκυψε πιότερο και ψιθύρισε κοντά στ' αυτό το φίλο του, κοιτώντας γύρω του.

«Ήρθε έπειτα ο Τουρκός και τούδωσε την στερνή χτυπιά. Κι' από τότε μάς πλάκωσε όχι μόνο ή πιό βαρεία σκλαβιά, μά τό χειρότερο, ή πιό σκοτεινή νύχτα!»

«Αρπάζε πυρετώδικα τό μπράτσο του Δημήτρη και τσφιζε τόσο δυνατά, που τόν έκανε να ζαρώση τα χείλη του.

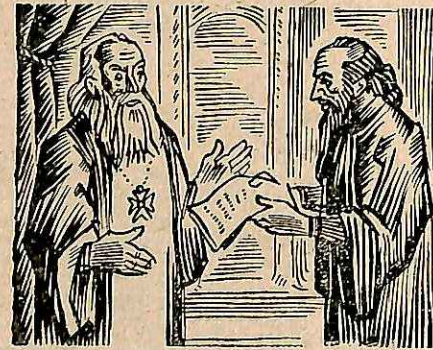
«Με καταλαβαίνεις, αδερφέ μου; Ή άμάθεια και άγραμματώση θά λυγίση και θά τσακίση τη φυλή μας, όχι ή σκλαβιά! Τό ξέρει αυτό ο καταχτητής και δέν μάς άφήνει ν' ανοίξουμε τα μάτια μας προς τό φως της γνώσης. Ή άμάθεια!...» είπε με άναστεναγμό.

«Η άμάθεια... ή άμάθεια...», έκανε σαν ήχώ ο έμπορος τρίβοντας άκόμα τό μπράτσο του, που τόσο τόν πόνεσε.

«Δέν σου λέγω, ύπάρχουν Έλληνες, που τύπωσαν και τυπώνουν, όπως έκανα κι' έγώ στο Λονδίνο, μά δέν είναι εκείνα τα βιβλία που χρειάζεται ή φυλή μας και τα νέα παιδιά της».

«Ε, να τώρα που ξεπληρώνεται τόνειρό σου! Να που έμαθες στο Λονδίνο την τέχνη του τύπου, να που κουβαλάς πιά στην Πόλη τα μηχανήματα που σου χρειάζονται γι' αυτό. Μόνο που άδειασε τό πονγγί σου, καυμένη Νικόδημε, μ' αυτά τα σιδερικά», έλεγε ο έμπορος.

«Και τό ράσο μου θά πουλούσα αν γινόταν ανάγκη», έκανε άστράφτοντας από χαρά ο καλόγερος. «Χρόνια νάχη ο άφέντης μου, ο πατριάρχης Κύριλλος ο Λούκαρις, που μουδωκε μία τέτοια έντολη. Για σένα οί υπάλ- λες με τα μάλλινά και τις στόφες είναι τό πάν. Μά για μένα αυτά τα σιδερικά και οί κάσες με τα μικρούτσικα γραμματάκια είναι ολάκερος ένας κόσμος!» Στο πρόσωπό του άπλώθηκε μία μακαριότητα, μία εύτυχία, που είναι άνήμπορη ή πέννα να την ιστορήση. «Επαίξε τό βραδινό μαϊστράλι στα μαλλιά του και στης ψυχής του τα φτερά έπαίξε ο άγέρας μίας μυστικής λαχτάρας για την πνευ-

Στέκονταν μπροστά στον Πατριάρχη λάμποντας από χαρά.

ματική έλευθερία της σκλάβας έλληνικής Φυλής.

Είχανε καθίσει σ' ένα μπάνγκο, χωρίς να μιλάνε πιά μαζί. Ο καθένας πήρε τό δρόμο μοναχός του, στης δικής του σκέψης τα μονοπάτια. Σε λίγο όμως έσκυψε ο Νικόδημος πάλι προς τό φίλο του τό Δημήτρη.

«Μά όσο άνεβαίνουμε προς την Πόλη, τόσο και τρέμει ή καρδιά μου μην λάχη και μάς κάνουν καμιά δουλειά. Τα τούρκικα τελωνεία τα φοβάμαι! Μόλις δοϋν σε μάς τους ραγιάδες φυλλάδα, χαρτί ή κάτι που έχει σχέση μ' αυτά, τό πετούν χωρίς να χάσουν καιρό στη θάλασσα και τόν κάτοχό τους στο μπουντρούμι».

Τόση πίκρα έσταζαν τα χείλη του, που ο Δημήτρης ο Καραούσης έβγαλε τό χέρι του πάνω στο γόνατο του φίλου του παρηγορώντάς τον.

«Έννοια σου Νικόδημε, ο πατριάρχης θά τό κατορθώση...»

Τό καράβι σκαμπανέβαζε στο δύνατό τώρα άγέρα του σύθαμπου.

Πόσες πίκρες, πόσα προσκυνήματα, πόσα καρδιοχτύπια! Τό άσκητικό του Νικόδημο Μεταξά, του ιερομόναχου, πρόσωπο είχε γίνει πιό αδύνατο τις μέρες εκείνες. Από τόν Πιλάτο στον Καϊάφα και πάλι ξαναρχής. Όταν ο Πατριάρχης Κύριλλος ο Λούκαρις του είπε λυπημένος πως καθώς φαίνεται δέν θά μωρέσουν να ξεμπλέξουν τα μηχανήματα, ένοιωσε μία μαχαίρη μέσα στην καρδιά του. Τόσοι κόποι λοιπόν και τόσες άγωνίες έπρεπε μάταια να πάνε; Τρόμαξε, χλώμιασε και στηρίχτηκε στην άκρη ενός τραπέζιού να μην πέση.

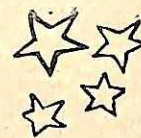
«Και τα βιβλία, που θά τυπώναμε για τα παιδιά;... και όλα τα άλλα;» ψιθύρισε σε μεγάλη άπελπισία.

Κι' όμως τό ψυχικό σθένος του καλόγερου δέν μπορούσε να σπάση τόσο γρήγορα. Βρήκε τό δρόμο ο ίδιος, γιατί είχε την ψυχή του οδηγό.

Με τόν άρχιεπίσκοπο Κορινθίας, που ήτανε φίλος του, παρουσιάστηκε από μέρους του Πατριάρχου στον Άγγλο πρέσβη κι' Ιστορήσε τόν πόνο του. Ο Άγγλος διπλωμάτης είχε τότε κάποια διαφορά με τόν Γάλλο πρόξενο, που προστάτευε τους Ίησουίτες, και θέλησε να τόν χτυπήση. Μά δέν μπορεί κανείς να μην αναφέρει έδω ότι αληθινά συγκινήθηκε και από τη λαχτάρα του Νικόδημου. Δέχτηκε λοιπόν να ένεργήση στο Βεζύρη. Πραγματικά πήρε μιάν ιδιόχειρο άδεια από τόν μεγάλον άφέντη και ο θσαυρός του Νικόδημου Μεταξά, τό πρώτο έλληνικό τυπογραφείο στην Κωνσταντινούπολη, μπόρεσε και πέρασε.

«Ενα άπόγευμα στερνά από κάμπο- σες μέρες βρέθηκε πάλι ο καλόγερος μπροστά στον Έγγλέζο πρέσβη.

«Έξοχώτατε, κι' άκόμα μία χάρι θά ζητήσω από την άφεντιά σου. Και τη

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (9ης Ιουνίου)

Τō καιρō εκείνω έπάρας ο Ίησους τούς όφθαλμούς αυτού εις τόν ούρανόν ειπε· Πάτερ, έλήλυθεν ή ώρα· δόξασόν σου τόν Υιόν, ίνα και ο Υιός σου δοξάση σε, καθώς έδω- κας αυτόν έξουσίαν πάσης σαρκός, ίνα πάν θ δέδωκας αυτόν δώση αυτοίς ζωήν αιώνιον. Αυτή δέ έστιν ή αιώνιος ζωή, ίνα γινώσκωσι σε τόν μόνον αληθινόν Θεόν και δν άπέστει- λας Ίησούν Χριστόν. Έγώ σε έδόξασα επί της γής, τό έργον έτελείωσα θ δέδωκάς μοι ίνα ποιήσω· και νόν δόξασόν με σύ, Πάτερ, παρά σεαυτō τη δόξη ή είχον πρό τού τόν κόσμον είναι παρά σοί. Έφανέρωσά σου τό όνομα τοίς ανθρώποις· ούς δέδωκάς μοι εκ τού κόσμου, σοί ήσαν και έμοι αυτούς δέδω- κας, και τόν λόγον σου τετηρήκασι. Νυν έ- γνωναν ότι πάντα όσα δέδωκάς μοι παρά σου έστιν· ότι τά ρήματα α δέδωκάς μοι δέδωκα αυτοίς, και αυτοί έλαβον, και έγνωσαν αλη- θώς ότι παρά σου έξηλθον, και έπίστευσαν ότι σύ με απέστειλας. Έγώ περί αυτών έρω- τώ· ου περί τού κόσμου έρωτώ, αλλά περί όν δέδωκάς μοι, ότι σοί είσι. Και τά έμά πάντα σά έστι και τά σά έμά, και δεδόξα- σμαι έν αυτοίς. Και ουκέτι είμι έν τō κόσμω, και ούτοι έν τō κόσμω είσι, και έγώ προς σε έρχομαι. Πάτερ άγιε, τήρσον αυ- τούς έν τō όνόματί σου θ δέδωκάς μοι, ίνα όσω έν καθώς ήμεις. «Ότε ήμην μετ' αυτών έν τō κόσμω, έγώ έτήρουν αυτούς έν τō όνό- ματί σου· ούς δέδωκάς μοι έφύλαξα, και ου- δείς έξ αυτών άπώλετο ει μη ο υιός της ά- πωλείας, ίνα ή γραφή πληρωθή. Νυν δε προς σε έρχομαι, και ταύτα λαλώ έν τō κόσμω ίνα έχωσι την χαράν την έμην πεπληρωμέ- νην έν αυτοίς.

Ζητώ όχι για μένα, αλλά για όλη μου τη Φυλή, την καταδυναστεμένη».

«Λέγε, Νικόδημε, κι' άκούω», τού άπαντά καλοκάγαθα ο γηραιός δηπλω- μάτης.

«Τό τυπογραφείο μου...»

Ο Άγγλος ευπατρίδης γέλασε.

«Πάλι με τόν τύπο σου, Νικόδημε Μεταξά. Έχεις πιά γεμίσει αυτός τη σκέψη σου και τη ψυχή σου!...»

Ο καλόγερος χαμογέλασε κι' αυ- τός, όμως πικρά.

«Έξοχώτατε, είναι δώρο άδωρο ό- ταν δέν μπορώ να τό δουλέψω. Σε παρακαλεί θερμά ή καρδιά μου να μου έπιτρέψης να τό έγκαταστήσω στα ύπόγεια της πρεσβείας σου».

Ο πρέσβης τόν κοίταξε παράξενα. Μεγάλη άπαίτησι! Όμως τό μάτι του καλόγερου είχε τόση ίκεσία, και τόση άγωνία, σαν να έπρόκειτο για ζωή ή θάνατο, που κάθε αντίστασι του Άγ- γλου λύγισε. Τόν πλησίασε κι' έβαλε τό χέρι στον ώμο του.

«Θά σε βοηθήσω κι' έδω, Νικόδημε Μεταξά. Είναι αλήθεια ότι δέν μπο- ρείς να έγκαταστήσης τό τυπογραφείο

σου έδω μέσα στην πρεσβεία. Όμως θά γίνη κάτι άλλο. Θά τό έγκαταστή- ζης σ' ένα σπίτι δίπλα στην πρεσβεία και θά είναι υπό την προστασία μου. Έτσι θά μπορείς να εργάζεσαι ήσυχα, χωρίς ενόχλησι ούτε από τούς Τούρ- κους, ούτε κι' από τούς Ίησουίτες, που ζητούν να σοβ βγάλουν τα μάτια. Ο Γάλλος πρέσβης δέν θά βρη την ευκαιρία να σοβ σταματήση τό δνείρο και να σοβ τό ψαλίδισή, έπειδή τό θέ- λουν οί Ίησουίτες τους».

Πέντε μήνες δούλεψε χωρίς άνάπασι ο Νικόδημος Μεταξάς, ο ιερομόναχος. Με τόν ήλιο και με τό λαδοφάναρο. Η ψυχή του όλο και φτεράνε όσο τό δνείρό του γινότανε αλήθεια. Κάθε σε- λίδα πουόγαινε από την πλάκα την έβλεπε στοργικά, την χάιδε μ' αγά- πη, τη φρόντιζε μ' έnthουσιασμό. Και τό Νοέμβρη του 1627 κρατώντας στα χέρια του τό πρώτο έλληνικό βιβλίο, που βγήκε στην Πόλη, σαν άγιο δι- σκοπότηρο, στέκονταν μπροστά στον Πατριάρχη Κύριλλο Λούκαρι λάμπον- τας από χαρά. Μακρός ήτανε ο τί- τλος του βιβλίου αυτού, όπως μακρά

ήτανε και ή ιστορία του και ή λα- χτάρα της γέννησής του.

Του μακαριωτάτου και σοφωτάτου πατρός ήμών Πάπα και Πατριάρχου Άλεξανδρείας, νυν δε Οικουμενικού Κωνσταντινουπόλεως Κυρίλλου, σύν- τωμος πραγματεία κατά Ιουδαίων έν άπλή διαλέκτω προς Γεώργιον τόν Πάργαν. Έτυπώθη έν Κωνσταντινου- πόλει δαπάνη τε και έπιμελεία του πα- νοσιωτάτου και λογιωτάτου έν Ίερο- μονάχου κυρίου Νικόδημου του Με- ταξά. Έν έτει αχκζ'.

Ο Πατριάρχης τόν φίλησε στο μέ- τωπο.

«Ο έν ούρανοίς Κύριος, που βλέπει μέσα στις καρδιές των ανθρώπων, θά πέμψη την αντίληψίν του επί τό έρ- γον σου, τέκνον μου».

Τα χείλη του Νικόδημου Μεταξά δέν μπόρεσαν να άρθρώσουν λέξι. Τό- σο έτρεμαν κείνη την ώρα. Με τό άνά- στροφο της παλάμης του ακούπισε βιαστικά ένα δάκρυ, που ήτανε έτοιμο να κυλίση. από τα μάτια του που γε- λούσαν. Τό δνείρό του, τό δνείρο όλο- κλήρου του Γένους, άρχισε να θαμπο- φέγγη. Η Φυλή ή Έλληνική δέν θά έκμηδενίζονταν μέσα στην νύχτα τη πνευματική.

1101

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΦΙΛΟΙ

ΥΠΟ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

12.

(Συνέχεια)

Ο Νικηφόρος όχι μονάχα φάνηκε πρόθυμος να τον συντρέξει στο σκοπό του, μα τέτοια έντύπωση του έκαμε το γράμμα και τ' όνειρο κι' όλα τ' άλλα καθέκαστα που έγραφε ο καλόγερος, που για μια στιγμή φάνηκε αποφασισμένος να τ' παρατήρη όλα και να τρέξη κοντά του.

Είχε τότε διάφορες άφορμές να είναι απογοητευμένος. Ο βασιλιάς Κωνσταντίνος — αυτό έγιναν τον Αύγουστο του 959 — ήταν άρρωστος του θανάτου. Διάφορες διαδόσεις έδιναν κι' έπαιρναν, πώς τάχα η νύφη του ή Θεοφανώ κι' ο γιός του και συναυτοκράτορας Ρωμανός, τοδυαν κάνει μάγια ή τόν πότισαν φαρμάκια πουφερναν άργό θάνατο. Κι' ήξερε βέβαια πώς όλες τούτες οι διαδόσεις έβγαίνουν μέσα από το παλάτι, από τις κόρες του Κωνσταντίνου και τη γυναίκα του πουμισούσαν φοβερά τη Θεοφανώ, μα έλα πάλι που λέγονταν και ξαναλέγονταν κι' από στόμα σε στόμα έπαιρναν χρώμα, θαρρείς, και ζωήρευσαν και φάνταζαν σαν αληθινές.

Ύστερα ο ύχλος πουναι πρόθυμος πάντα ν' άκούση το κακό, τ' αναδίπλωνε με την άμαρτωλή φαντασία του... Είχε την αίσθηση ο Νικηφόρος πώς βρισκόταν μέσα σε βούρκο απ' όπου αναδίνονταν πνιχτική βρώμα, και μούχλα όγρη του μούσκευε το κορμί του σιγά σιγά. Δίχως άλλο οι λογισμοί του και η ψυχή του ή ίδια, ύστερα από λίγο, το λευκό κρίνο που του μπιστεύτηκε ο θεός να κρατήσει «άμωμο και άμόλυπτο», θα βρώμιζαν μέσα στον κόσμο τούτο της άμαρτίας.

Έπιασε κι' έβαλε κάτω τότες όλα και τ' άμέτρησε από δω και τ' άμέτρησε από κει και στο τέλος πήρε την απόφασή του. «Θά φύγω, θα πάω να καλογερέψω».

Κάλεσε και τον αδερφό του τον Λέοντα στο σπίτι μια μέρα και του είπε: — «Η έκστρατεία της Κρήτης τόσον καιρό τώρα έτοιμάζεται κι' όλο αναβάλλεται. Ο Βρίγγας τη θέλει μα οι συγκλητικοί φέρνουν αντίταση. Ο βασιλιάς που θα μπορούσε να δώση μια λύση στο ζήτημα είναι άρρωστος κι' ίσως δέ θα γίνη ποτέ. Η θέλησή του, έτσι όπως και το κορμί του, είναι τσακισμένη. Έξ' άλλου έχει τέτοιες φουρτούνες μέσα στο σπίτι του εξ αίτίας της γυναίκας του και της νύφης

του, που τρώνονται και δεν είναι τρόπος να ήσυχάσουν, ως ότου ή μια βγάλη την άλλη από τη μέση, ώστε δεν του μένει καιρός για τίποτα άλλο... Έχω βαρεθή πιά. Όλη τούτη ή σάπια με κάνει να πεθυμήσω πιο πολύ την ήσυχία και τη γαλήνη της ψυχής μου μακριά από τα άμαρτωλά μεγαλεία και τη μάταιη δόξα του κόσμου. Θά φύγω. Τό πήρα απόφαση πιά.

Τούδειξε ύστερα το γράμμα που 'Αθανασίου κι' εξακολούθησε:

Τό όνειρο του 'Αθανασίου

— Ξέρεις πώς πάντα αυτό ήταν τ' όνειρό μου. Από την εποχή που ήμουνα μικρό παιδί ακόμα. Ο Θεός ή οι περιστάσεις μ' έμπόδιαν. Τώρα είμαι μεστωμένος άντρας, κοντεύω να πενήντα. Άγωνίστηκα, πάλαψα για την πατρίδα και το βασιλιά, πρόσφερα ό,τι καλύτερο είχα, καιρός να ξεκουραστώ και να φροντίσω για τη σωτηρία μου. Έσύ θα σταθής στο πόδι μου και θ' ακολουθήσης την παράδοση της γενιάς μας. Ο Θεός μαζί σου.

«Αυτή τη φορά τ' άπράματα είναι κάπως πιο σοβαρά» σκέφθηκε ο Λέων. Δέξ, στά μάτια του στέκει αλύγιστη ή απόφαση. Χμ, το δίχως άλλο χρειάζονται τώρα μέσα πιο δραστήκια. Είχε, βλέπεις, μεγάλα σχέδια για τον αδερφό του που τ' κρατούσε μυστικά βαθεία στην καρδιά του, γιατί φοβόταν, θαρρείς, να τ' αντικρύση έτσι φανερά μπροστά του στο φώς. Τό παράδειγμα του Ρωμανού του Λεκαπνού που κατάφερε να γίνη συναυτοκράτορας και ν' ανεβάζη στο θρόνο ακόμα και τους γιούς του και τους γαμπρούς του, τον παρακινούσε.

Διπλωμάτης, πονηρός, φιλόδοξος, άχόρταγος για τ' άγκόσμια άναθά, έβλεπε την περίσταση πολύ βοηθητική για τους σκοπούς του... Ο γιός του Κωνσταντίνου ήταν πολύ νέος για να σηκώση όλόκληρο το βάρος της έξουσίας κι' ούτε θα τόθελε, δοσμένος κα-

ΖΕΥΣ

(Γιγαντομαχία — Τυφοεύς)

... Η άνατορή και ή συντριβή των Τιτάνων μέσ' στους σκοτεινούς λαβυρίνθους του Ταρταρού απήλαξε τον κόσμο από τ' άεινά του τρομακτικού πολέμου, άπί τις συνεχείς συγκρούσεις και τις αδιάκοπες καταστροφές.

Οι πρώτογονες και βίαιες δυνάμεις, άφου άνασταύσαν την Οικουμένη, άφου συγκλόνισαν την πλάσι άφίνοντας τ' άχνάρια της όρμης των στην παρδεινική επίφάνεια της γής, ύποχωρούν σιγά — σιγά και περιορίζονται άπο κάποιον μυστηριώδη νού που προβάλλει νομοθέτης του Σύμπαντος. Ένας άποκρυφός ρυθμός κυριαρχεί και τίθασσέσει τα στασιαστικά και άπειθήρχητα στοιχεία.

Ο μυστηριώδης αυτός νους, ο παγκόσμιος νομοθέτης, είναι ο Ζεύς. Στην έξημένη φαντασία των πανανθρώπων Έλλήνων ή ιδέα της τάξεως, της αϊθρίας, της γαλήνης άντιπροσωπεύεται άπό τον άργυρέονο και παντεπόπη Δία, τον όπέρτατο Θεό και προστάτη των έφημέρων θνητών.

Ο Δίας είναι ή πρώτη συνολική παράστασι της θεότητας, προικισμένη με τό πλήθος έκείνο των καθάρων χαρακτηριστικών ιδιοτήτων που νομιμοποιούσε ή έλληνική φαντασία. Άπό τό μακάριο ένδιαίτημα του Όλύμπου άντικρύζει τ' έργα των θνητών όχι με βλοσυρό και άγριο βλέμμα, όπως κοιτάζουν τους λαούς των όι φοβέροι και άδυσώπητοι Θεοί της Άνατολής, άλλα με κάποιαν ήρεμη συγκρατάσαι, συμπάθεια και πραότητα. Έν τούτοις δεν του λείπει ή άξιο-

πρέπεια ούτε τό μεγαλείο και ή έπιβολή. Οι περιπέτειές του πάνω στη γή, στις όποιες άφίνεται να παρασυρής άπό κάποιαν άφελή και «φιλοπαίγμονα» διάθεσι, δεν του άφαιρούν τίποτε άπό τη θεότητα του. Τέτοιος Θεός είναι τό άξιο ιδεώδες μιας φυλής, που άνύψωσε την τέχνη σαν πνευματικό κατόρθωμα άνεξάρτητο άπό κάθε μαγικήν άνάγκη και θρησκευτικήν έπιρροή, ώστε να μπορούμε να πούμε πως ή ουσία και ή φύσις του Δία είναι περισσότερο αισθητική παρά θρησκευτική.

Έκτοτε στην Οικουμένη θα βασιλέψη ή άνεξίχνιαστη θέλησή του και τους καταπονήσει θα διαδεχθή ή αϊθρία. Η Ισορροπία όμως αυτή δεν εξασφαλίζεται, βέβαια, χωρίς άγώνες, χωρίς προσπάθειες του άγαθού Θεού. Γιατί και πάλι ή μνησικακή και δολοπλόκος Γαία, ή πανάρχαια «Μήτηρ» των Τιτάνων, θα γεννήση νέους έγθρους, νέους αντίπαλους του Δία.

Φρικτές μορφές τεράτων θα γεννηθούν σε σκοτεινές και άπρόσιτες γωνίες της γής, άρκακοντες άφρωτοι και λεπιδόφρακτοι θα σκιάζουν τό φώς της μέρας και άπό κρατήρες ήφαιστείων νεκράν θα έμφανισθούν έπικίνδυνοι έκδικητές των Τιτάνων, προπαθώντας να καταλυσουν την έξουσία του.

Η γιγαντομαχία, ή πάλη των νέων παιδιών της Γαίας, που ώνομάστηκαν Γιγάντες, είναι ή δεύτερη έκδήλωσι της άνυσταγής των άτάκτων δυνάμεων της φύσεως στη θέλησι των Θεών. Στον νέον άγώνα, που διαδέχεται την Τιτανομαχία, ο φωτεινός Όλύμπος είναι και πάλι τό προ-

πύργιο της εύρυθμίας και της τάξεως.

Ο Δίας, ένισχυμένος και άπό τους άλλους νεώτερους Θεούς, που ήλθαν να κατοικήσουν στον Όλύμπο, κατατροπώνει τα γιγαντοσώμα τέκνα της Γαίας, έχοντας συμπαράστατή του και βοηθό τη Πάνσοφη θυγατέρα του, την Γλαυκομάτα 'Αθηνά. Αυτή πάλι καλεί στον Όλύμπο τον άγαπημένο της ήρωα 'Ηρακλή και ή μαζί του φέρνει κακό μεγάλο στις τάξεις των Γιγάντων.

Ο Γίγας Άλκυονεύς είναι τό πρώτο θύμα του θνητού ήρωα. Σέρνεται έξω από τ' άσυναρτη της πατρίδος του Παλλήνης, όπου ήταν άθάνατος, και κατατοξεύεται. Άμέσως ύστερα ο Γίγας 'Εφιάλτης τυφλώνεται άπό τ' άγρόγα βέλη του 'Ηρακλή και του 'Απόλλωνος.

Με τη σειρά της ή 'Αθηνά καταδιώκει τον πληγωμένο 'Εγκέλαδο, άπό χώρα σε χώρα και τέλος τον κατασυντρίβει πλακωνόντας τον με τον όγκο της Σικελίας. Την ίδια τύχη είχαν και οι άλλοι Γιγάντες, που θάφτηκαν μέσα στα άνήλιαγα σπλάχνα της γής νικημένοι άπό την όρμη των Θεών και τ' άστρπελέκια του Δία.

Μετά την γιγαντομαχία ή Γαία ήλθε σε γάμο με τον άποτρόαιο Τάρταρο και έγέννησε στην Κιλίκια τον Τυφοεύ, τέρας άνήκουστο με διπλή φύσι, γιατί μέχρι τ' άγόνα είχε ανθρώπινη μορφή, ενώ χαμηλότερα τ' άμέλη του κατέληγαν σε άπειρους φειδισούς κορμούς, που συστρέφονταν και συμπλέκονταν μεταξύ τους βγάζοντας άπείσις ουρπύγιο. Τέτοιο λοιπόν τέρας ποτι-

σμένο με τό μίσος της ταπεινωμένης γενιάς του, ώρμησε άφηνικά κατά τον Όλύμπο άπειλώντας τους Θεούς με τ' άρκακόντεια μέλη του.

Τόσος ήταν ο φόβος τότε των Θεών, που όλοι παράτησαν τον Όλύμπο και τ' άπάνσεται δώματα και έτρεξαν να κρυφτούν στην πλουτοφόρα Αίγυπτο, όπου μεταμορφώθηκαν σε διάφορα ζώα.

Ο 'Απόλλων σε γεράκι, ο 'Ερμής σε άλεπού και τέλος ή 'Αφροδίτη έγινε δελφίνι. Ο Διόνυσος τράγος και ο 'Ηρακλής άλλαξε όψι κι' έγινε βουβάλι.

Μόνος έμεινε στον Όλύμπο ο Δίας με την άντρευμαμένη και πολυκατημένη κόρη του 'Αθηνά, που δεν καταδέχτηκε, σαν δεσά που ήταν, να μεταμορφωθή σε ταπεινό ζώο και να ζήτηση τόια έπονείδιστη σωτηρία. Έτσι και οι δύο μαζί κρατώντας την ψηλότερη κορυφή πολέμησαν τον Τυφοεύ, ώπου ο Δίας κατόρθωσε να τον καταπλακώση ριχνοντας κατεπάνο του άδακέρη ήντα. Αίτνα, άφου προηγουμένως τον έτφόρσσε με τ' άστραπόέβροντα του.

Αυτές λοιπόν άκόμη τις δύο δοκιμασίες γνώρισε τό φαινομένο βασίλειο των Θεών, μέτη την Τιτανομαχία, και πιά άλλος κανένας μήτε τρανός γόνος της Γής, μήτε Τιτάνες δαίμονες για άράκοντας, έτόλμησε ν' αντίσταθι στο Δία και μόνο οι ταπεινοί κι' έπιβουλι θνητοί κατάφεραν είτε με πονηρίες και διάφορα χηνάσματα να ξεγελούν καμιά φορά τον 'Ανακτα τ' Όλύμπου, είτε με πράξεις άσεβείας κι' ανόσιες να προκαλούν την άγανάκτησί του.

ΚΟΣΜΑΣ Ι. ΒΕΡΡΟΙΟΣ

θώς ήταν στις διασκεδάσεις. Θά χρειαστή έναν άνθρωπο στο πλευρό του και ποιόν άλλο βέβαια παρά τό Νικηφόρο. Τόση δόξα κερδισμένη στους πολέμους, τόση άγάπη του λαού κινημένη άπό ένάρτατα φυσικά κι' άμεγάδιαστη ζωή, κανένας άλλος δεν είχε.

Και να τ' ά παρατήρη λοιπόν όλα τούτα και να φύγη; Όχι, έπρεπε με κάθε τρόπο να τον μεταπεισή. Φέρθηκε με πολλή έξυπνίδα.

Δέν έφερε καμιά άντίρρηση τον άκουσε μάλιστα ως τό τέλος σιωπηλός κι' έδειχνε πώς παραδεχότανε τ' άσα τούλεγε. Τού ζήτησε μονάχα μια χάρη... Νά περιμένη λιγάκι, ένα δύο μήνες ακόμα και να μην έμπιστευτή σε κανένα την άποφασή του...

Ο Νικηφόρος που περίμενε συζητήσεις και φασαρίες παραξευεύτηκε κι' έδωσε πολύ πρόθυμα μια τέτοια ύπόσχεση.

Ο Λέων έτρεξε εύτς να μάθη που είναι ο 'Αθανάσιος, μα κανένας δεν μπορούσε να τον πληροφορήση θετικά. Πότε ζούσε σε μοναστήρια, πότε άσκήτευε σε καμιά άπόμερη σπηλιά. Όλοι όμως συμφωνούσαν πώς κάπου εκεί κατά την άνατολική Μακεδονία θα βρισκεται. Τόν Νικηφόρο δεν ήθελε να τον ρωτήση γιατί θα καταλάβαινε δίχως άλλο τί σκοπούς είχε και τότε τό σχεδιά του θα πήγαινε του κάκου.

Κι' ένα βραδάκι ξεκίνησε... Μόνος δίχως ακολουθία και ταξιδεύοντας με έλανο όνομα, για να μην κινήση την περιέργεια, ρωτώντας έδω κι' εκεί πέ-

ρασε τη Θράκη, τη Μακεδονία κι' έφτασε στη Θεσσαλία... Δυό μήνες όλόκληρους βάταζε τό ταξίδι τούτο.

Έκεί τέλος πάντων στη Θεσσαλία συνάντησε τον 'Αθανάσιο. Γονάτισε, λέγει, φίλησε τό χέρι του άγίου ανθρώπου και σαν να έρχότανε τάχα άπό μέρους του αδερφού του, τον ρώτησε λεπτομέρειες για τό μοναστήρι και για τό μέρος που είχε σκοπό να τό χτίση κι' έδειχνε πολύ ένδιαφέρον κι' ένθουσιασμό για την θεάρεστη άπόφαση. Συζήτησε ύστερα μαζί του διάφορα θεολογικά ζητήματα — σε τούτα ήσαν όλοι δυνατοί την εποχή αυτή — κι' αν είχε κάπου διαφορετική γνώμη ώμολογούσε πανηγυρικά την πλάνη του κι' εύχαριστούσε τον άγιο που του έγινε οδηγός και δάσκαλος. Σιγά σιγά έτσι και με πολλή τέχνη κέρδισε την έμπιστοσύνη του 'Αθανασίου κι' άια τον κατάφερε όμορφα και καλά τότε μόνον τόλμησε να τη την ταπεινή του γνώμη...

— Δίχως άλλο, είπε, ή χερσόνησο του 'Αθώνα είναι κατωμένη έτσι άπό τον Πανάγαθο για να γίνη ή πιο ξεχωριστή «ισάγγελος πολιτείας». Οι σπηλιές της κιόλας είναι γεμάτες άπό άσκητές. Μα μοναστήρια μονάχα ένα δυό υπάρχουν, κι' αυτά πάλι είναι περιτειχισμένα, καθώς άκουσα, σαν τ' ά κάστρα και οι καλογέροι που βρισκονται εκεί, πιο πολύ βιγλίζουν κατά τη θάλασσα για να δούν καμιά φύστα Σαρακηνή παρά δοξολογούνε τό Θεό στην έκκλησιά... Κι' άφου είπε τούτα, σήκωσε τ' άμά-

τια του ψηλά και πρόσεξε με κατάνυξη:

— Πότε τέλος πάντων, πολυέλεε Κύριε, θα άρματώσης με άντρεία και γνώση τους δούλους σου για να καθάρσουν τον πόντο άπό την έπιβουλή των άπίστων; Πότε θα στείλεις τον Ισαπόστολο άντρα που θα οδηγήση πίσω στο ποίμνιο τ' άπρόστατά σου κάτω έκεί στη θεόλεστο Κρήτη;

Ο 'Αθανάσιος τον κοίταξε σκεπτικός, μα δέν είπε τίποτα. Κατάλαβε όμως ποιά ήταν τό λογικό συμπέρασμα άπό τ' ά λόγια του Φωκά κι' όλη τη νύχτα κείνη έμεινε άγρυπνος και προσευχόμενος.

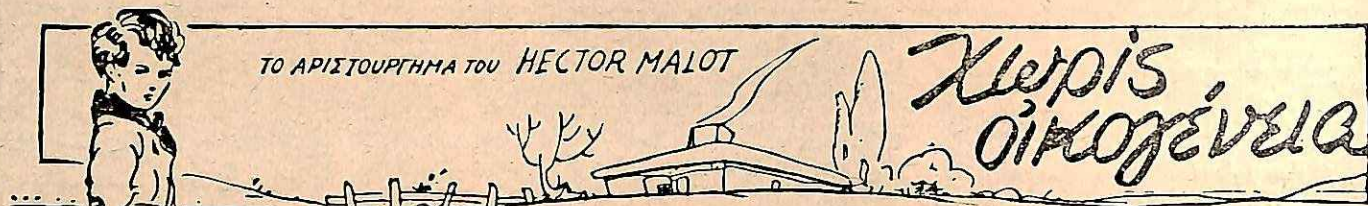
Ναί, δίχως άλλο, έπρεπε να καθάρίσουν οι θάλασσες για να μπορέσουν κι' οι άνθρωποι του Θεού χωρίς περισπασμούς κι' έγνοιες ν' άφιερωνούνε στο έργο τους. Δέν ήταν άκόμη καιρός τ' όνειρο να πάρη σάρκα και όστά. Μα πότε λοιπόν;

Και την άλλη μέρα χωρίς πιά άλλη παρακίνηση ρώτησε τό Φωκά, αν θα γίνη τέλος πάντων ή έκστρατεία της Κρήτης και ποι' ά εμπόδια παρουσιάζονται και ποιός θα τό αναλάβη τό έργο.

Ο Λέων πέταξε άπό χαρά. Κατάφερε κείνο που πολεμούσε. Χωρίς περιστροφές πιά του είπε για ποιά σκοπό ήρθε.

— Πρέπει να με βοηθήσης, πάτερ μου... Διαφορετικά δέ θα μπορούνα να κάμω τον αδερφό μου ν' αλλάξη άπόφαση.

(Άκολουθεί)

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χειρίς ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

(Συνέχεια
έκ του προηγούμενου)

Πολλήν ώρα περπατήσαμε πλάι-πλάι, χεροποιομένοι, χωρίς να λέμε λέξη. Πηγαίναμε ίσα μπροστά μας χωρίς να ξέρουμε ποιά διευθυνόμαστε.

— Μά που θέλεις να πάς; με ρώτησε ο Μαρτίνας με κάποια ανησυχία.

— Δεν ξέρω... σε κανένα μέρος που θα μπορούσαμε να μιλήσουμε. Θέλω κάτι να σου πω κι' εδω, μέσα στο πλήθος, δεν μπορώ.

— Αλήθεια, από τον καιρό που γύριζα βουνά και κάμπους με το Βιτάλη, είχα συνηθίσει να μη λέω τίποτα σπουδαίο όταν βρισκόμαστε σε δρόμο χώρας ή χωριού. Οι διαβάτες τώρα με ένωλυσαν, κι' έκοβαν, κι' έχαναν όλες μου τις ιδέες. Ήθελα λοιπόν ένα ήσυχο μέρος, γιατί είχα να μιλήσω του Μαρτίνα πολύ σπουδαία, πολύ σοβαρά.

Τη στιγμή εκείνη μπαίναμε σ' ένα δρόμο πιο πλατύ από τους δρομάκους που είχαμε περάσει και που στο τέλος του μου φάνηκε σ' αβάλεπα δένδρα. Ίσως εκεί δάταν έξοχη.

— Φθάσαμε, μά δεν ήταν έξοχη. Ήταν ένα πάρκο απέραντο, με πολλές ανθοστολίες, πρασιναδές και με δενδράκια εδω κι' εκεί. Πολύ κατάλληλο μέρος για να μιλήσουμε.

Είχα πάρει την απόφασή μου κι' ήξερα καλά τι ήθελα να πω.

— Μόλις καθήσαμε στον πιο παράμερο μπάγκο, είπα στο σύντροφό μου:

— Ξέρεις, Μαρτίνα μου, πόσο σ' αγαπώ και ξέρεις ακόμα πώς από την άγνοιά μου σε παρακάλεσα να με συντροφεύεις στους γονείς μου. Δεν θα με παρεξηγήσεις λοιπόν, οτι κι' αν σου ζητήσω, ξ;

— Είσαι ανόητος! μου αποκρίθηκε, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

— Γέλας για να μ' εμποδίσεις να συγκινηθώ, τού είπα. Άλλα τού κάκου! Με πόναν άλλων θα μπορούσα να κλάψω παρά με σένα; Και πέφτοντας στην αγκαλιά του Μαρτίνα, άρχισα τὰ κλάματα. Ποτέ στη ζωή μου, κι' όταν ακόμα ήμουν δολομόναχος, χαμένος στον απέραντο κόσμο, δεν αισθανθήκα τον έαυτό μου τόσο δυστυχ!

— Άλλ' αφού έκλαψα λίγο και ξεβόλωνα, προσπάθησα πάλι να συνέλθω. Δεν κουβάλησα το Μαρτίνα στο πάρκο εκείνο, μόνο για να κλάψω στην αγκαλιά του; Είχα να του μιλήσω σοβαρά κι' όχι για μένα, παρά γι' αυτόν.

— Μαρτίνα, τού είπα, πρέπει να φύγεις, πρέπει να γυρίσεις στη Γαλλία!

— Έγώ; Νά σ' άφησω; Ποτέ!

— Τώξερα πώς θ' απαντούσες έτσι και χαίρουμαι πολύ, πολύ, σε βεβαιώ, που δεν θέλεις να μ' αφήσεις ποτέ. Και όμως πρέπει να μ' αφήσεις, πρέπει να γυρίσεις στη Γαλλία, στην Ίταλία, όπου θέλεις, αδιάφορο, φτάνει να μη μείνεις εδω.

— Και σ' ου ποιά θα πάς; Πού θέλεις να πάμε; — Έγώ; Μά εγώ πρέπει να μείνω εδω, στο Λονδίνο, με την οικογένειά μου! Δεν έχω καθήκον να ζήσω κοντά στους γονείς μου και σ' αδελφία μου; Πάρε δσα λεπτά μ'ας μείνουμε και φύγε.

— Μην το ξαναπεις αυτό, Ρεμύ! Άν κάποιος από τους δυο μας πρέπει να φύγει, αυτός είναι σ'.

— Γιατί; — Γιατί; — Δεν έτελειώσε τη φράση του κι' έγύρισε άλλο τ'α μάρτινα, ν' αποφύγει το ερωτηματικό μου βλέμμα.

— Μαρτίνα, αποκρίσου, πές μου όλη την αλήθεια, έλευθερα, χωρίς φόβο, χωρίς να με λυπηθείς. Δεν κοιμώσουν άποψε; Είδες; Με χαμηλωμένα μάτια και με πνιγμένη φωνή μου αποκρίθηκε:

— Ναι, δεν κοιμώμουν.

— Όλα.

— Και τι κατάλαβες;

— Πώς εκείνοι που πουλούσαν εκείνα τὰ έμπορεύματα, δεν τὰ είχαν αγοράσει. Ο πατέρας σου τους μάλωσε γιατί να κτυπήσουν την πόρτα της άποθήκης κι' όχι του σπιτιού.

Κι' εκείνοι τού αποκρίθηκαν πώς τους παραφύλαγαν οι μπόμπι, δηλαδή οι πόλι-σμαν.

— Βλέπεις λοιπόν που πρέπει να φύγεις; — Άν πρέπει να φύγω εγώ, για τον ίδιο λόγο πρέπει να φύγεις και σ'.

Είδε τί ώ-φελει; — Όταν σε παρακάλεσα να με συνοδεύ-σες, είχα την ιδέα, άπ' όσα μου έλεπε ή μάνα Μπαρμπερίνα, πώς οι γονείς μου θα μπορού-σαν να μ'ας άναθρέψουν και τους δυο, ώστε να μη χωρισθούμε. Άλλά δεν είν' έτσι. Τά δνείρα έμειναν δνείρα και πρέπει να χωρι-σθούμε.

— Ποτέ!

— Άκουσέ με, κατάλαβέ με και μη προσ-θέσης στη λύπη μου κι' άλλη. Άν άπαντού-σαμε στο Παρίσι τόν Γαροφόλη κι' άν αυτός σε ξανάπαρνε, θάβλεες να μείνω κι' εγώ κοντά σου, στού Γαροφόλη, ή θα μου έλε-γες ό,τι σου λέω αυτή τη στιγμή;

— Δεν μου άποκρίθηκε.

— Πές μου, δεν θά μ'αδύλεγες και σ' να φύγω, να σ' άφήσω;

— Σκέφθηκε μια στιγμή κι' ύστερα μίλησε: — Άκουσέ με λοιπόν και μένα άκουσέ με καλά. Όταν μου μίλησες στο Σιαθανό για την οικογένειά σου που σε ζητούσε, λυ-πήθηκε πάρα πολύ. Έπρεπε να χαρώ που θά ξανάβρισκες τους γονείς σου κι' όμως αυτό μου προέβλεπε λύπη. Άντι να συλλογισθώ τη χαρά σου, την εύτυχία σου, συλλογισθήκα μόνο τον έαυτό μου. Είπα με τού νού μου πώς θα είχες αδελφία, που θά τ' αγαπούσες σαν και μένα, περισσότερο ίσως από μένα, α-δελφία πλούσια, γραμματισμένα, καλοντυμέ-να, με άνατροφή, και ζήλεια. Αυτό πρέπει να ξέρεις είναι ή αλήθεια, που σου την έμο-λογήθηκα για να μου τη συγχωρέσεις, άν εί-ναι δυνατό να συγχωρεθούν τόσο κακά αϊ-σθήματα.

— Ώ Μαρτίνα!

— Έλα, πές μου τώρα πώς με συγχωρής...

— Μ' όλη μου την καρδιά! Μήπως δεν έβλεπα τη λύπη σου; Άλλά ποτέ δεν σου κά-κιωσα γι' αυτή.

— Ναι, γιατί; Είσαι καλός, πάρα πολύ κα-λός, ενώ εγώ ήμουν κακός. Άλλ' άν εσύ με συγχωρής, γιατί είσαι καλός, εγώ όμως δεν συγχωρώ τον έαυτό μου, γιατί εγώ δεν είμαι καλός σαν και σένα. Μά δεν σου τὰ είπα ά-κόμη όδω...

— Συλλογισθόμουν: Πάω όδω μα-ζί του σπην Άγγλία, γιατί πρέπει να ιδώ. Όταν όμως θά είναι εύτυχισμένος, πολύ εύ-τυχισμένος, όταν δεν θάχη πιά καιρό να συλ-λογιστεί μένα, θά τού στρίψω και, χωρίς να σταθώ πούθεν, θά πάω ίσια στού Λούκκα να φιλήσω τη Χριστίνα. Μά να πού άντι να γί-νεις πλούσιος κι' εύτυχισμένος, όπως φαν-ταζόμαστε, τώρα είσαι πάλι φτωχός και...

— Δέ βαρύνεσαι! Γονείς σου είναι αυτοί!...

Παππούς σου ο παράλυτος εκείνος! Μητέρα σου ή γυναίκα εκείνη που δεν μπορούσε να σηκώση τού κεφάλι από τού μεθύσι!

— Σηκώθηκε άπότομα, κι' όχι πιά παρακα-λετά άλλα προστακτικά, φώναξε:

— Σώπα, Μαρτίνα! Μή μιλάς έτσι, σου τού άπαγορεύω! Για τόν παππού μου μιλάς, για τη μητέρα μου! Χρωστώ να τους σέβου-μαι και να τους αγαπώ!

— Θά χρωστούσες, άν ήταν πραγματικά οι γονείς σου. Άν δεν είναι όμως, χρωστάς να τους σέβεσαι και να τους αγαπάς.

— Μά δεν άκουσες λοιπόν τη διήγησή τού πατέρα μου;

— Και τί βγαίνει άπ' τη διήγησή; Έχα-σαν μια φορά ένα παιδί της ίδιας ηλικίας με σένα. Έψαξαν και βρήκαν ένα, της ίδιας η-λικίας μ' εκείνο που είχαν χάσει. Αυτό είν' όλο!

— Μά έβγαίνες πώς τού παιδί που τους είχαν κλέψει είχε πεταχθί στη λεωφόρο Μπρετέιγ και πώς βρέθηκε την ήμερα που με είχαν πετάξει;

— Και δεν μπορεί να πεταχόχκαν δυο παιδιά την ίδια μέρα στη λεωφόρο Μπρετέιγ; Και δεν μπορεί ο άστυνόμος νάκανε λάθος και νάστελνε τόν κ. Δρισκόλλ στο Σιαθανό, άντι να τόν στείλη άλλο; Μπορεί, μου φαί-νεται!

— Αυτό που λές είναι παράλογο.

— Δεν είναι! Μπορεί να τού λέω και να τού ξηγνώ άσχημα, γιατί δεν με βοηθεί τού κεφάλι μου; Ένας άλλος όμως θά μπορούσε να τού πη και να τού εξηγήσει καλύτερα, ώστε

τέλος πάντων όχι όπως φανταζόμαστε. Δεν μπορώ λοιπόν να σ' άφήσω και να φύγω. Και εκεί που θά φιλούσα τη Χριστίνα, την αδελ-φούλα μου, φιλω τώρα τού σύντροφό μου, τού φίλο μου, τόν αδελφό μου, τόν Ρεμύ!

Και λέγοντας αυτά, μ' άγκάλιασε και με φίλησε.

Τότε πάλι τὰ δάκρυα μου γέμισαν τὰ μά-τια; μά δεν ήταν πιά τόσο πικρά και φλο-γερά, σαν εκείνα που είχα χύσει πρό όλίγου.

— Ώς τόσο, όσα μεγάλη κι' άν ήταν ή συγκι-νησί μου, δεν μπόρεσε να με κάμη ν' άφήσω την ιδέα μου.

— Πρέπει να φύγεις, πρέπει να γυρίσεις στη Γαλλία, να ιδής τη Λίζα, τόν Άκκέν, τη μάνα Μπαρμπερίνα, όλους μας, τους φί-λους, και να τους εξηγήσεις γιατί δεν κάνω γι' αυτούς εκείνο που ήθελα, που άναιρεού-μουν, που τους ύποσχεθήκα...

Νά τους πης ό,τι οι γονείς μου δεν είναι πλούσιοι όπως νομίζαμε κι' αυτό είν' άρκείο για να με δικαιολογήση. Μ' ένοιωσε, ξ; Δεν είναι πλού-σιοι, αυτό τὰ έξηγεί όδω. Δεν είναι ντροπή να μ'ην είναι κανένας πλούσιος!

— Δεν θέλεις να φύγω γιατί δεν είναι πλούσιοι; και γι' αυτό δεν φεύγω.

— Μαρτίνα, σε παρακαλώ! μη μου μεγαλώ-νεις τη λύπη. Βλέπεις πόσο είναι μεγάλη.

— Ω, δεν θά σ' άναγκάσω να μού πης εκείνο που θά σουκανε ντροπή, έννοια σου. Δεν είμαι πολύ έξυπνος κι' άν δεν καταλα-βαίνω όδω όσα θέλουν να μού μάσουν εδω θαινώ όδω όσα θέλουν να μού αισθάνο-μένα, (κι' έκτύπησε τού κεφάλι του) αισθάνο-μαι ό,τι μ' έγγίλει εδω (κι' έβαλε τού χέρι μου ό,τι μ' έγγίλει εδω) να φύγω γιατί στην καρδιά του). Δεν θέλεις να φύγω γιατί οι γονείς σου είναι φτωχοί, ούτε γιατί δεν μπορούν να με τρέψουν, αφού κι' εγώ θά έρ-μαζόμουν και δεν θά με είχαν στην καμπύ-ρα τους; Άλλά γιατί, ύστερα άπ' όσα είδες άπόψε, φοβάσαι για μένα.

— Μαρτίνα, μην τού λές αυτό!

— Ναι, φοβάσαι μην κατανήσω κι' εγώ να κόσω τις έτικέτες από τὰ έμπορεύματα που δεν τ' αγοράσαν...

— Μαρτίνα, σώπα!...

Κι' έσκέπασα με τὰ χέρια τού πρόσωπό μου, κατακόκκινο από ντροπή.

— Λοιπόν, εξακολούθησε ο Μαρτίνας, άν εσύ φοβάσαι για μένα, εγώ φύγωμα μαζί, σε και αυτό σου λέω: α' Άς φύγωμα μαζί, άς γυρίσουμε στη Γαλλία, να ιδούμε τους φίλους σου.

Μπαρμπερίνα, τη Λίζα και τους φίλους σου.

— Άδύνατο! Οι γονείς μου δεν σου είναι τίποτα και δεν τους χρωστάς τίποτα; μένω όμως είναι γονείς μου και χρωστώ να μείνω μαζί τους.

— Δέ βαρύνεσαι! Γονείς σου είναι αυτοί!...

Παππούς σου ο παράλυτος εκείνος! Μητέρα σου ή γυναίκα εκείνη που δεν μπορούσε να σηκώση τού κεφάλι από τού μεθύσι!

— Σηκώθηκε άπότομα, κι' όχι πιά παρακα-λετά άλλα προστακτικά, φώναξε:

— Σώπα, Μαρτίνα! Μή μιλάς έτσι, σου τού άπαγορεύω! Για τόν παππού μου μιλάς, για τη μητέρα μου! Χρωστώ να τους σέβου-μαι και να τους αγαπώ!

— Θά χρωστούσες, άν ήταν πραγματικά οι γονείς σου. Άν δεν είναι όμως, χρωστάς να τους σέβεσαι και να τους αγαπάς.

— Μά δεν άκουσες λοιπόν τη διήγησή τού πατέρα μου;

— Και τί βγαίνει άπ' τη διήγησή; Έχα-σαν μια φορά ένα παιδί της ίδιας ηλικίας με σένα. Έψαξαν και βρήκαν ένα, της ίδιας η-λικίας μ' εκείνο που είχαν χάσει. Αυτό είν' όλο!

— Μά έβγαίνες πώς τού παιδί που τους είχαν κλέψει είχε πεταχθί στη λεωφόρο Μπρετέιγ και πώς βρέθηκε την ήμερα που με είχαν πετάξει;

— Και δεν μπορεί να πεταχόχκαν δυο παιδιά την ίδια μέρα στη λεωφόρο Μπρετέιγ; Και δεν μπορεί ο άστυνόμος νάκανε λάθος και νάστελνε τόν κ. Δρισκόλλ στο Σιαθανό, άντι να τόν στείλη άλλο; Μπορεί, μου φαί-νεται!

— Αυτό που λές είναι παράλογο.

— Δεν είναι! Μπορεί να τού λέω και να τού ξηγνώ άσχημα, γιατί δεν με βοηθεί τού κεφάλι μου; Ένας άλλος όμως θά μπορούσε να τού πη και να τού εξηγήσει καλύτερα, ώστε

να μη σου φανή καθόλου παράλογο. Έγώ είμαι παράλογος, όχι αυτό που λέω!

— Ά μά! Δυο παιδιά, την ίδια μέρα, στο ίδιο μέρος... άδύνατο!

— Καλά. Έπρόσεξες όμως ότι δεν μοιά-ζεις ούτε τού πατέρα σου, ούτε της μητέρας σου καθόλου, μά καθόλου; Έπρόσεξες πώς τὰ μαλλιά σου διαφέρουν πολύ από τὰ μαλλιά τόν αδελφών σου, που όδω, όδω, έχουν τού ίδιο ξανθό χρώμα; Γιατί και τὰ δικά σου να μ'ην είν' έτσι; Έπειτα κι' έν' άλλο: Πώς άνθρωποι που δεν είναι πλούσιοι, έβωψαν τόσα λεπτά για να βρουν ένα παιδί; Αυτό δεν σου φαίνεται παράξενο; Για όλους αυτούς τους λόγους, ή γνώμη μου είναι πώς εσύ δεν άνήκεις σ' αυτή την οικογένεια. Δεν είσαι Δρισκόλλ, τελείωσε! Τό ξέρω πώς είμαι βλάκας. Όλοι μού τού λέγανε. Μά είμαι βέ-βαιος πώς εσύ δεν είσαι Δρισκόλλ και δεν έχεις καμιά ύπογρήσει να μείνεις με την οικογένεια Δρισκόλλ. Άν, μ' όδω αυτά, έπι-μείνης, τότε θά μείνω μαζί σου κι' εγώ. Σε παρακαλώ όμως, γράψε της μάνας Μπαρμπε-ρίνας και πές της να σου γράψη πώς ήταν ακριβώς τὰ σπάρνανα που φορούσες, όταν σε βρήκαν. Άμα λάθης τού γράμμα της, θά τού δείξεις; Εκείνη που τόν νομίζεις πατέρα σου και τότε θ' άρχίσουμε να βλέπουμε πιο καθαρά. Μά ός τότε, δεν τού κουνώ. Κι' άν είναι ανάγκη να εργάζομαι, θά εργάζομαι κι' εγώ μαζί σου όπως ός τώρα. Λόγο δεν άκούω, τελείωσε!

— Άφού τού θέλεις, έστω. Μά δεν μού λές... άν οι γονείς μου σε κτυπήσουν καμ-μιά μέρα στο κεφάλι, σαν τόν Γαροφόλη;...

— Μικρό τού κακό! Ποιού οι ευλιές όταν τις τρώνη κανείς γι' άγανάπη τού φίλου του;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ο Κ ά π η ς διασφείρεται.

Τό βράδυ-βράδυ γυρίσαμε στην Αύλη τού Κόκκινου Λέοντος. Περσάσαμε όλη μας την ή-μέρα μιλώντας και τριγυρίζοντας τού ώραιό εκείνο πάρκο, κι' εκεί προγευματίσαμε με λίγο ψωμί που αγοράσαμε.

Ο πατέρας μου είχε γυρίσει στο σπίτι κι' ή μητέρα μου ήταν σηκωμένη. Ούτε αυτή, ούτε εκείνος μάς έκαμαν καμιά παρατήρησι για την πολυώρα άπουσία μας. Μόνο μετά τού γεύμα ο πατέρας μου μάς έλεπε πώς ήθελε να μιλήσω στούς δυο μας, στο Μαρτίνα και σε μένα, και γι' αυτό μάς έβαλε να καθί-σουμε κοντά στη φωτιά, χωρίς να τόν μείλ-για τὰ «κχχχ!» τού παππού, που ήθελε πάντα όλη τη φωτιά δική του.

— Πέστε μου λοιπόν παιδιά, μάς ρώτησε ο πατέρας μου, πώς κερδίζατε οείς τού ψωμί σας στη Γαλλία;

Τού είπα αυτό που ήθελε να μάθω.

— Όποτε δεν κινδυνεύατε ποτέ να πεθά-νετε της πείνας;

— Ποτέ! αποκρίθηκε ο Μαρτίνας; κι' όχι μόνο κερδίζαμε τού ψωμί μας, μά καταφέ-ραμε, από τὰ κέρδη μας, ν' αγοράσουμε και μια άγελάδα!

Και διηγήθηκε την Ιστορία της άγελάδας.

— Εγώ σε, έλεπε ο πατέρας μου φαίνεται πώς εργάζεσθε καλά... Άν θέλετε τώρα, δείξατέ μας τί έζέρετε να κάνετε.

Πήρα την άρπα μου κι' έπαιξα μιάν άρπα; όχι όμως τη ναπολιτανική καντσονέττα μου.

— Όραία, όραία! έλεπε ο πατέρας μου; κι' ο Μαρτίνας τί έζέρε!

Ο Μαρτίνας έπαιξε τότε ένα κομμάτι με τού βιολιό του κι' ένα άλλο με τού κορνέτο του. Τό τελευταίο αυτό προκάλεσε τὰ χειροκροτή-ματα τών παιδιών, που είχαν άραδιασθή γύ-ρω μας κι' άκούσαν.

— Κι' ο Κ ά π η ς, τί παίζει; ρώτησε πάλι ο πατέρας μου. Γιατί δεν πιστεύω να σέρνετε μαζί σας ένα σκυλί από όλη εύχαρίστησι; πρέπει να βγάξη κι' αυτός τούλάχιστο τού ψωμί του.

Υπερφηανεύομαι για τὰ χαρίσματα τού Κ ά π η ς, κι' όχι μόνο γι' αυτόν, άλλα και για τόν Βιτάλη που τόν είχε γυμνάσει. Τόν έδα-δωλαδην παραμονές. Όσο για τόν Κ ά π η ς, θά βγαίνει κι' αυτός άν είν' άρπα; στήματα με τόν Άλλεν και τόν Νέσ.

— Ο Κ ά π η ς δεν εργάζεται καλά παρά μαζί μου! αποκρίθηκε ζωηρά, γιατί δεν μού άρεσε καθόλου να τόν άποχωρίσθω.

— Θά μάθω να εργάζεται και με τόν Άλ-λεν και τόν Νέσ, μόνο ήσυχα. Έτσι χω-ρισμένοι σε δυο θιάσους, θά κερδίζατε πε-ρισσότερα.

— Μά σέας βεβαιώ πώς δεν θά κάνη τίπο-τα! Έπειτα, ο Μαρτίνας κι' εγώ, μαζί με τόν Κ ά π η ς, θά κερδίζουμε τὰ διπλά.

— Άρκεί! φώναξε ο πατέρας μου; άμα λέω ένα πράγμα, έννοιά να γίνεται εύθες. Είναι τού σύστημα τού σπιτιού μας και θέλω να συμμορφώνεσαι όπως όλοι.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ

Άληθινή χαρά είναι ένα βιβλίο τού κ. Ι. Παναγιωτοπούλου, για πολλά πράγματα, από τὰ όποία τού όλιγώ-τερο σπουδαίο δεν είναι τού έπιμελη-μένο και ευγενικό γράμμα και τού κομψό ύφος. Ο κ. Παναγιωτόπουλος είναι ένας έλληνολάτρης κι' ένας ύμνη-τής της ευγενικής γής. Όσα κατά καιρούς έδημιούργησε σ' έφημερίδες και τὰ βιβλία του έχουν πάντα τόν ίδιο τόνο της ευγενείας, την παρατηρητι-κότητα άχώριστο σύντροφο και από πολλών πλευρών θυμίζει τούς παλιούς «νοვაγεαυτς» που έμεις στην έποχή μας όνομάζουμε περιηγητές. Την ίδια βρίσκει κανείς συγκεντρωμένη σοφία και βαθύτατους στοχασμούς κοντά σε μια ζωγραφική διάθεση, που άσφαλως δεν ήταν έφόδιο όλων τών παλαιών «περιηγητών». Από τούς νεωτέρους Έλληνας κανένας δεν βρισκόμα τό εί-δος αυτό της λογοτεχνίας να θυμίζη τόν κ. Παναγιωτόπουλο. Μόνο ο Πάλ-λης στο «Μηρουσό» έχει πολλά κοινά γνωρίσματα με τούς Έλληνικούς όρί-ζοντες» τού κ. Παναγιωτοπούλου. Με τή διαφορά μόνο πώς στο βιβλίο τού κ. Παναγιωτοπούλου βρίσκει κανείς περισσότερη δροσιά και ή έγκλεισμέ-νη σοφία δεν έχει την έννοια συντα-γής, ούτε και σε κουράζει. Και τόσο ά-ρίζει αυτό τού έζέρουμε πολύ καλά. Χω-ρίς καμιά διάθεση να καταρρίψει ειδώ-λα, φέρνω στο νού τη στιγμή αυτή τούς «Κρητικούς Γάμους» τού Ζαμπελίου, ένα βιβλίο πολύτιμο από κάθε πλευρά, που ή ύπόθεσις — διότι υπάρχει μια

Ιστορική ύπόθεσις σ' αυτό — χάνεται σε άναγκαστικές περιγραφές, που τού διάθασμά τους τελειώνει ο άναγνώ-στης κάθε φορά με άνακούφιση. Τό ίδιο συναίσθημα άνακούφισης θυμάμαι ό,τι δοκίμασα κι' εγώ όταν έτελείωσα τού διάθασμα, πριν από λίγο, ένός βιβλίου ξένου που ο συγγραφέας του — ένας λό-γιος που έζησε στις έλληνικές χώρες πριν έκατόν πενήντα χρόνια — περιφέρει τόν ήρωά του, ένα νεαρό Έλληνα νη-σιώτη, στις διάφορες έλληνικές χώρες. Είχε όλη την εύκαιρία να περιγράψη, και προφανώς αυτό έπεδίωξε, παρεμ-βάλλοντας τόν νεαρόν Έλληνα και μια σκιάδη ύπόθεσι, άπλως για να κα-ταστήση τού βιβλίου του έλαφρότερο. Κι' όμως τού βιβλίου του εξακολουθεί να είναι βαρύ και μόνο εκείνος που έχει ειδικόν ένδιαφέρον κατορθώνει να φθάση στο τέλος. Άντίστροφα στους «Έλληνικούς Ορίζοντες» χαιρείται κα-νείς τού ύφους, την παρατήρησι, τη ρευσ-τότητα τού λόγου και την έπιμελη-μένη χωρίς έπιτηδευσι φράσι.

Θά μπορούσε, βέβαια, να ισχυρισθί κανείς ότι και τού βαρύ ύφους είναι καρ-πός της έποχής. Όμολογώ όμως πώς δεν θά μπορούσα να τού παραδεχθώ. Μας σώζονται περιγραφές από την άρχαία Έλλάδα, που για σήμερα είν-αι θαύμα δροσιάς και θά μπορούσα να πω πώς ο Σατωμπριάν, ο Τourn-φόρ κι' ο Λήκ, όπου δεν κάνει άρχαι-ολογία, έχουν θαυμάσιο περιγραφικό ύφος.

Χαρά μου να τού βλέπω και σ' ένα νεοέλληνα συγγραφέα, ο όποιος προσ-φέρει τού βιβλίου του σά μνημείο στις έλληνικές γενεές. Χαρά μου μεγαλύ-τερη να τού διακηρύττω εδω, γιατί τού μόνο που δεν ξέρουν συνήθως οι Έλ-ληνες είναι ο τόπος τους. Ξέρουν τί είναι ή Άρράς, ή Άμειν, τού Καμ-πραί, όχι όμως τού πράσινο νησι της Σαμοθράκης με τὰ μυστήρια τών Κα-βείρων, ο έξώστης της Βερροίας.

Χρ. Έμμ. Άγγελολομάτης

— Άφού λοιπόν είναι έτσι, εξακολούθησε ο πατέρας μου, ιδού τί σ'ας προτείνω: πρώτα ό-μως δά μάς πη ο Μαρτίνας άν τού άρέση να μείνη στην Άγγλία κι' άν θέλη να καθήση μαζί μας.

— Θέλω να μείνω με τού Ρεμύ, αποκρίθηκε ο Μαρτίνας (που ήταν πάλι πού έξυπνος άπ' όσο έλεγε κι' από όσο έπίστευε) και θά πάω παντού όπου πάη κι' ο Ρεμύς.

Ο πατέρας μου, που δεν μπορούσε να μαν-τεύση τί ύπανιγμός όπληξε σ' αυτή την ά-πάντησι, έμεινε εύχαριστημένος.

— Λοιπόν, μάς έλεπε, έρχομαι στην πρότασί μου. Δεν είμαστε πλούσιοι κι' εργάζομαστε όλοι για να ζούμε. Τό καλοκαίρι γυρίζουμε την Άγγλία και πουλούμε στούς δρόμους τὰ έμπορεύματά μας. Τό χειμώνα όμως δεν έ-χουμε πολλή δουλειά. Όσο λοιπόν θά είμα-στε στο Λονδίνο, ο Ρεμύς κι' ο Μαρτίνας θά μπορούν να βγαίνουν με τὰ δργανά τους κι' ελπίω να μαζεύουν άρκετά κάθε μέρα, πρό πάντων όταν θά πλησιάζουν τὰ Χριστούγεννα, τις ήμέρες που τίς λέμε γ ο υ α ί τ ε ς (Waits), δηλαδή παραμονές. Όσο για τόν Κ ά π η ς, θά βγαίνει κι' αυτός άν είν' άρπα; στήματα με τόν Άλλεν και τόν Νέσ.

— Ο Κ ά π η ς δεν εργάζεται καλά παρά μαζί μου! αποκρίθηκε ζωηρά, γιατί δεν μού άρεσε καθόλου να τόν άποχωρίσθω.

— Θά μάθω να εργάζεται και με τόν Άλ-λεν και τόν Νέσ, μόνο ήσυχα. Έτσι χω-ρισμένοι σε δυο θιάσους, θά κερδίζατε πε-ρισσότερα.

— Μά σέας βεβαιώ πώς δεν θά κάνη τίπο-τα! Έπειτα, ο Μαρτίνας κι' εγώ, μαζί με τόν Κ ά π η ς, θά κερδίζουμε τὰ διπλά.

— Άρκεί! φώναξε ο πατέρας μου; άμα λέω ένα πράγμα, έννοιά να γίνεται εύθες. Είναι τού σύστημα τού σπιτιού μας και θέλω να συμμορφώνεσαι όπως όλοι.

Δεν μπορούσα πιά να μιλήσω και σώπασα. Έπρεπε να χωρισθώ τόν Κ ά π η ς. Τί λύπη για μένα, και γι' αυτόν!

Μήπως σ' άμείδει μας να κοιμηθούμε; άλλ' άποψε ο πατέρας μας δεν μάς κλειδώσε σαν έρδες.

Την ώρα που πλάνιαζα, ο Μαρτίνας, που δεν είχε γυδύθι άκόμη, πλησίασε τού στόμα του σ' αυτό μου και με πνιγμένη φωνή μου έλεπε:

— Βλέπεις λοιπόν πώς αυτός που τόν λές πατέρα σου, δεν θέλει νάχη μόνο παιδιά να δουλεύουν γι' αυτόν, άλλα και σκυλιά. Μά ούτε αυτό δεν σου άνοίγει επί τέλους τὰ μά-τια; Άδριο θά γράψουμε της μάνας Μπαρ-μπερίνας.

Τό πρωί πήρα τόν Κ ά π η ς στην άγκαλιά μου και μ' ένα σωρό χάδια και φιλία, προσ-πάθησα να τού δώσω να καταλάβη τί ήθελα τώρα άπ' αυτόν. Τό καύεμα τού σκυλι! Πώς μ' έκοίταζε, πώς μ' άκούσε!

Κατάλαβε τού έξυπνο ζώο τί τού είπα. Κι' όταν έβαλα τού λουριό του στα χέρια τού Άλ-λεν, άκούσθηκε τ' αδελφία μου με λυπημένο ύφος, μά χωρίς καμιά αντίσταση.

Όσο για τού Μαρτίνα και για μένα, ο πα-τέρας μου ήθελε να μάς έδηγήση ο ίδιος σε μια συνοικία όπου μπορούσαμε να έπι-ζούμε εισπράξεις καλές. Έτσι διασχίσαμε ό-λο τού Λονδίνο, για να φθάσουμε σ' ένα μέ-ρος, όπου όπληξαν ώραία σπιτία με στοές και δρόμοι τριγυρισμένοι από περιόδια. Στούς λαμπρούς αυτούς δρόμους με τὰ πλα-τείτα πεζοδρόμια, δεν έβλεπε τίς κουρελι-δες κι' άρρωστιάδες, άλλα ώριπες κυρίες με κτυπητές τουαλέτες, κι' άμάξια που έ-λαμπαν σαν καθρέφτες, με θαυμάσια όλογα, που τὰ ώδηγούσαν χονδρόι και κόκκινοι άμα-ξάδες με πονδραρισμένα μαλλιά.

(Άκολουθεί)

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΚΟΥΦΙΑ ΛΟΓΙΑ

«Κανείς σας να μη ζητήσει να κάμη λόγους και αγορεύσεις! Δι' όνομα του Θεού! Εφύγαμεν από αυτά πλέον».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Νέο κορίτσι.

Αγαπητή Φαλαγγίτισσα,

Όταν πάνω στον καθρέφτη της γαλήνιας θάλασσας ρίξουμε ένα καρυδότσουφλο θα σχηματίσει μόνο κάτι αδιόρατους και άσηματους κύκλους στην επιφάνεια του νερού.

Όταν πετάξουμε ένα λιθάρι οι κύκλοι θα αρχίσουν δριμυτικά και με ένταση από το κέντρο και θα πολλαπλασιασθούν επί το άπειρο γεμίζοντας όλη της θάλασσας την επιφάνεια ως εκεί πιά που χάνεται από το μάτι μας. Και δεν είναι μοναχά αυτό που βλέπουμε στην επιφάνεια, αλλά φτάνει η ενέργειά του στο βάθος κι' αναταράζει κι' αναδεύει τα νερά ως τα πιό σκοτεινά της θάλασσας σπύλαγνα. Έτσι και ο λόγος. Ελαφρός και άδειος στέκει στην επιφάνεια. Βαρύς και γεμάτος έννοια φτάνει στα βάθη της ανθρώπινης ψυχής κινώντας την και συγκινώντας την.

Ο λόγος! Όσο άυλος και όσο απιαστός τόσο σημαντικός και τόσο αναγκαίος για την ψυχή του ανθρώπου είναι. Πόση συμβολικότητα δεν έχει μέσα της και πόση αλήθεια ή ευαγγελική φράσι: «Εν αρχή ην ο λόγος! Πάντα δι' αυτό εγένετο και χωρίς αυτό εγένετο οὐδὲ ἓν, ὃ γέγονεν» εν αὐτῷ ζῶν, και ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, και τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, και ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαθεν!»

Όλα στον κόσμο έγιναν με το λόγο, γιατί αὐτὸς ἔχει μέσα του ζωὴ! Όμως υπάρχουν δυο ειδῶν λόγοι. Ο κούφιος, ο νεκρὸς λόγος και ὁ ζωντανός, ὁ δημιουργικὸς λόγος. Ο λόγος, πὺ λέγεται μοναχὰ γιὰ νὰ εἰπωθῇ και ἐκεῖνος πὺ γεμάτος πίστι κι' ἀγάπη, βγαλμένος ἀπὸ τὰ βάθη μιᾶς ψυχῆς ζητεῖ νὰ περάσῃ τὴν πύλη μιᾶς ἄλλης ψυχῆς με τὸ θεϊκὸ σκοπὸ νὰ φωτίσῃ και νὰ δημιουργήσῃ. Μόνον ἕνας τέτοιος λόγος μεγάλος στὴν ἀπλοτήτᾳ του, βαρυσήμαντος στὸ περιεχόμενό του, ἀκράδαντος στὴν πίστι του ἔχει δικαίωμα νὰ λέγεται. Όλοι οἱ ἄλλοι λόγοι πὺ κούφιοι και φουσκωμένοι σὰν σαπουνόφουσες ἢ σὰν παιδικὰ μπαλόνια γεμίζουν τὸν ἀέρα γύρω μας, δὲν μποροῦν ν' ἀνοίξουν τὴν χρυσόπορτα τῆς ψυχῆς

μας γιατί δὲν ἔχουν τὴ δύναμι και τὴν πειθῶ. Σποῦνε και χάνονται μόλις βγοῦν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὁμιλητῆ, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα, χωρὶς καμμία ἐνέργεια.

Μιά ἰδέα, ὅπως εἶναι και ἡ Ἀναμόρφωσι και διαπαιδαγώγησι τῆς Νεολαίας μας και ὅπως τὴν ἔθεσε στὸ βάθος τῆς δράσης τῆς ἡ Ε. Ο. Ν. και τὴν ἐφαρμόζει τώρα σὲ πράξι, χρειάζεται κι' ἔχει ἀπόλυτο ἀνάγκη μόνον ἀπὸ τὸν ἐμπνευσμένο και δημιουργικὸ λόγο. Κάθε κούφιος λόγος κάνει μεγάλο κακὸ στὴν ἰδέα κατεβάζοντάς τὴ ἀπὸ τὸ βάθος πὺ τῆς πρέπει. Ἡ ἰδέα εἶναι κάτι σοβαρὸ και ἀπαιτητικὸ. Αἰταιεῖ ὁπαδοὺς με ἀληθινὴ πίστι, με γνήσια ἐσωτερικότητα, με ἀνιδιοτελεῖ προσφορά. Οποῖος πλησιάζει μιᾶ ἰδέα γιὰ νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ αὐτή, ὅποιος ἔπιασε με ὀπισθοβουλία τὸ κρᾶσπεδο τοῦ φορέματός τῆς τὸ λέρωσε. Βλάφτει κι' αὐτὴ και τὸν ἑαυτὸ του. Γιατὶ στὸ κάτω - κάτω τῆς γραφῆς μπορεῖ κάποτε και νὰ κάψῃ τὰ δάχτυλά του.

Πρὶν ἀπὸ κάμποσον καιρὸ βρέθηκα σὲ μιᾶ συγκέντρωσι. Ὁμιλητὴς ἕνας κούφιος ἄνθρωπος με πὺ κούφιο λόγο. Χειρονομοῦσε και ἐκόπτετο πάνω στὸ βῆμα.

Ἀγόρευε σὰν νευρόσπαστο, πὺ τὸ εἶχανε κουρντίσει. Τὰ λόγια ἦτανε τέλεια ἄδεια και οἱ ἔννοιες ἀσύνδετες και σχιζοφρενικές. Ἡ νεαρὴ ψυχὴ πὺ τὸν ἄκουε πολὺπληθὴ ἀπέναντί του, μ' ὅλη τὴ λαχτάρᾳ τῆς νὰ νοιώσῃ ἀπογοητευόταν. Μερικὲς τέτοιες ἀπογοητεύσεις εἶναι ἀρκετὲς νὰ σθῇσουν τὸν ἐνθουσιασμὸ και ἀπὸ τοὺς πὺ φανταστικὸς ὁπαδοὺς μιᾶς ἰδέας. Γι' αὐτὸ ὅς ἔχουμε πάντα ὑπ' ὄψιν μας τὸ ἔξης:

«Ὅποιος δὲν ἔχει κάτι ἀξιο λόγου νὰ πῇ, ἂς μὴν ἀνοίγῃ ποτὲ τὸ στόμα του γιὰ ἀνοήσιες. Ἀς μὴ θέλῃ παντοῦ και πάντα νὰ ἀγορεύῃ και νὰ ρητορεύῃ μόνον και μόνον γιὰ νὰ ξεχωρίσῃ ἀπὸ τὸ σύνολο και ν' ἀνεθῇ στὸ βῆμα. Τὸ ἴδιο και γιὰ κείνους πὺ γράφουν μόνον γιὰ νὰ γράψουν. Ἐδῶ παίρνω γράμματα και ἄρθρα, πὺ ἀληθινὰ μοῦ γεννοῦν κάποτε τὴν ἀπογοήτευσί με τὸν τρόπο πὺ ἀρχίζουν και τελειώνουν. Κι' ἄλλα ἀλλά πὺ με τὴν ἀπλότητα και τὴν πίστι τους τὴ γνήσια με κάνουν νὰ χαίρομαι.

Όταν θελήσετε κάποια φορὰ, ἀγαπητὰ μου κορίτσια, σείς νὰ μιλήσετε ἢ νὰ γράψετε ἐξετάσετε καλά πρῶτα τὸν ἑαυτὸν σας. Σκύψετε στὸ βάθος τοῦ ἐσωτερικοῦ σας κι' ὅταν ἡ πηγὴ

του ξεχειλάῃ ἀπὸ πίστι και γνησιότητα, τότε μοναχὰ ἀνοίξετε τὸ στόμα σας, τότε μοναχὰ πιάστε τὴν πέννα. Μὴ θελήσετε ποτὲ νὰ διακριθῇτε μ' ἐντυπωσιακὰ κι' ἐπιφανειακὰ καμώματα.

Και σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα πάρετε ὡς παράδειγμα τὸν Ἀρχηγὸ μας. Προσέξτε πόσο ἀπλᾶ, πόσο ἐγκάρδια, με πόση ἐσωτερικότητα και πίστι σὰς μιλά. Δὲν ἀγορεύει ποτὲ τοῦ Ἐκείνου. Μιλεῖ. Μιλεῖ σὰν ἄνθρωπος, πὺ αἰσθάνεται με γνήσια ἐλληνικὰ αἰσθήματα και πὺ σκέπτεται με λαμπικαρισμένη ἀπὸ τὴ λαχτάρᾳ γιὰ τὸ καλὸ μας σκέψι. Μιλεῖ ὅχι γιὰ νὰ κἀνῃ ἐντύπωσι, ἀλλὰ γιὰ νὰ ὠφελήσῃ.

Ἐτσι μίλησε πάλι τὴν πρώτη μέρα στὴ Β' Πανελλήνιου Διάσκεψι τῶν Περιφερειακῶν Διοικήτων και Διοικήτριων.

Λίγα λόγια, ἀλλὰ σὰν ἀρχαῖα ἐπιγράμματα. Σοφὰ και γεμάτα ἐννοια. «Μὴ ξεδεύετε τὴ δυναμικότητά σας, εἶπε, παιδιὰ μου σὲ ἀγορεύσεις! Ὅχι διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μιλήστε με τὴ γλῶσσα τῆς καρδιάς σας, με τὴ γλῶσσα τῆς πείρας, πὺ ἀθροίσατε ἀπὸ τὴν ἐργασία σας. Οἱ ἀγορεύσεις δὲν εἶναι πιά τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ ἐποχὴ μας ζητεῖ τὸ γνήσιο, τὸ ἀπλό, τὸ σύντομο! Ζητεῖ τὴν πίστι μας στὴν ἰδέα, τὴν ἀφοσίωσί μας στὴν ἐφαρμογὴ τῆς!» Ἐτσι εἶπε Ἐκεῖνος.

Σ. Καραϊσκάκη

ΓΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ

* ΦΡΑΟΥΛΕΣ *

Τώρα πὺ ὁ ἥλιος ἄρχισε νὰ μᾶς ζεσταῖνῃ γιὰ καλὰ και τὰ παιδιὰ μας ξεχύθηκαν στὸν κῆπο, στὸ δρόμο, στὴν ἐξοχὴ χρειάζεται νὰ σκεφτοῦμε γιὰ τὸ πρακτικὸ τους ντύσιμο. Τίποτα δὲν πρέπει νὰ ἐμποδίσῃ τὴς κινήσεις των, τίποτα νὰ στενοχωρῇ τὸ κορμάκι των, πὺ χρειάζεται ἐλευθερία γιὰ νὰ ἐξελιχθῇ.

Σκεφθῇτε πὺς ἦτανε ντυμένο τὸ παιδί στὴν παλαιὰ ἐποχὴ και κλάψτε το. Σὰν κοῦκλα πῆγαινε πλάι στοὺς μεγάλους σοβαρὸ και ταιτωμένο. Δὲν ἔπρεπε νὰ καθίσῃ, γιὰ νὰ μὴ ζαρῶσῃ τὸ φρεσκοσιδερωμένο του φόρεμα, νὰ μὴν πιᾶσῃ τίποτε, γιὰ νὰ μὴ λερῶσῃ, νὰ μὴ φάγῃ, νὰ μὴν κινήθῃ, νὰ μὴν παίξῃ. Ἦτανε δηλαδὴ τὸ καὺμένο ὁ σκλάβος τοῦ φορέματος. Γι' αὐτὸ και βάζιζε ἄκεφο και μελαγχολικὸ πλάϊ στὴν μονοῦλά του, πὺ ἦτανε ὅλο ἐπιτιμήσεις και μαλώματα. Ἐτσι μισοῦσε κι' αὐτὸ τὴ γιορτινὴ ἐξοδὸ. Ἦτανε κομμένη ἡ χαρὰ του και ἡ τάσι του γιὰ κίνησι, ἡ ἀπαραιτήτῃ στὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ ἀπηγορευμένη. Τὸ παιδί ἂν δὲν κινήθῃ ἐλεύθερα δὲν μεγαλώνει. Γι' αὐτὸ χρειάζονται τώρα πρὸ πάντων τὸ καλοκαίρι ἀνάλογα φορεματάκια. Φτηνά, γερά και νόστιμα.

Μποροῦμε μόνες μας νὰ ἐτοιμάσουμε στὰ παιδιὰ μας και στ' ἀδελφάκια μας διάφορα τέτοια ἐλαφρά φορέματα. Ἀκόμα κι' ἀπὸ ρετάλια πὺ ἔχει τὸ νοικοκυριὸ μας γίνονται μικρὰ πανταλονάκια, ποδιτσες κ.λ.π. Λίγο γαρνίρισμα ἢ λίγο κέντημα τοὺς δίνει ἕνα κάποιο γούστο και ἀνθισμα ὅπως ταιριάζει στὴν ἐποχὴ και στὴν ἡλικία. Ἐτσι κι' αὐτὰ θὰ εἶναι ἐνθουσιασμένα και μεῖς εὐχαριστημένες πὺ θὰ τὰ καμαρώνουμε.

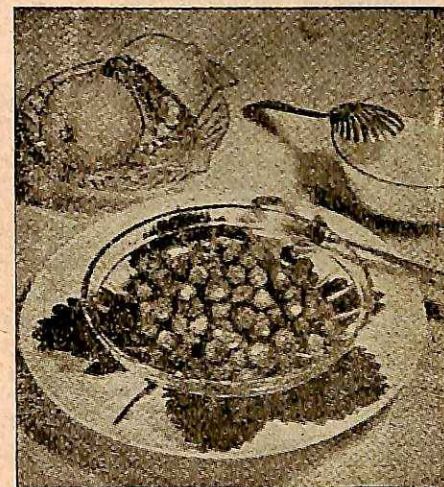

Μ' αὐτὸ τὸ ντύσιμο τὸ παιδί εἶναι πάντα χαρούμενο.

Ἀρχισαν πάλι τὰ μικρὰ καλαθάκια με τὸ ἐξαιρετικὸ αὐτὸ φρούτο νὰ φαίνονται στὸ ὁπωροπωλεῖο ἢ και στὰ χέρια τῶν πλανοδίων πωλητῶν, πὺ διαλαλοῦν με τόσο ἐνθουσιασμὸ τὸ ἐξαιρετικὸ τους αὐτὸ ἐμπόρευμα.

Πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρόνια οἱ φράουλες ἦτανε σχεδὸν ἀγνώστες στὸν τόπο μας. Δὲν εἶχαμε τέτοια παραγωγή και ἀπέξω δὲν ἔρχονταν εὐκολα, γιατί εἶναι ἕνας εὐαίσθητος καρπὸς πὺ δὲν ἀντέχει στὸ ζούλημα και στὸ κούνημα. Τώρα ὅμως κάθε χρόνο ἡ Κηφισιά μᾶς δίνει ἕνα σεβαστὸ ποσὸ φράουλες, ἂν ὅχι ἄκόμα τόσο ἀρκετὸ πὺ ἡ ἀγορὰ του νὰ γίνῃ δυνατὴ και στὰ λαϊκά στρώματα. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως κι' αὐτὸ θὰ γίνῃ, ὅπως τόσα ἄλλα.

Οἱ φράουλες εἶναι πολὺ εὐγευστος καρπός, μ' ἕνα χαρακτηριστικὸ θαυμασιὸ ἄρωμα. Τρώγονται καλύτερα με ζάχαρι. Τὴς καθαρίζουμε, ἀφοῦ τὴς πλύνουμε προσεχτικὰ μέσα σ' ἕνα τρυπητὸ, ἀπὸ τὰ κοτσανάκια τους, τὴς ραντίζουμε με λίγες στάλες λεμονιοῦ, ρίχνουμε μερικὲς κουταλιές ζάχαρι και τὴς ἀφίνουμε σκεπασμένες σὲ μιᾶ λεκάνη γυάλινη καλύτερα, νὰ ἰδρώσουν ὅπως λέμε. Τὴς σερί-

ρούμε στὸ τραπέζι δίνοντας μαζί ἂν θέλουμε κι' ἀπὸ μιὰ κουταλιά σαντιγὺ στὴ μερίδα.

Εἶναι πολὺ θρεπτικές και χωνευτικές, στὰ παιδιὰ δὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ εὐχάριστα φρούτα. Ἀκόμη και τὰ πολὺ μικρὰ, τὰ βυζανιάρικα, δείχνουν μιᾶ ἰδιαίτερη σ' αὐτὲς προτίμησι. Ἐννοεῖται ὅτι πρέπει τότε νὰ τὴς λυώσουμε.

ΤΑ ΨΑΡΙΑ

Τὸ κρέας τῶν ψαριῶν εἶναι λευκὸν και μαλακόν, περισσότερον εὐπεπτον και ὀλιγώτερον θρεπτικόν ἀπὸ τὸ κρέας τῶν ζῶων.

Ἡ θρεπτικὴ ἀξία τῶν ψαριῶν συνίσταται εἰς τὸ περιεχόμενον λεύκωμα και λίπος.

Τὰ ψάρια τῆς θαλάσσης εἶναι νοστιμότερα και θρεπτικότερα ἀπὸ τὰ ψάρια τῶν λιμνῶν και ποταμῶν. Ὅταν τὸ ψάρι περιέχῃ πολὺ λίπος εἶναι δύσπεπτον, ὡς λ. χ. χέλι, ξιφίας κλπ. Ἡ πεπτικότης ἐξαρτᾶται και ἐκ τοῦ τρόπου τῆς παρασκευῆς αὐτῶν. Πιὸ εὐπεπτα γίνονται τὰ ψάρια ὅταν εἶναι τῆς σφάρας ἢ βραστά, τὰ τηγανιτὰ εἰναι νόστιμα ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ λάδι ἀνέρεχεται εἰς ὑψηλὴν θερμοκρασίαν γίνονται δύσπεπτα. Τοῦτο διορθώνομεν ἐν μέρει ἀφαιρῶντας τὴν ἐξωτερικὴν πέτσα, ἢ ὅποια ἔχει ἀπορροφήσῃ τὸ περισσότερον λάδι. Τὸ ψάρι ἀποσυντίθεται εὐκολώτατα και μάλιστα ὀλίγας ὥρας μετὰ τὸ ψάρεμα, περισσότερον δὲ τὸ καλοκαίρι. Διακρίνεται τὸ φρέσκο ψάρι: 1ον) ὅταν τὰ μάτια ἔχουν στυλνότητα και ζωηρότητα μεγάλῃ τὸ ψάρι εἶναι φρέσκο. 2ον) Τὸ κρέας τῶν δὲν πρέπει νᾶναι πλασάρων ἀλλ' ἂ

σκληρόν, σ' αὐτὸ μποροῦμε νὰ γελαστοῦμε ὅταν τὰ ψάρια εἶναι στὸν πάγο, ὁπότε διατηροῦν τὴν σκληρότητά των. 3ον) Τὰ βράγχια πρέπει νᾶναι ζωηροῦ χρώματος και ὅχι σκούρα-θαμπὰ.

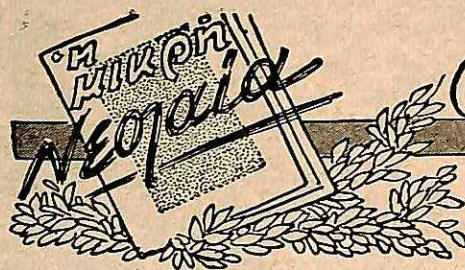
Τὰ συνηθέστερα μαλάκια πὺ χρησιμοποιοῦνται πρὸς διατροφήν εἶναι ἡ σουπιὰ, τὰ χταπόδια και καλαμαράκια. Ἀπὸ τὰ ὀπτακώδεσμα οἱ ἄστακοί, κάθουροι, γαρίδες και καραβίδες. Ἐξ αὐτῶν συχνάκις παρετηρήθησαν δηλητηριάσεις και μεταδόσεις κοιλιακοῦ τύφου και παρατόφου.

Τὰ ψάρια πὺ ἀλιεύονται με δυναμίτια γνωρίζονται ἀπὸ τὸ τραῦμα, ἀπὸ τὴν ὀσμὴν τῆς πυρίτιδος και ἀπὸ τὰ ἐντόσθια ἄλλα ἔχον μεταβληθῇ σὲ μᾶζα.

Τὰ καλύτερα ψάρια εἶναι τὰ μπαμπούνια, συναγρίδες, λιθρίνια, σφυρίδες, τοιπόυρες, γλώσσες, ἄστακοί, καλαμαράκια, γαρίδες.

Τὰ ψάρια μαγειρεύονται κατὰ διάφορους τρόπους, βραστά, τηγανιτὰ, ψητὰ, στὸ φούρνῳ.

Συνιστῶνται εἰς τοὺς ἀτόνους οργανισμούς, νευρασθενικούς, δυσπεπτικούς και ἐν γένει εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις, εἰς τὰς ὁποίας και τὸ κρέας. Ἀπαγορεύονται εἰς τοὺς ἀρθρικούς.

Ο ΚΗΨΟΣ

Το παραμυθάκι μας.

Ο ΠΙΣΤΟΣ ΦΙΛΟΣ

Ο ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ ΚΑΙ Η ΣΤΟΛΗ

Ο Τομεάρχης μας προχθές ώμλησε πολύ αύστηρά για μερικούς Σκαπανείς που ή συμπεριφορά τους δεν ήταν εκείνη που πρέπει, στα παιδιά της Ε.Ο.Ν. Εύρηκε άφορμή, γιατί άκουσε δυο-τρείς που μιλούσαν ο ένας στον άλλο με άσχημο τρόπο και άλληλοχτυπιούνταν με κακία την ώρα του διαλείμματος. Κάποιος άλλος έμπηκε στη γραμμή φορώντας τη στολή του λερωμένη και ακανόνιστη, το πηλήκιο στραβά, ξεκούμπωτος και τη ζώνη του λυτή.

«Δεν μπορώ, είπε ο Τομεάρχης, παρά να εκφράσω τη λύπη μου για λίγα εύτυχως παιδιά του Τομέως μου, που δεν μπορούν ακόμη να νοιώσουν ότι Ε.Ο.Ν. θα πη τάξεις, θα πη πειθαρχία, θα πη σεβασμός και ότι κάθε συναγωνιστής, μικρός ή μεγάλος, πρέπει να ξέρη πως δεν μπορεί ούτε να μιλά ούτε να συμπεριφέρεται όπως θέλει. Ο σεβασμός, ή τάξεις και ή πειθαρχία αρχίζουν από τη στολή. Αυτή πρέπει πρώτα να σεβώμαστε και το κατορθώνουμε αυτό με την καθαριότητα και με το κανονικό της φόρεμα. Σε όλους τους Τομείς έχουν γίνει διδασκαλίες πολλές γι' αυτό το πράγμα. Και θυμάστε: Ο 'Αρχηγός κάποτε ώμλησε πολύ αύστηρά για κάποιο Σκαπανέα που είδε να φορή άκανόνιστα τη στολή του και ακάθαρτη. Γιατί ξέρει ο 'Αρχηγός ότι ένα παιδί που άνεχεται να είναι λερωμένο και τσαλακωμένο το φόρεμά του, δεν μπορεί παρά να είναι ακατάστατο και το ίδιο σε όλη του τη ζωή. Δεν μπορεί έπομένως να είναι Σκαπανέας όπως τον θέλει ο 'Αρχηγός και ο Κυβερνητικός 'Επίτροπος».

Στο άλλο θα συνεχίσω την όμιλία του Τομεάρχου μας.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Μια φορά, τρία μικρά παιδάκια παίζαν με μικρές βαρκούλες επάνω σε μια λίμνη. Το παιχνίδι τους ήταν διασκεδαστικό και έκρατούσε πολλές ώρες. Δίπλα τους, τους παρακολουθούσε και ένας μεγάλος σκύλος, ο Τόμης, που αγαπούσε πάντα να βρίσκεται κοντά στα παιδιά.

Ξαφνικά το πιο μικρό από τα τρία γλιστρήσε κι' έπεσε μέσα στο νερό. Οι σύντροφοι του προσπαθούσαν με τις μικρές τους δυνάμεις να το σώσουν, μα τα έχασαν από την ταραχή τους και δεν ήξεραν τι βοήθεια θα μπορούσαν να του δώσουν.

Μονάχα ο Τόμης δεν τα έχασε καθόλου. Βλέποντας τον μικρό του φίλο να κινδυνεύη έτρεξε άμέσως στο σπίτι του και με γαυγίσματα και φωνές προσπαθούσε να δώση να καταλάβη ή μητέρα του παιδιού τον κίνδυνο που βρισκόταν το παιδί της. Μα ή μητέρα δεν μπορούσε να καταλάβη βέβαια τη γλώσσα του σκυλιού...

Στην απελπισία του ο Τόμης ξαναγύρισε στη λίμνη και μπήκε μόνος μέσα στο νερό. Άρπαξε τον μικρό με τα δόντια του και προσπαθούσε να τον σύρη έξω. Ήξερε πως αν πλησίαζε στην παραλία θα τον βοηθούσαν και οι δύο άλλοι φίλοι του.

9. (Συνέχεια)

— Νά ή βάρκα μας! φώναξε ο Γέρο Λύκος, όπως πάντα του πολύ ανυπόμονος.

Μια βάρκα ήταν άραγμένη στην όχθη. Γρήγορα γρήγορα ή άλεπού πήδησε μέσα κι' άρπαξε το τιμόνι. Μπήκε κι' ο λύκος και πήρε τα κουπιά.

Ο κύρ Μέντιος το αποφάσισε τελευταίος.

— Έμπρός! είπε και πήδησε μέσ' στη βάρκα.

Σιγανό αεράκι φυσούσε. Άνοιξαν το πανί. Ο Γέρο Λύκος κι' ή θειά 'Αλεπού εύχαριστημένοι άρχισαν να τραγουδούν. Όλα πήγαιναν καλά. Είχαν πιά το γαϊδάρο στα χέρια τους. Δεν θα τους ξέφευγε. Άρχισαν λοιπόν να τραγουδούν αυτό το τραγουδάκι:

«Μιά βαρκούλα θ' άρματώσω
με σαράντα-δυό κουπιά,
— γειά σου, λεβέντη μου! —
να σε κλέψω μιά βραδιά!»,

Μα ο Τόμης ήταν μικρό σκυλί κι' ο μικρός τόσο βαρύς που στάθηκε αδύνατο να τον σώση.

Λίγο ακόμη και θα ήταν άργα. Ο Τόμης όμως δεν τα έβαζε κάτω. Ο μικρός φίλος έπρεπε να σωθί...

Βγήκε ξανά έξω και ώρμησε προς το δρόμο. Και τον πρώτο άνθρωπο που βρήκε άρχισε να τον τραβή από τα ρούχα και να τον οδηγεί προς την λίμνη. Αυτός έβλεπε πως ο σκύλος δεν τον δάγκωνε. Άπλως τον τραβούσε και με μιά γλύκν στα μάτια του, του έδειχνε τη λίμνη.

Κατάλαβε πως κάτι συνέβαινε εκεί και τον άκολουθήσε. Εύτυχώς ήταν ακόμη καιρός και έτσι σώθηκε ο μικρός από τον ύγρο του τάφο.

Μα τη σωτηρία του αυτή, τη ζωή του, την χρωστά στον πιστό του φίλο, τον Τόμη, που με την έπιμονή του κατόρθωσε να τον σώση!

Πόσα σκαπανάκια διαβάζοντας το παραμύθι αυτό δεν σκέπτονται την υποχρέωση που έχουν να άγαπούν τα πιστά αυτά ζώα! Κι' ακόμη τόσο ωραίο πράγμα είναι να είμεθα πάντοτε σε θέσι να βοηθούμε τον «πλησίον» μας, αφού και αυτά τα ζώα μας διδουν τέτοια παραδείγματα.

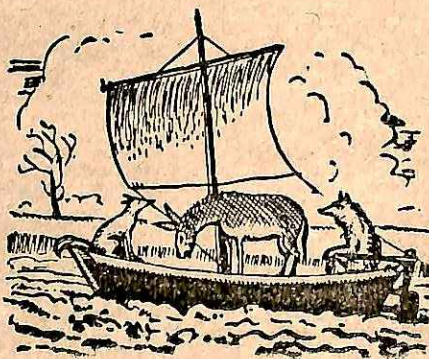
Ο κύρ Μέντιος θέλησε κι' αυτός να τραγουδήση.

Ένα ωραίο τραγουδάκι του ήρθε στο νοῦ. Ένα τραγουδάκι που ταιριαζε ίσια ίσια με τη ρομαντική αυτή βαρκάδα. Έδωξε, έκανε μιά γαργάρα με το γλυκό νερό του ποταμού κι' άρχισε να τραγουδάη:

«Άναστενάζουν τα νερά
και σκύβει το φεγγάρι
και γλείφει γλείφει τρυφερά
το δροσερό χορτάρι»

«Αχ, αχ και θα μου φύγη ο νοῦς
σε τέτοια φεγγαράδα,
με φίλους μπιστικούς
να σεργιανάς βαρκάδα!»

Τραγουδούσε τόσο γλυκά, που ο ποταμός

ΩΝ ΟΚΑΘΑΝΕΩΝ

ΤΑ ΖΑΧΑΡΩΤΑ

Του Τάκη κάναμε για δώρο ένα σπαθί κι' ένα τουφέκι και Φαλαγγάρης τώρα στέκει κι' όλο τον κόσμο απειλεί!

Φορεί στον ώμο το τουφέκι και το σπαθί στη μέση ζώνει, τα γειτονόπουλα μαλώνει και τα γυμνάζει στην αυλή!

Με το σπαθί γυμνó στο χέρι προστάγματα άγρια τους δίνει κι' έξαφνα κάποιον διακρίνει σοκολατάκια να κρατή.

«Έ, φίτ! Σκαπανέα», του φωνάζει πλησίάσε με ένα βήμα, έμπρός μου κάνε και το σχήμα και δός μου τα μισά άπ' αυτά!

«Θά στάδινα, μα Φαλαγγάρης για συλλογίσου το καλά, ταιριάζει ή ύψηλότητά σου να τρώς και συ ζαχαρωτά!»

Δ. Μ.

ΈΞΥΠΝΑ ΚΟΥΤΑ

Ο Γιαννάκης ρωτά τη μαμά του: — Δεν είναι γρήα ή γιαγιά; — Ναι, παιδί μου, πολύ. — Μα τότε πως δεν βγαίνει στους δρόμους να μαζεύη πεντάρες;

Η μαμά δίνει στον Τοτό ζεστό ψωμί.

Κι' ο Τοτός σκέπτεται: — Θα φυλάξω το μισό γι' αύριο, που ίσως δεν θάχουμε ζεστό ψωμί.

— Μαμά! Ο Κωστάκης έγινε Κινηματογράφος!

— Τι; — Ναι! Ο γιατρός είπε πως έχει μέσα του ταινία!

Ο Δάσκαλος: Για να γράφη κανείς καλά, πρέπει να γράφη όπως όμιλει.

Ο μαθητής: Και οι βουβοί, δάσκαλε;

Οι Σκαπανείς: Βασ. Πόλης εκ Πειραιώς, Μιχ. Καρτζάς εκ Άθηνών και Κωνστ. Κωστάκης εκ Βεροίας.

ταίμος τον λυπήθηκε κι' άρχισε να τον συμβουλεύη:

— Γύρισε σπίτι σου! Γύρισε σπίτι σου!

Μιά πέστροφα τινάχτηκε έξω από το νερό και τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια. Κάτι ήθελε κι' αυτή να του πη μα δεν μπορούσε. Ήταν βουδ ή καμένη.

Σιγά σιγά ο ποταμός φάρδαινε. Το ρέμα μεγάλωνε κι' ο κύρ Μέντιος άρχισε να ζαλίζεται.

Στην άρχή καμώθηκε πως δεν ήταν τίποτα. Θά περάση, έλεγε, θα περάση», κι' εξακολούθησε το τραγούδι.

Μα σε λίγο ένοιωσε ένα κόμπο στο λαιμό κι' ή φωνή του πνίγηκε. Τ' αυτιά του κρεμάστηκαν πλαδαρά, σά μαραμένα φύλλα.

«Αχ, δεν είμαι καλά», μουρμούρισε άξαφνα και ξάπλωσε άνασκελα μέσ' στη βάρκα.

— Στάσου, στάσου, περίμενε, μην πεθάνης από τώρα! φώναξε ο Γέρο Λύκος που συχαινόταν τα πώματα.

Κουράγιο, κουράγιο, άγαπητέ μου μαέστρο, είπε ή θειά 'Αλεπού και τον χτύπησε σιγά-στην πλάτη.

Ο κύρ Μέντιος είχε κλειστά τα μάτια κι' ήταν συγκινημένος από τόσες περιποιήσεις.

— Εύχαριστώ, καλοί μου φίλοι, μουρμούρισε, μην κουράζεστε, εύχαριστώ. Είμαι λίγο καλύτερα.

Μα να που τώρα άρχισε να ζαλίζεται κι' ο Γέρο Λύκος.

— Πεθαίνω! πεθαίνω! φώναξε με μιάς. Είμαι άρρωστος! Έχω ανάγκη να δαγκάσω!

Ο Γέρο Λύκος δεν έλεγε ψέματα. Είχε μπη στη βάρκα νησιτικός και τώρα υπέφερε πολύ.

«Γαϊδαρος... φαί... γαϊδαρος... γρήγορα... καπούλια...», άρχισε να παραμιλάη.

— Για ποιο γαϊδαρό, για ποιά καπούλια μιλάει; ρώτησε ο κύρ Μέντιος τρομαγμένος.

— Ο κακόμοιρος! είπε ή θειά 'Αλεπού κι' έκανε πως λυπάται πάρα πολύ το λύκο. Παραμιλάει. Σάτισε πάλι τις λέξεις. Θέλει να πη «μουσική» και λέει «καπούλια». Λέει «γαϊδαρος» και σκέπτεται «τενόρος». Βλέπεις, μαέστρο μου, τά έχει χάσει άπ' το ωραίο σου τραγούδι.

— Δέ μου φαίνεται διόλου παράξενο, είπε ο κύρ Μέντιος σκεπτικός. Κι' εγώ τά χάνω όταν άκούω το τραγούδι μου... Έ φίλε μου, είπε τώρα στο Λύκο, κάμε κουράγιο, σήκω. Νά, ή θειά 'Αλεπού, που ξέρει τόσα πράματα, θα βρή ένα γιατρικό να σε γιατρέψη.

Η θειά 'Αλεπού εύχαριστήθηκε πολύ που ο κύρ Μέντιος της είχε τόση έμπιστοσύνη.

— Άφου έχετε τόση έμπιστοσύνη σε μένα, είπε, θα σας προτείνω κάτι. Βλέπω πως το ρέμα μας παρασύρει και θα πνιγούμε σίγουρα, ή...

— Θα πνιγούμε σίγουρα! φώναξε ο Λύκος κατατρομαγμένος κι' άνασκήκωθηκε.

— Η θα πέσουμε πάνω σε κανένα βράχο...

— Θα πέσουμε πάνω σε κανένα βράχο! φώναξε ο λύκος και σηκώθηκε όλόρθος τούτη τη φορά.

— Άν δεν κάνετε άμέσως αυτό που θα σας πώ, είπε ή θειά 'Αλεπού. Για το καλό όλων μας. Άφου θα βουλιάξωμε δίχως άλλο.

— Ωχ, αχ, φώναξε ο κύρ Μέντιος. Μη λέτε αυτά τά λόγια, άγαπητή μου...

— Το είπα και το ξαναλέω, είπε ή θειά 'Αλεπού θα βουλιάξωμε σίγουρα. Και γιατί; Γιατί κάποιος από μας θα έχη στη συνείδησή του ένα μεγάλο κρίμα. Και θα βουλιάξωμε κι' οι τρεις μας αν δεν...

— Άν δέν;

— Άν δέν;

— Άν δέν το έξομολογηθούμε.

— Νά έξομολογηθούμε! φώναξε ο λύκος. Έγώ πεινάω! Αυτό μονάχα μπορώ να έξομολογηθώ. Πεινάω και δεν ξέρω τί να κάνω αν...

(Άκολουθεί)

Για να μαγειρεύετε

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Μαγική εικόν

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Σκότος!

Απορία της Λιλις:
—Περίεργο πράμα! Ό-
σες φορές έκλεισα τα μά-
τια μου μπροστά στον κα-
θρέφτη, για να δω πώς εί-
μαι όταν κοιμούμαι, έτυχε
πάντα να είναι σκοτάδι και
δεν μπόρεσα να δω τίποτα.

Το κακόμοιρο...

Η Έλβη: Να χτυπή-
σω το κουδούνι μαμά;
Και ο μικρός Παύλος:
—Όχι καύμενη, τί σου
έκανε;

Χωρίς γυαλιά!

Η γιαγιά: Δεν ξέρω
γιατί βλέπω τόσα πολλά
όνειρα την νύχτα.
Η Λιλίκα: Μά, για-
γιά, έσείς είπατε ότι χωρίς
γυαλιά δεν βλέπετε τίποτα.
Πώς τη νύχτα που τα βγά-
ζετε βλέπετε όνειρα;

Έναντι...

—Πόσο αξίζω για σένα
μαμάκα;
—Όσο να της! Έκατομ-
μύρια παιδί μου.
—Ε, απ' όλα αυτά τα έ-
κατομύρια μπορείς να μου
δώσης μια δραχμή;

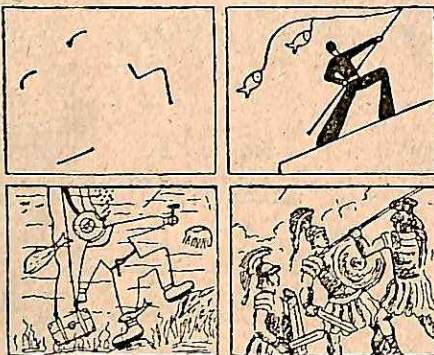
Το γιατί

Κοκόρς: Γιατί η θά-
λασσα δεν ξεχειλίζει αφού
χύνονται τόσα ποτάμια μέ-
σα σ' αυτήν;
Λάκης: Μά επειδή έ-
χει ο φουγάρι μέσα
κουτί!

Υπερβολή

Δεν μου λες Τοτό, έσ-
ου που τα ξέρεις όλα, άκου-
σες ποτέ σου την παροι-
μία: «Τρεις τὰ Γέννα, τρεις
τὰ Φώτα κι' έξη την Άνά-
στασι»;

Και ο Τοτός:
Πφ!... παροιμία που θυ-
μήθηκες! Αυτή, παιδί μου,
την έλεγαν πρό Χριστού!

Ποιά κοινά ση-
μεία έχουν μετα-
ξύ τους οι τρεις
παραστάσεις, ο
ψαράς, ο δύτες
και οι άρχαίοι
στρατιώται;

Απλουστάτα:

Έχουν κοινές
τις γραμμές που
είναι χαραγμένες
στο πρώτο παραλ-
ληλόγραμμο.

Με βάσι τις
γραμμές αυτές, μπορείτε, αν έχετε
μικρή ζωγραφική
δεξιότητα, να σχεδιάσετε πολλές άλλες παραστάσεις, το
θέμα των οποίων είσθε έλεύθεροι να διαλέξετε.

Ο περιορισμός είναι ένας: Το σχέδιό σας πρέπει να
γίνει μέσα στις τέσσαρες γραμμές του παραλληλογράμ-
μου και να περιλάβει—όπως είπαμε—ως βασικές, τις
γραμμές που υπάρχουν μέσα στο παραλληλόγραμμο.

Τρίγωνον

***** = Έλλην. πόλις.
**** = Ιταλική πόλις.
*** = Συγχρόνως
(έπιρ.).
** = Απαγορευτικόν.
* = Φωνήεν.

Και καθέτως τὰ ίδια.
Ε. Ν. ΜΟΣΧΟΣ

Κρυπτογραφικόν

123456789 = Έλλην. πόλις.
1234519 = Ημίθεος (αίτ.)
463 = Νήσος.
789789 = Θάλασσα.
4627 = Φωτίζει.
263 = Θεά.
65691 = Γυν. όνομα.
2789 = Ακρωτήριο.
123 = Θεά.
Γ. Α. ΚΑΠΑΚΟΣ

Ποικίλη άκροστιχίς

Το πρώτον γράμμα της
1ης λέξεως, το δεύτερον
της 2ας, το τρίτον της 3ης
και ο.κ.ε. αποτελούν πρω-
τεύουσας εύρωπαϊκού κρά-
τους.

1) Κράτος της Εύρωπης,
2) Βασίλευς των Έλλη-
νων, 3) Άρχαίος Βασιλεύς
των Περσών, 4) Νήσος των
Κυκλάδων, 5) Ακρογια-
λιά, 6) Χώρα της Β. Γι-
ουγκοσλαβίας, 7) Νήσος
του Α. Αιγαίου, 8) Υίος
του Όδυσσέως, 9) Πόλις
της Γερμανίας.

Η. Π. ΜΑΝΩΛΑΚΟΣ

Και μια μαγική εικόνα,
για τὰ Σκαπανάκια μας.

Το πριγκηπόπουλο και η
πριγκηπούλα του παρα-
μυθιού πήγαν στο δάσος
για να έπισκεφθούν τὰ κου-
νέλια. Όταν όμως έφτα-
σαν στο κουνελόσπιτο, δεν
βρήκαν κανένα. Έξη κου-
νελάκια είναι άσotόσο εκεί
τριγύρω.

Τὰ βλέπετε;

Παροράματα

Οι φράσεις που θα δια-
βάσετε πιδ κάτω, δεν είναι
βέβαια σωστές. Έχουν ση-
μαντικά λάθη.

Μπορείτε να βρήτε τις
λανθασμένες λέξεις και να
τις αντικαταστήσετε με τις
σωστές, ώστε να σχηματι-
σθούν φράσεις... λογικές;

1) Αφάντων πατείς ά-
γιώτερον.
2) Ο δεινός της παγίδος
ώροδότης έστί.
3) Η μάμος είναι μίος.

Μυστικές έρωτήσεις

Ο δάσκαλος: Τι μέ-
ρος του λόγου είναι τό...

Ο μαθητής: Όνομα
έπίθετον.

Ο δάσκαλος: Μπά!
Τι λές... Και πώς κάνουν
τὰ τρία γένη;

Ο μαθητής: Ο και
ή... τό...

Ο δάσκαλος: Μά τό
αρσενικό, άνόητε, είναι μη-
χάνημα, τό θηλυκό νήσος
και τό ουδέτερο καρπός.

Απρόοπτον

Από ποῦ κατάγεται η
μήτηρ της κακίας;

Δυσκολεύονται

Με σπέρτα

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΜΑΣ

Ίδου μερικά προβλημα-
τικά με σπέρτα. Πάρτε
ένα κουτί σπέρτα αρκετά...
γεμάτο, όπλισήτε με λίγη
ύπομονη και προσπαθήστε
να βρήτε τις λύσεις.

Με είκοσι τέσσερα σπέρ-
τα, φτιάχνε-
τε, όπως φαί-
νεται στην
είκόνα, έν-
νέα τετρα-
γωνίδια. Α-
φαιρέσατε
τώρα όκτώ
σπέρτα κατά
τέτοιον τρό-
πον, ώστε να
μείνουν δύο
τετράγωνα.

Γνωρίζετε βέβαια τους
λατινικούς αριθμούς. Με
δέκα όκτώ σπέρτα μπορεί-
τε να φτιάξετε την έξίσωσι
7+10=15+2, ή όποια θα
παρασταθί ως έξης:

$$VII + X = XV + II$$

Κάμετε τώρα μια άλλη
έξίσωσι, χωρίς να μετακι-
νήσετε παρά ένα μόνο
σπέρτο.

Με δέκα έξη σπέρτα σχη-
ματίζετε:

$$IX - IV = XI + V$$

Η έξίσωσις αυτή δεν εί-
ναι βέβαια σωστή, αφού ο
αριθμός 5 (9-4) δεν είναι
ίσος με τον αριθμόν 16
(11+5). Πώς μπορείτε να
διορθώσετε τό λάθος αυτό
μετακινώντας ένα μόνο
σπέρτο;

Και ένα άκόμη:
Με έπτὰ σπέρτα φτιάνετε
τον αριθμό 11-4, δηλ. 7.

$$XI - IV$$

Διπλασιάσατε τώρα αυ-
τό τον αριθμό, αλλάζοντας
και πάλιν την θέσι ενός μό-
νον σπέρτου!

Μαγική εικόν
χωρίς εικόνα

—Μαμά, ο μπαμπάς του
Νίκου έχασε τό...
—Ποιό παιδί μου;
—Μά, σας είπα!

Α. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Όριζοντίως:

1) Νήσος των
Κυκλάδων—Πόλις
της Ελλάδος,
πρωτεύουσα νο-
μού. 2) Όχι (ά-
ρχαίσι) — Δίφθογ-
γος. 3) Πολύτιμον
οίκιακό πουλί. 4)
Δρόμος — Έτερον
(δημ.). 6) Δεν εί-
ναι καθαρός. 8)
Όρος της Ελλά-
δος — Ήπειρος.
9) Γυαλιστερός, ό-
μαλός. 10) Άρ-
θρον (πληθ.) — ΕΧ.
11) Μας έσωσεν
άπό τας άμαρτίας — Ίερά πόλις του μωαμεθανισμού.

Καθ' έτος:

1) Δίδεται από τας Τραπεζας σ' εκείνους που έχουν
καταθέσει χρήματα — Όμιλία, διάλεξις. 2) ΗΥ — Άνθος
(δοτ.). 3) Δίδεται από τους νεοσυλλέκτους. 4) Άναφο-
ρική άντωνυμία ποιότητας — Μ' αυτήν παστώνονται οι σαρ-
δέλλες (όνομ.). 6) Στρατιωτικόν παράγγελμα. 8) Ίερά
ένδύματα — Έκεί μέσα έφύλαγε ο Αίολος τους άνέμους
(κλητ.). 9) Πολλοί άνθρωποι, έθνος (δοτ. πληθ.). 10)
Προτάσσεται του όρκου — Πρόθεσις. 11) Άρχ. μουσικόν
όργανον — Μεγάλη Χριστιανική έορτή.

Μ. ΧΑΤΖΗΚΩΝΣΤΑΝΤΗ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 33ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Όριζον-
τίως 1 ύάκινθος, 2 Πράγα—δέκα,
3 όχι—ναί—άρ, 4 γάρ—ούρα-
νός, 5 Όσιρις—ία, 6 αίσα—ιστός,
7 φά—ντό—ύθος, 8 ήτα—ένα,
8 δα, 9 Ρίγα—σόλ, 10 ίδς—άκό-
μη, 11 άς—ναόν—σης. Καθέτως
1 ύπογραφη—ία, 2 Άρτα—ια-
τρός, 3 καιρός—αίς, 4 ΙΓ—σάν,
5 νάνοι—τιάρα, 6 άβριον, 7 ίρις
—Άσάν, 8 ΣΔ—άστου—όκ(α), 9
έναν—όβολός, 10 Κροίσος—μή,
11 λά—σά—σάφης. Μυστικές
έρωτήσεις: Άρκάδιος—Άρκα-
δία—Άρκάδιον. Τό κονιάκι: Τό
κατάλαβε, γιατί τό κονιάκ παγώνει
πολύ δύσκολα. Έπομένως τό κονιάκ
ήταν πολύ νερωμένο... Άπορία:
Ήσαν ένας παππούς, ένας πατέ-
ρας κι' ένας έγγονός (2 πατέρες
και 2 υιοί). Κρυπτογρ-
φικόν: Θεμιστοκλής, Ίλισός,
μισθός, στόκος, στόλος, Ισθμός,
κισός, τόκος. Στοιχειόγρι-
φος: ύλακή—φυλακή. Ποικί-
λη άκροστιχίς: Βολταίρος
(Βορράς, ΚΟδρος, Σόλων, βο-
τός, Λυαίς, Εύριπίδης, Λύσαν-
δρος, Άρχιδάμος, Μιλτιάδης Σ).
Παροιμία: Σύν Άθηνά και
χείρα κίνει. Μαγ. εικόνα χω-
ρίς εικόνα: Κλειδιά (Περί-
ΚΛΗ—ΔΙΑβάσεις). Άκροστι-
χίς: Μεταξός (Μαδρίτη, Εύρω-
τας, Τάμεσις, Αλέξανδρος, Ξάν-
θη, Άχιλλεύς, Σόφια). Μετα-
γραμματισμός: Ίράκ—Ί-
ράν, Τρίγωνον: Μαλέας, Ά-
ξίός, λαν, Ε.Ο.Ν. άς, Σ.

Μεταγραμματισμός

Τι όραίο αυτό τ' άμάξι!
Μά ένα του γράμμα αν άλ-
[λάξης
Πάς σ' αυτό ν' άγωνιστής
Κι' ίσως νάβγης νικητής!
Ι. Ν. Τ.

Άκροστιχίς

Τὰ άρχικά των κάτωθι
ζητούμενων λέξεων άποτε-
λούν κράτος της Εύρωπης.

1) Ποταμός της Άφρι-
κής, 2) Βασίλισσα της Έλ-
λάδος, 3) Πρωτεύουσα με-
σογειακού κράτους, 4) Φεί-
δι, 5) Ηρώς της Έλληνι-
κής μυθολογίας, 6) Όρνι-
ον, 7) Πρωτεύουσα νομού
της ΒΔ. Ελλάδος, 8) Πε-
ρίφημη για τὰ ποῦρα της.
Χ. ΓΝΩΣΤΟΠΟΛΟΣ

Πυραμίς

1η σειρά: Σύμ-
φωνον, 2α σει-
ρά: Νήσος του
+ Αιγαίου, 3η σει-
****+**** ρά: Τό κυριώ-
τερον μέρος της φωτογρ-
φικής μηχανής, 4η σειρά:
Περίφημος Γάλλος τραγι-
κός, 5η σειρά: Πηνόν.
Οί σταυροί καθέτως: Πε-
ριφέρεια της Στερεάς Έλ-
λάδος.
Σ. Ε. ΔΕΜΕΣΤΙΧΑΣ

ΛΙΓΗ ΕΥΘΥΜΙΑ

Ο καθήμενος!

Λογική του μικρού Νί-
κου:

—Ποιός είναι ο πιό τεμ-
πέλης της τάξεώς σου,
Νίκος;
—Δέν ξέρω.
—Και όμως είναι πολύ
εύκολο να τον δης.
—Και πώς;
—Νά! Ποιός είναι εκεί-
νος που κάθεται όταν οι
άλλοι εργάζονται;
Και ο Νίκος:
—Ά! ο δάσκαλος.

Ψυχρολουσία...

Σκέψις του Γιωργάκη:
—Τί καλά θα ήτανε να
έκανα ψυχρολουσία με ...
ζεστό νερό!

Όχι όρνιθοφάγος...

Ο Δημητράκης, βλέπον-
τας τις κόττες να φεύγουν
τρομαγμένες στο διάβα
του, φωνάζει:
—Τί κουτές που είστε!
Τί φεύγετε έτσι; Άνθρω-
ποφάγος είμαι;

Άστο να χαθί!

Η Λίτσα ταξιδεύοντας
ρωτά:

—Δέ μου λέτε τί θα κά-
νουμε αν βουλιάξη τό βα-
πόρι;
Κι' ο μικρός Νάσος:
—Και τί σε μέλει δικό
σου είναι;

Αυτά περίσσευαν!

—Πρόσεξε Γιωργάκη:
Βλέπεις αυτό τό ψημένο
κοττόπουλο. Ξέρεις ότι οι
καλύτερες μερίδες είναι
για τους καλεσμένους. Ό-
ταν λοιπόν στο τραπέζι σε
ρωτήσω: τί σου άρέσει κα-
λύτερα τί θα μου άπαντή-
σης;

—Ω, λίγα πουπουλάκια,
μαμά.

Στο Σχολείο

Ο Διδάσκαλος: Πότε δύο
τρίγωνα θα είναι ίσα;
Ο Μαθητής: Όταν ο
ζαχαροπλάστης θα είναι τί-
μιος.

1117

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΠΩΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Υπό του Ραδιοφωνικού Σταθμού της Ε.Ο.Ν. μετεδόθη την Κυριακή η κάτωθι σύντομος δήλωση της Περιφερειακής Διοικήτριας Ίωαννίνων, συναγωνιστρίας Χρήστου:

«Αι εργασίαι της Β' Διασκέψεως τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν καὶ Διοικητῶν τῆς Ἑθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας τῆς Ἑλλάδος ἐξετέλεθησαν καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα, ἀπὸ τῆς 19ης Μαΐου μέχρι σήμερον, ὁμολογουμένως, ὅπως ἤθελεν ὁ Ἀρχηγός μας, ὅπως ἐπεβάλλετο διὰ τὰ ἐπιτελεσθέντα ἀποτελέσματα ὡφέλιμα εἰς τὴν Ὀργάνωσίν μας. Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. συναγωνιστὴς Κανελλόπουλος καὶ ὅλοι οἱ συναγωνισταὶ Περιφερειακοὶ Διοικηταὶ καὶ αἱ συναγωνιστρίαι Περιφερειακαὶ Διοικητρίαι ἐπύρκασαν κατὰ τὴν ἐπίστασιν αὐτῶν, ἀλλὰ μποροῦν φαντάσασθαι νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι ἐπέτυχον ὅ,τι ἐπιδιώκετο διὰ τῆς Διασκέψεως καὶ ὅ,τι τοὺς ἐνεπαιστήθη ὁ Ἀρχηγός τῶν τούτων ἐκάλεσε διὰ τὴν Διασκέψιν. Εἶναι οἱ σκέψεις μου αὐτές, ἀσφαλῶς δὲ καὶ οἱ σκέψεις ὅλων πού μετέσχον τῶν ἐργασιῶν τῆς Διασκέψεως.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον οἱ ἐργασίαι τῆς Διασκέψεως καὶ ἡ ἐπιτυχία μετὰ τὴν ὁποίαν ἐγένετο, ὅ,τι κάνει τοὺς Περιφερειακοὺς Διοικητάς καὶ τὰς Περιφερειακὰς Διοικήτριες νὰ γυρῶσιν οἱ ἐδρες τῶν μετὰ τὴν ἐπίστασιν τῆς διασκέψεως καὶ ἐπὶ τὸν ἐνθουσιασμόν γιὰ τὴν συνέχειν καὶ ὁλοκληρώσιν τοῦ ἔργου, τὸ ὁποῖον ἐνεπαιστήθη σ' αὐτοὺς ὁ Ἑθνικὸς Κυβερνητικὸς καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ι. Μεταξάς. Εἶναι συνάμα καὶ κατὰ ἄλλο, ἐπίσης σημαντικώτατο, ἀπολύτως πῶς μεγάλο ἀπὸ ψυχολογικῆς ἀπόψεως. Εἶναι ὅτι οἱ καὶ ὅλαι μας πού μετέσχον τῶν ἐργασιῶν τῆς Διασκέψεως εἶχαμε τὴν μεγάλην τυχὴ νὰ δοῦμε ἀπὸ κοντὰ τὸν Ἀρχηγὸν μας, παρὰ τὰς μεγάλας ἀσχολίας του καὶ τὸν φόρον τῆς ἐργασίας του, νὰ μιλήσωμε μαζὶ μετ' αὐτόν. Τὸ πῶς καταπληκτικὸν δὲ γιὰ μᾶς — αὐτὸ πού συντελεῖ ὅς τιπτε ἀλλοιὸ στὸ νὰ αἰσθανώμεθα τοὺς ἑαυτοὺς μας δυνατοὺς στὴ συνέχειν τοῦ ἔργου μας — εἶναι ὅτι ὁ Ἀρχηγός — μετὰ τὴν ἀγάπην, μετὰ τὴν συγκίνησιν τοῦ εἶδους — μᾶς παρακολοῦθε ὅλους, μᾶς ὁλοῦς ἀνεκτικῶς, σὲ κάθε μας βῆμα, σὲ κάθε μας ἐκδήλωσιν, σὲ κάθε μας προσπάθειαν, σὲ κάθε μας ἐπιτυχίαν καὶ σὲ κάθε μας δυσκολίαν πού ἀντιμετωπίζομε. Καὶ φυσικὰ δι' ἡμῶν παρακολοῦθε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν καὶ τὴν ἑκάστην Ε.Ο.Ν. καὶ κάθε παῖδι τῆς Ε.Ο.Ν.

Στὴν παρουσίαν μας μπροστὰ του, τὴν ὁποία εἶχε τὴν εὐγενὴ καλωσύνην καὶ κἀνὴ οἱ συναγωνιστῆς Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν., εἶδαμε δι' ἡμεῖς γιὰ τὴν Περιφερειακὴν Διοίκησιν, ὅ,τι γνωρίζαμε καὶ μὲς οἱ Περιφερειακοὶ καὶ μάλιστα πολὺ πῶς πολλὰ γιὰ τὰ αἰτία καὶ τὴν ἀφορμὴν μερικῶν δυσκολιῶν ἢ καὶ ἀτυχημάτων νὰ ποῦμε, τοῦ ἀγνώστου μας. Τόσο κοντὰ μας εἶναι. Καὶ φυσικὰ μᾶς ἔδωκε σφοδρὰ δὴναι καὶ πρακτικὰ συμβουλὲς γιὰ τὴν συνέχειν τῆς προσπάθειας μας καὶ μαζὶ καὶ τὴν ἐντολὴν νὰ σᾶς διαβεβαίωσιν τὸν φαλαγγίτικον χαιρετισμόν τοῦ καὶ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι ἂν συνεχίσουμε νὰ ἐργαζώμαστε μετὰ τὴν ἴδιαν πίστιν, τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν ἴδιαν ἐργατικότητά γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρόδον τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ συνελθῇ καὶ αὐτὸς νὰ μᾶς ἀγαπᾷ ὅπως μᾶς ἀγαπᾷ σὰν παῖδι τὸν.

Τὸν χαιρετισμὸν τοῦ αὐτοῦ, τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ αὐτοῦ εὐτυχῆς ὅτι μὴ δίδεται εὐκαιρία νὰ διαβεβαιώσιν τὰς φαλαγγίτισσας καὶ σκαπανίσσας τῆς Ε.Ο.Ν. Ἰωαννίνων ἀπὸ τὸν ῥαδιοφωνικὸν σταθμὸν μᾶς. Κι' ὅταν βρεθῶ καὶ προσφορικῶς πολλὰ ἄλλα πού θὰ πλημυρίσουν χάρι τῆς ψυχῆς σας, ὑπερφάνεια τὰ στήθη σας, πολλὰ πού θὰ σᾶς κάνουν νὰ εὐλογῆτε τὸ Θεὸν καὶ μᾶς ὅλα τὰ ἑλληνόπουλα γιὰ τὴν μᾶς ἐξέσιν τέτοιον Ἀρχηγόν.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Τὴν 19ην Μαΐου ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Θηλέων Ἀττικοβοιωτίας διαγράψαντες εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Ε.Ο.Ν. Θηλέων Λεβαδείας ἐξορτῶν ὑπὲρ τῆς στολῆς τῆς φαλαγγίτισσας. Τὸ πρόγραμμα, πλουσιωτάτων, περιελάμβανε λαχειογράφον καὶ τὸ ἀπογευμα θεατρικὴν παρά-

στασιν. Αὕτη περιελάμβανε ἀπαγγελίας ὑπὸ φαλαγγισσῶν καὶ σκαπανισσῶν, ἀφθονίαν ὠραίων τραγουδιῶν ὑπὸ τῆς χορῶδας τοῦ Γυμνασίου, χοροὺς ἑλληνικοὺς ὑπὸ φαλαγγισσῶν με θαυμασίαν ἔθνηκα ἐνδυμασίαν. Ἐπίσης ὁ καλλιτεχνικὸς ὄμιλος κρητικῶν τραγουδιῶν τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν προσεφέρθη εὐγενῶς νὰ ἐνισχύσῃ τὴν ἐορτὴν δωρεάν. Θαυμασίον λόγον ἐξερώνησεν ἡ Διευθύντρια τοῦ ΙΙΙ Ἐπιτελικοῦ Γραφείου Π.Δ.Θ.Α., καταχειροκροτηθεῖσα.

Ὁ Σὺλλογος τῶν κ. κ. καθηγητῶν τοῦ Γυμνασίου, ὁ Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Ἀρρέων Λεβαδείας καὶ ὁ ἐνθουσιώδης φίλος τῆς Ε.Ο.Ν. Δημήτριος Λεβαδείας ἐξορίσθησαν παντοιοτρόπως καὶ μετ' ἀξιομακροῦ χρόνου τὴν ἐορτὴν. Εἰς ταύτην παρευρέθη ἡ ὑποδιοικήτρια Π.Δ.Θ.Α. μετὰ τοῦ Ἐπιτελικοῦ τῆς, ἥτις καὶ ἐμεινεν ἐνθουσιωμένη ἀπὸ τὴν ὅλην ὁργάνωσιν τῆς ἐορτῆς καὶ τὸν ἔπληον τῶν φαλαγγισσῶν.

Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ πόλις, συμμετέχουσα εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς Ε.Ο.Ν., παρουσίαζε πανηγυρικὴν ὄψιν καὶ ὁ λαὸς συμμετέσχεν ἐνθουσιωδῶς εἰς αὐτήν.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΔΡΑΜΑ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Ἀρρέων Δράμας, ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ τῆς ὅπως ἐλθῇ εἰς ἀμεσώτερον σύνδεσμον μετὰ τῶν Σχηματισμῶν τῆς ὑπαίθρου καὶ νὰ σχηματίσῃ σαφὴ γνῶμην περὶ τῆς συντελουμένης ἐργασίας, προήλθεν εἰς τὴν ἀπόφασιν ὅπως οἱ Διευθυνταὶ Ἐπιτελικῶν Γραφείων μεταβῶσιν κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ ὅλας ἑορτάς εἰς τοὺς διαφόρους Σχηματισμοὺς.

Ὅπως τὴν 12ην Μαΐου ἔ. ε. ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Δράμας κ. Σωτήριος Δημητρίου, συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Διευθυντῶν Ἐπιτελικῶν Γραφείων τῆς Περιφ. Διοικήσεως, μετέβη εἰς τὴν ἱστορικὴν καὶ πόλιν Δοξάτον, ἔδραν τῆς 244ης Φάλαγγος, ἐνθα ἐπεθεώρησε λεπτομερῶς τοὺς φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Ι Τάγματος τῆς 244ης Φάλαγγος.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἐπιθεωρήσεως ὁ κ. Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τοῦ Ἐπιτελικοῦ του μετέβη εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Φάλαγγος, ἅτινα καὶ ἐπεθεώρησε ἐπισταμένως, δώσας σχετικὰς δδηγίας εἰς τοὺς ἀρμοδίους Διευθυντάς τῶν Γραφείων τῆς Φάλαγγος διὰ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τῶν ὑπηρεσιῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ περὶ τῆς λειτουργίας τῆς σχολῆς βαθμοφόρων. Ἐπίσης ὤμιλεν πρὸς τοὺς βαθμοφόρους τῆς Φάλαγγος συστήσας ἐργασίαν, προσήλων πρὸς τὸ καθῆκον καὶ συντονισμὸν τῶν δυναμῶν. Ἀκολουθῶν ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ε.Ο.Ν. Δράμας συνεργάσθη μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς 244ης Φάλαγγος Δοξάτον διὰ τὴν ἐπὶ τῶν ζητημάτων διοικητικῆς φύσεως.

Τὴν 3ην μ. μ. τῆς ἰδίας ἡμέρας ἀπὸ τὸ Δοξάτον ὁ κ. Περιφ. Διοικητὴς μετὰ τῶν ἐπιτελῶν του μετέβη εἰς Χωροστῆν, ἔδραν τῆς 282ας Φάλαγγος, ἐνθα ἐπεθεώρησε τοὺς φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς τοῦ Ι Τάγματος. Ἀκολουθῶν ἐπεθεώρησε τὰ γραφεῖα τῆς Φάλαγγος, ὅπου συνεργάσθη μετὰ τοῦ Διοικητοῦ τῆς καὶ τῶν βαθμοφόρων, δώσας σχετικὰς δδηγίας διὰ τὴν καλὴν καὶ ἀποδοτικὴν λειτουργίαν τῶν γραφείων καὶ Διευθύνσεων τῆς 282ας Φάλαγγος.

Γενικὸς ἡ περιόδεια αὕτη τοῦ Περιφ. Διοικητοῦ Ε.Ο.Ν. Δράμας ὑπῆρξε πλουσία εἰς ἀποδοσιν, διότι ἐδόθη ἡ εὐκαιρία εἰς αὐτὸν νὰ μορφώσῃ ἀκριβῆ γνῶμην περὶ τῆς συντελουμένης ἐργασίας εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς ὑπαίθρου.

Ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν τῶν Φαλαγγισσῶν Δράμας εἰς Πύργον.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

ΠΥΡΓΟΣ.—Ζωηρὰ καὶ ἐνθουσιώδης κίνησις παρατηρεῖται εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἡλείας. Εἰς μεγάλῃν συγκέντρωσιν τῆς Φάλαγγος Ἀμαλιά-

Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ἡλείας ἐπιθεωρῶν Σχηματισμοὺς Θηλέων Πύργου.

δος ὤμιλεν ὁ Διοικητὴς αὐτῆς τόνισας τὰ καθήκοντα τῶν Φαλαγγιτῶν ἀπέναντι τῆς Ὀργανώσεως. Ἐπίσης πρὸς τὰ ἐργαζόμενα μέλη τῆς Φάλαγγος ὤμιλεν ὁ ὑπασιότης τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως γενικῶς περὶ παθητικῆς ἀεραμύνσεως.

Εἰς τὴν Φάλαγγα Γαστούνης ἐξακολοθοῦν κανονικῶς τὰ μαθήματα τοῦ οὐλαμοῦ βαθμοφόρων.

Ζωηρὰ κίνησις παρατηρεῖται ἐπίσης εἰς τὴν Φάλαγγα Καθασίαν, Βαρβολομιῶν, Ζαχάριος, Καρατούλας καὶ Κρεσταίαν.

ΚΑΛΑΜΑΙ.—Τὴν προπαρελθοῦσαν Τρίτην, ἐορτὴν τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου, ἐδόθη ὡραία σπουδαία τῆς Χορῶδας καὶ τὴν Μανδρινάδας τῆς Ε.Ο.Ν. Ἡλείων, διοργανωθεῖσα μετὰ πολλὴν ἐπιμέλειαν ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως Ψυχολογίας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως. Τὸ πρόγραμμα τῆς συναυλίας περιελάμβανε ὡραίατα μουσικὰ κομμάτια, ἐκτελεσθέντα μετὰ μεγάλῃν δεξιότητιν.

Γενικῶς ἡ συναυλία ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν.

Ἐξ ἄλλου συνεχίζονται αἱ δοκιμαί τῆς «Καινονίας Ζωῆς» τοῦ κ. Μπάργη, ἡ ὁποία πρόκειται νὰ ἀναβῇ ἀπὸ τὴν 10ην τοῦ Ἰουνίου ὑπὸ τοῦ θεατρικοῦ τμήματος τῆς Ε.Ο.Ν.

ΣΠΑΡΤΗ.—Πρωτοβουλία τοῦ κ. Νομάρχου Λακωνίας, ὡς Γενικοῦ Ἐπόπτου τῆς Ε.Ο.Ν., ἰδρύθη ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Λακωνίας σχολὴ κοπτικῆς, ραπτικῆς καὶ κεντημάτων. Εἰς τὴν σχολὴν θὰ φοιτοῦν φαλαγγίτισσας καὶ Σκαπανίσσας ἐξ ὅλου τοῦ Νομοῦ ἐντελῶς δωρεάν.

Πειραματικὴ διδασκαλία ἀνέλαβον τὴν διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΝ.—Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένετο εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Λέσχης Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ναυπλίου καλλιτεχνικὴ ἐπίδειξις τῆς 64ης Φάλαγγος Θηλέων, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ κ. Νομάρχου καὶ Γενικοῦ Ἐπόπτου Ε.Ο.Ν.

Κατὰ τὴν ὥς ἄνω ἐπιδείξιν ἡ Λέσχη Θηλέων ἤτο υπερπλήρης κόσμος, συμπαιρταμένον καὶ τὸν Ἀρχὸν τῆς πόλεως.

Τὸ πρόγραμμα περιελάμβανε ἀπαγγελίας, τραγοῦδι, πιάνο, ρυθμικὸν καὶ πλαστικὸν χορόν.

Ἡ ἑναρξίς ἐγένετο μετὰ τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας τὴν συνοδεῖα πιάνο ὑπὸ τῆς φαλαγγισσῆς Νίτσας Δρούζας. Κατεχειροκροτηθὲν τὸ πᾶν εἰς τὸ πιάνο τῶν φαλαγγισσῶν Λουλοῦς Κασαλιέρου, Φαίδρας Παπαναστασίου, Φούλας Ψαλίδας, Φούλας Μπουκούρα, Ἑλλῆς Καραμέλλη, Νίτσας Δρούζας, Ἀθηνούλας Λυκομήτρου, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ μετέσφαρα χεῖρα ἐκτελεσθὲν θαυμάσια παρὰ τῆς κυρίας Καίτης Λεονάρδου καὶ φαλαγγισσῶν, ἐναλλάξ, Ν. Δρούζας καὶ Ἀθηνῶν Λυκομήτρου.

Ὁραιοτάτη, καταχειροκροτηθεῖσα ἐπίσης, ἡ ἀπαγγελία «Τὸ παλὸν βιολί» τοῦ Ι. Πολέμη παρὰ τῆς φαλαγγισσῆς Φούλας Ψαλίδας καὶ ὁ Τυφλὸς τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ ἴδιου ποιητοῦ ὑπὸ τῆς φαλαγγισσῆς Δημητράκης. Ἐπίσης ὡραία ἐτραγοῦδισε τὸν «Γέρο» Δι-

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

μο» ἡ Φαλαγγίτισσα Καίτη Παράσχου τὴ συνοδεῖα πιάνο.

Ὁ,τι ἀπεκορύφωσε τὸν ἐνθουσιασμόν τῶν παρισταμένων καὶ τὴν ἐκπληξίν τούτων ὑπῆρξεν ὁ χορὸς τῆς μικρᾶς αὐτοδιδάκτου φαλαγγισσῆς Ἰωάννας Ἀναγνωστοπούλου, ἡ ὁποία κυριολεκτικῶς συνήρπασε τοὺς θεατὰς μετὰ τὸν ὑπὲρχον ρυθμὸν πού παρουσιάζει τὸ παῖδι αὐτό. Ἄξιον ἐξαιρετικῆς προσοχῆς.

Ἡ ὁργάνωσις τῆς λαμπρᾶς ταύτης καλλιτεχνικῆς ἐπιδείξεως ὀφείλεται κατὰ πρῶτον λόγον εἰς τὴν ἄσκον καὶ δραστηρίαν Περιφ. Διοικήτριαν κυρίαν Βάσαν Λεμπή καὶ κατὰ δεύτερον λόγον εἰς τὴν συνεργάτιδα ἀργυροῦ σήματος Καν Καίτην Λεονάρδου, καθηγήτριαν πιάνο.

Ἡ ἴδια καθηγήτρια ἔχει ἀναλάβει καὶ τὴν διδασκαλίαν πιάνο δωρεάν εἰς ἀπόρους φαλαγγίτισσας τῆς Φάλαγγος Ναυπλίου.

ΤΑΥΝΗΣΙΑ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.—Ἡ Περιφερειακὴ Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Θηλέων Κεφαλληνίας, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς Ἐπιτελῆς, μετέβη εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Πάλλης καὶ εἰς τὰς περιοχὰς Εἰκοσιμίας, Ἐλίου καὶ Πρόνων καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς Θηλέων, δώσας τὰς καταλλήλους δδηγίας διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος ἐκπαιδευτικῆς καθ' ἑκάστην Τετάρτην.

Ἡ Διοικήτρια ὤμιλεν πρὸς τὰς φαλαγγίτισσας καὶ σκαπανίσσας, ἀναπτύσσας τὰς πολιτὰς καὶ μεγάλας εὐεργεσίας τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν λαόν καὶ ἰδίως τὸν ἀγροτικόν καὶ τὰς στορικὰς του φροντίδας πρὸς τὴν Ἑθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας.

Τὸ τέλος τῶν ὁμιλιῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήτριας ἐκάλεπτον παρατεταμένα χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαὶ ὑπὲρ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ ἐκδηλώσεις εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Ἑθνικὸν Κυβερνήτην.

Ἡ Περιφ. Διοικήτρια ἐμεινεν ἐνθουσιωμένη ἀπὸ τὴν συντελουμένην εἰς τοὺς Σχηματισμοὺς ἐργασίαν.

Ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Στυλ. Βαφειδῆς ἐπεσκέφθη τὰ γραφεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. Θηλέων Ἀργοστολίου. Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης, ὤμιλεν πρὸς τὰς συγκεντρωμένας βαθμοφόρους, ἐξήρθε τοὺς σκοποὺς τῆς Ὀργανώσεως καὶ συνέστησεν ἐνθουσιωμένη καὶ πειθαρχίαν πρὸς ἐπιτελεῖν τῶν ὡρητῶν τούτων σκοπῶν.

ΣΥΡΟΣ.—Τὴν Πρωτομαγιά ἐδόθη μία ἐξαιρετικὴ εὐκαιρία διὰ τὴν ψυχαγωγίαν τῶν νέων μας καὶ τὴν παραμονὴν αὐτῶν ἐπὶ μίαν ὁλόκληρον ἡμέραν εἰς τὸ ὑπαίθρου. Ἀπὸ τῆς πρωίας τῆς ἡμέρας ἡ δύναμις, συγκεντρωθεῖσα πρὸ τῶν Γραφείων τῆς Περιφ. Διοικήσεως, ἐκίνησε διὰ τὴν Βάρην. Ἀμα τὴν ἀφίξει τῆς δυνάμεως εἰς Βάρην ὥρμησεν ὅσοι ἐπὶ κεφαλῇς Τετράρχου ὁ χώρος εἰς τὸν ὁποῖον ἤδυναντο νὰ περιέρχονται καὶ νὰ παίζου. Ὁρίσθη ἐπίσης δύναμις ἐξ 20 φαλαγγιτῶν βαθμοφόρων καὶ ἐκ τῶν δύο φαλαγγῶν ὡς φρουρὰ καὶ ἤρχισε μετ' ὀλίγον τὸ ψήσισμα τῶν ἀρνίων. Περὶ τὴν 11ην προσκληθέντες προσήλθον ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης Ε.Ο.Ν., ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης καὶ ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς, οἱ ὁποῖοι, ἀφού ἠχρήθησαν τὰ χρόνια πολλὰ καὶ εὐδωσαν εἰς τὸ ἔργον τῆς Ε.Ο.Ν., ἀνεχώρησαν. Τὴν 12ην μεσημερινὴν ἡτοιμάσθη ἡ τράπεζα καὶ ἀφού οἱ φαλαγγίται ἐλαβόν τὰς θέσεις τῶν καὶ διενεμήθησαν τὰ

φαγητὰ, ἤρχισαν νὰ τρώγουν, ἀφού προηγουμένως ἔψαλαν τὸν ὕμνον τῆς Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Τήνου ἐγένοντο τὴν προπαρελθοῦσαν ἐβδομάδα πλῆθος μαθημάτων καὶ ὁμιλιῶν, ὡς ἑλληνικὸς πόλεμος, ἡ ὕμνησις, ἡ θέρμανσις καὶ διατροφή, ἡ πρῶται βοήθειαι, ἡ περὶ αὐτοθυσίας, ἡ ἐπεξηγήσις τοῦ Μεγάλου Κανόνος κλπ. Ἐπίσης ἐλαβόν χώραν στρατιωτικὰς δσκήσεις, διάφοροι παιδιαί, σπορτικὰ δσκήσεις καὶ διάφοροι γεωργικὰ ἀσχολία.

Ζωηρὰ κίνησις παρατηρεῖται ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ὑποδιοίκησιν Πάρου.

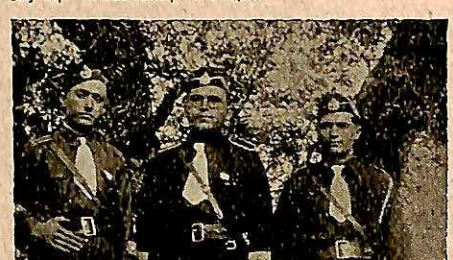

Φαλαγγίται Σύρου μετὰ τῆς μπάντας τῶν παρελθόντων.

μετὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῆς ποδηλατικῆς ὁμάδος.

ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ.—Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ὑπασιότητος του καὶ ὑπὸ τοῦ Περιφερειακοῦ ὑποδιοικητοῦ ἀνατολικῶν ἐπαρχιῶν, ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς τοῦ Ταγματῆς Ἐπισκοπῆς (326ης Φάλαγγος), διαπιστώσας ὅτι ἔχουν τεθῇ αἱ βάσεις μιᾶς καλῆς ἐργασίας.

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ.—Τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένοντο πρακτικὰ ἐφαρμογαὶ ὑπὸ τῶν ἐκπαιδευμένων φαλαγγιτῶν εἰς τὰ μέσα συνδέσμων μετὰ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν ὑπάλληλον Τ.Τ.Τ. κ. Καληώρακη. Οἱ ἐκπαιδευόμενοι φαλαγγίται μετέβησαν ἐξω τῆς πόλεως Ἀγ. Νικολάου, ὅπου ἐχρησιμοποίησαν περὶ τὰ 100 μέτρα καλωδίου διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τηλεφωνικῆς γραμμῆς, κατορθώσαντες νὰ ἐπικοινωνήσιν μετὰ διάφορα κέντρα τοῦ Νομοῦ.

Ἐπίσης τὴν αὐτὴν ἡμέραν αἱ φαλαγγίτισσας Ἀγ. Νικολάου καὶ Μυλάτου, συνοδευόμεναι ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήτριας Λασηθίου, ἐπεσκέψθησαν τὰς ἀρχαιοτάτας τῆς Κνωσοῦ. Ἡ ἐκδρομὴ εἶχεν ἐκπαιδευτικὸν χαρακτήρα.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΝ.—Εἰς τὴν ἱερὰν πόλιν τοῦ Μεσολογίου ἀφίχθησαν πρὸ ἡμερῶν φαλαγγίται τῶν Σχηματισμῶν Σιδηροκάστρου Μακεδονίας. Τοὺς Μακεδόνες φαλαγγίτας ὑπεδέχθησαν θερμότατα οἱ φαλαγγίται Μεσολογίου καὶ ὁ Δήμος τῆς πόλεως.

Οἱ φαλαγγίται Σιδηροκάστρου ἐπεσκέψθησαν τὸ ἱερὸν καταβέσαντες στέφανον, τὴν οἰκίαν τοῦ Βύρωνος, τοὺς προμαχῶνας τοῦ φρουρίου, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἱστορικὴν πινακοθήκην τοῦ Δημαρχείου. Οἱ φαλαγγίται Σιδηροκάστρου ἐμεινεν κατενθουσιωμένοι ἀπὸ τὴν θερμὴν φιλοεναντίαν τῆς ὁποίας ἐτύχον ἐκ μέρους τῶν φαλαγγιτῶν καὶ τοῦ Δήμου Μεσολογίου.

ΒΕΖΕΑΛΙΑ.—Εἰς τὴν ἱερὰν πόλιν τοῦ Μεσολογίου ἀφίχθησαν πρὸ ἡμερῶν φαλαγγίται τῶν Σχηματισμῶν Σιδηροκάστρου Μακεδονίας. Τοὺς Μακεδόνες φαλαγγίτας ὑπεδέχθησαν θερμότατα οἱ φαλαγγίται Μεσολογίου καὶ ὁ Δήμος τῆς πόλεως.

Οἱ φαλαγγίται Σιδηροκάστρου ἐπεσκέψθησαν τὸ ἱερὸν καταβέσαντες στέφανον, τὴν οἰκίαν τοῦ Βύρωνος, τοὺς προμαχῶνας τοῦ φρουρίου, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἱστορικὴν πινακοθήκην τοῦ Δημαρχείου. Οἱ φαλαγγίται Σιδηροκάστρου ἐμεινεν κατενθουσιωμένοι ἀπὸ τὴν θερμὴν φιλοεναντίαν τῆς ὁποίας ἐτύχον ἐκ μέρους τῶν φαλαγγιτῶν καὶ τοῦ Δήμου Μεσολογίου.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Εκδόσεις

Το προπαραλθόν Σάββατον επέστρεψεν από την Ζακύνθον το καλλιτεχνικόν τμήμα της 'Υποδιοικήσεως Πανεπιστημίου, όπου είχε μεταβή κατόπιν προσκλήσεως του 'Οργανισμού 'Ωδείων και Φιλαρμονικῶν Ζακύνθου, σημειώσαν εξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ὑπὸ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ζακύνθου ἐπεφυλάχθη θερμὴ ὑποδοχὴ εἰς τοὺς Φαλαγγίτας ἐκδρομείς. Τὸ θεατρικὸν καὶ τὸ μουσικὸν τμήμα ἐνεφανίσθησαν δις ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Δημοτικοῦ Θεάτρου προκαλέσαντα τὰ εὐμενέστατα σχόλια τῶν παρευρεθέντων. Εἰς τὴν ὥραιαν νῆσον οἱ ἐπισκέπται παρέμειναν ἐπὶ 3 ἡμέρας, καθ' ἃς διωργανώθησαν πρὸς τιμὴν τῶν δεξιῶσεως καὶ ἐκδρομαί, ἐπιστρέψαντες μὲ τὰς καλλιτέρας ἐντυπώσεις. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν κατηνύθησαν εἰς τὸ 'Ηρώον τῆς Ζακύνθου, ὅπου κατέβησαν στέφανον, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἔστειλαν τὸν ἀνδριάντα τοῦ 'Εθνικοῦ μας ποιητοῦ Διονυσίου Σολωμοῦ.

— Τὴν προπαραλθούσαν Τετάρτην, 8ην λήξαντος, εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τῆς Α.Σ.Ο. καὶ Ε.Ε. ἔλαθε χώραν γενικὴ συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς 'Υποδιοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὡμίλησεν ὁ Διοικητὴς τῆς 'Υποδιοικήσεως ἑπὶ τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν., τόνισας τὸ καθῆκον τῶν ὁποίων ἔχουν οἱ ὑποψήφιοι ἀξιωματικοὶ ὅπως γνωρίζουν καλῶς τὸν κανονισμὸν τῆς Ε.Ο.Ν., ὅταν μάλιστα πρόκειται νὰ διοικήσουν μονάδας εἰς τὴν ὑπαιθρον.

— Ἐπανελήφθη τὴν παρελθούσαν Δευτέραν ἀπὸ τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν., κατ' ἀπαίτησιν ἀκροατῶν καὶ κατόπιν ἀρμόδιας διαταγῆς, τὸ περὶ καπνισματοῦ μᾶθημα τοῦ συνεργάτου τοῦ τμήματος προπαγάνδας ὀγιεινῆς τῆς Δ.Α.Σ.Α.

— Ὁ Λόχος τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῇ τὸν Διοικητὴν τοῦ ἐξέδραμε τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν εἰς τὸ Κάβοδι, ὅπου οἱ ἐκδρομείς διεσκεδάσαν μὲ ἀσλοπαίδας καὶ πατριωτικὰ ἄσματα. Ἡ ἐκδρομὴ ἐγένετο βάσει τοῦ ὑπὸ τῆς Δ.Α.Σ.Α. ἐκπονηθέντος προγράμματος στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως καὶ ἰδεολογικῆς διαφωτίσεως.

— Ἐπέστρεψαν τὸ παρελθόν Σάββατον ἀπὸ τῆς Θεσσαλονικῆς οἱ Φαλαγγίται ἀθληταὶ τῆς 'Υποδιοικήσεως Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, καθὼς καὶ ἡ ὁμάς πετοσφαίρας τῆς Δ.Α.Σ. Ὁληῶν, ὅπου εἶχον μεταβῆ πρὸς τέλει οἱ ἀθλητικὸν καὶ σκοπευτικὸν ἀγῶνας μετὰ τῆς 'Υποδιοικήσεως τοῦ ἐκεῖ Πανεπιστημίου.

Τοὺς ἀγῶνας ἐτίμησεν ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονικῆς, ὁ ὁποῖος καὶ ἐκήρυξε τὴν ἐναρξίν αὐτῶν, πολλοὶ καθηγηταί, αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως, ἀνώτατοι βαθμοφόροι τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θεσ/νίκης καὶ τῆς 'Υποδιοικήσεως Πανεπιστημίου, καθὼς καὶ πλῆθος κόσμου, τὸ ὅποιον ἐχειροκρότησε τοὺς εὐσταλεῖς Φαλαγγίτας ἀθλητάς.

Εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν ἀγῶνων, οἱ ὁποῖοι διήρκεσαν δύο ἡμέρας, περιελαμβάνοντο ἀγῶνες σκοποβολῆς, στίβου, καθὼς καὶ ἀγῶνες πετοσφαίρας μετὰ τῆς ὁμάδος Δ.Α.Σ. Ὁληῶν καὶ τῆς ὁμάδος Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ὁληῶν Θεσσαλονικῆς.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας στίβου, οἱ ὁποῖοι ἐτελέσθησαν εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ 'Ηρακλέους, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμάς τῆς 'Υποδιοικήσεως Πανεπιστημίου Θεσσαλονικῆς μὲ 102 βαθμοὺς ἐναντὶ 70 τῆς 'Υποδιοικήσεως Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία δέον να σημειωθῇ ὅτι λόγω τῶν ἐξετάσεων κατήλθε μὲ ἑλπίσιν οὐδένα.

Εἰς τοὺς σκοπευτικούς ἀγῶνας, οἱ ὁποῖοι διεξήχθησαν εἰς τὸ Σκοπευτήριον τοῦ Π.Α.Ο. Κ., ἐπρώτευσαν οἱ σκοπεῖται τῆς 'Υποδιοικήσεως Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, καταλαβόντες τὰς 5 πρώτας θέσεις καὶ καταρτίσαντες οὕτω τὴν Πανελληνίαν ὁμαδικὴν ἐπίδοσιν ἐπιτυχόντες 925)000.

Τέλος ἡ ὁμάς πετοσφαίρας τῆς Δ.Α.Σ. Ὁληῶν ἀντεμετώπισε τὴν ὁμάδα Περιφερειακῆς

Κεντρικὴ Διοίκησις

Διοικήσεως Ὁληῶν Θεσσαλονικῆς, τὴν ὁποίαν καὶ ἐνίκησε κατόπιν πείσμονος καὶ θεαματικοῦ ἀγῶνος μὲ 15 : 7, 8 : 15, 15 : 9.

Μετὰ τὸ πέρασ τῶν ἀγῶνων ὁ Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονικῆς ἀπένειμε τὰ βραβεῖα εἰς τὰς νικήτας.

Τὴν ἐσπέραν παρετέθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Μακεδονίας κ. Κυρίμης δειπνον πρὸς τιμὴν τῶν ἀθλητῶν καὶ ἀθλητῶν Φαλαγγιτῶν.

— Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐγένετο γενικὴ συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς 'Υποδιοικήσεως Ἀνωτέρων Σχολῶν εἰς τὸ Πανελλήνιον Γυμναστήριον, καθ' ἣν ἐξετελέσθησαν στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις καὶ ἐλήφθησαν φωτογραφίαι τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν. Ἐπίσης ἐγένετο κατὰ τὰς τακτικὰς ἐβδομαδιαίας συγκεντρώσεις τῆς αὐτῆς 'Υποδιοικήσεως καὶ δύο ὡμιλίας.

— Εἰς τὴν 'Υποδιοίκησιν Παντείου ἐγένετο τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα μεγάλη συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν σπουδαστῶν αὐτῆς, καθ' ἣν ὡμίλησεν ὁ Διοικητὴς τῆς ὡς ἄνω 'Υποδιοικήσεως περὶ τῶν καθηκόντων τὰ ὁποῖα ἔχουν οἱ Φαλαγγίται ὅπως συνεχίσουν τὴν δρᾶσιν τῶν εἰς τὰς ἰδιαιτέρας τὸν πατρίδας κατὰ τὸ δίστασμα τῶν θερινῶν διακοπῶν.

— Κατόπιν σχετικῆς διαταγῆς τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως ἰδρύθη παρὰ τῆς Δ.Α.Σ. Ἀρρένων ναυτικὸν τμήμα, εἰς τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς θὰ ἐκπαιδεύθωσι τὰ μέλη τοῦ Λόχου Διοικήσεως.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Στὸ πλοῦσιον καὶ ποικίλον πρόγραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. ἐξεχωριστῇ θέσιν ἔχουν τὰ ἔργα τὰ γραφόμενα καὶ ἐκτελούμενα ἀπὸ συνεργάτας τῆς Π.Δ.Α.Π. Τὴν ὥρα τοῦ Σκαπανέως, κατὰ Σάββατον, κλείνουν ὠραιότατα σκέτς, χορηγούμενα ἐπεισόδια ἀπὸ τὸ Κουκλοθέατρον, διδακτικὰς ἀφηγήσεις, παραμῦθια, τραγούδια ἀπὸ τὴν χορωδία καὶ μουσικὰ ἔργα ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα τῆς Π.Δ.Α.Π.

Κατὰ τὴν 29ην π. μ., ἡμέραν τῆς ὀνομαστικῆς ἐορτῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ἐξετελέσθη ἀπὸ τὸν θάσαν Σκαπανέων ἕνα χορηγούμενον ἔμμετρο σκέτς ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ Σκαπανάκια στὸ Βασιλεῖον», μὲ ὠραιότατους ὁνους ἀφαιρούμενους εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα, γραμμένον ἀπὸ τὸν κ. Λάκην Παπαδήμαν, μὲ μουσικὴν τοῦ κ. Παν. Γλυκοφρύδη καὶ διδασκαλίαν τοῦ κ. Εὐθ. Πανέση.

Τὴν 3ην λήξ. ἐδόθη ρεσιτάλ τραγουδιοῦ ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Παπακοινόμενου μὲ διάφορα ἑλληνικά τραγουδία.

Τὴν 4ην λήξαντος ἐξετελέσθη ὑπὸ τοῦ κ. Εὐθ. Πανέση ἕνα διδακτικώτατο παραμῦθι «Παίζοντας στὸ δρόμον» τοῦ Δ) τοῦ παρὰ τῆς Κ. Δ. κ. Μιχ. Βρυχέα μὲ στίχους τοῦ κ. Λάκη Παπαδήμα καὶ μουσικὴν τοῦ κ. Γιάννη Νούσια.

Τὴν 11ην λήξ. ἐγένετο ἀπαγγελία ποιημάτων ὑπὸ τοῦ Χ. Πλακούδη καὶ τὴν 12ην μετεδόθη ἡ ἐμπνευσμένη ὁμιλία τοῦ συνεργάτου καθηγητοῦ κ. Ἀπ. Χούλη μὲ θέμα «Τὰ Ἐθνικά μας σύμβολα».

— Τὴν 6ην λήξαντος μηνὸς ἡ Π.Δ.Α.Π. ὠργάνωσε, χάριν τῶν Φαλαγγιτῶν τῶν ἐπαγγελματικῶν σχολῶν τοῦ Πειραιῶς, δύο καλλιτεχνικάς παραστάσεις. Τὴν μίαν εἰς τὸν Δημοτικὸν Θεάτρον τῆς γειτονίας καὶ τὴν ἄλλην εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν Πειραικῶν Συνδεδασμῶν, παρουσία τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου, τοῦ Περιφερειακοῦ Διοικητοῦ, τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ὁληῶν μετὰ τῶν ἑπισταλίων τῶν καὶ πολλοῦ κόσμου. Κατὰ τὰς παραστάσεις αὐτάς, τὰς ὁποίας παρηκολούθησαν ἀπαντες οἱ Φαλαγγίται τῶν ἐπαγγελματικῶν σχολῶν, ἀνερχόμενοι εἰς 3.000, ἐξετελέσθησαν μὲ πολλὰ ἐπιτυχία ὑπὸ τῆς χορωδίας τῆς Π.Δ.Α.Π. καὶ τῶν ἐπαγγελματικῶν σχολῶν διάφορα ἑλληνικά τραγουδία. Ἡ ὀρχήστρα, ἐξ ἄλλου, ἐξετελέσεν ἐξ ἴσου ἐπιτυχῶς ἐκλεκτὰ τεμάχια μεγάλων μουσουργῶν καὶ Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν, ἀκολουθῶν δὲ ἐγένετο διάφοροι ἀ-

παγγελία ὑπὸ Φαλαγγιτῶν. Ἐν συνεχείᾳ ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῆς Πολιτικῆς Διαφωτίσεως παρὰ τῇ Κεντρικῇ Διοικήσει κ. Κ. Καραμάνος περὶ τῶν προσπαθειῶν καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τῆς Ε.Ο.Ν. ὑπὲρ τῶν ἐπαγγελματικῶν σχολῶν καὶ ἐνητωκραύασε μεθ' ὅλων τῶν παρισταμένων ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ, τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῆς ἐργαζομένης Νεολαίας.

— Τὴν Κυριακὴν 12ην λήξ. οἱ Φαλαγγίται καὶ οἱ Σκαπανεῖς τοῦ 34ου Ὑποτομέως τῆς 'Υποδιοικήσεως Ἀθηνῶν ἐξέδραμον εἰς Χαλκίδα, τυχόντες θερμότητος ὑποδοχῆς ὑπὸ τῶν συναγωνιστῶν τῆς Περιφέρειας, τῶσον εἰς τοὺς ἐνδιαμέσους σταθμούς ὅσον καὶ εἰς τὴν Χαλκίδα. Καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν οἱ Φαλαγγίται καὶ οἱ Σκαπανεῖς ἐφαλλον διάφορα ἐμβλήματα, ἐπέστρεψαν δὲ τὴν ἐσπέραν μὲ τὰς ὠραιότερας ἐντυπώσεις.

— Ὑπὸ τοῦ 1ου Ὑποτομέως τῆς 'Υποδιοικήσεως Βορρὰ ἐδόθη θεατρικὴ παράστασις ὑπὲρ τῶν μαθητικῶν συσσιτίων στεφθεῖσα ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας, ὑπὸ δὲ τοῦ 2ου Ὑποτομέως ἐδόθησαν 40 σκέτς κωμικὰ ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ σκοποῦ, προσερχόμενον ἀγροῦ. Ἐπίσης ὁ 4ος Ὑποτομέως συμμετέσχεν ἐπιτυχῶς εἰς τὴν ἐορτὴν τῶν ἀνθέων διὰ γλαστρῶν τῶν Φαλαγγιτῶν τοῦ, βραβευθεῖσαν δύο ἐξ αὐτῶν διὰ χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ μεταλλίου. Εἰς τὸν 5ον Ὑποτομέα ἐγένετο μαθηματικὴ παθητικὴ ἀεραμυθία καὶ πρώτων βοηθειῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἔλαθε μέρος ἅπασα ἡ δύναμις τοῦ Ὑποτομέως.

— Τὴν 14ην λήγοντος εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν τελετῶν τοῦ Βασιλικοῦ Γυμνασίου ἐγένετο ἡ ἐναρξὶς τοῦ Μαθηματικοῦ Φροντιστηρίου τῆς Ε.Ο.Ν. παρουσία τοῦ ἀντιστρατήγου κ. Βερέτα καὶ ἐπιτελῶν τῆς Π.Δ.Α.Π., εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς ὁποίας ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδρύσιν τοῦ ἐν λόγω Φροντιστηρίου. Ἡ Διεύθυνσις τοῦ Φροντιστηρίου ἀνετέθη εἰς τὸν ἀντιστράτηγον κ. Βερέταν, εὐγενῶς προσφερθέντα νὰ ἀναλάβῃ τὴν κατάρτισιν τῶν Φαλαγγιτῶν εἰς τὰ μαθηματικά. Τὸ Φροντιστήριον ἀεραμυθίᾳ κατ' ἐκάστην Δευτέραν, Τρίτῃ, Πέμπτην, Παρασκευὴν καὶ Σάββατον, ἀπὸ 8—10 π. μ., αἱ δὲ παραδόσεις θὰ γίνωνται ἐντελῶς δωρεάν.

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὴν 12ην Μαΐου ἡ Τεχνικὴ καὶ Οἰκοκυρικὴ Σχολὴ Ν. Κοκκινιάς, Στέγης Φαλαγγιτισσῆς, ἔδωκεν ὠραιότατην ἐορτὴν εἰς τὰς 10.30 π. μ.

50 βαθμοφόροι τῆς 'Υποδιοικήσεως Ὁληῶν Ἀθηνῶν μεταδίδουν εἰς Σπάρτην καὶ Μυστράν.

Ἡ Ἐπαγγελματικὴ Σχολὴ Ἑλληνίδων Γυναικῶν ἐξέδραμεν εἰς Σούνιον τὴν προπαραλθούσαν Κυριακὴν.

Φαλαγγίτισσαι τῶν Ἐργαστασίων Πειραικῆς καὶ Πατραϊκῆς καθὼς καὶ Παπαστρατοῦ μετέβησαν εἰς Ζοῦμπερι. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκδρομῆς ἦτο ὠραιότατον.

100 βαθμοφόροι τῆς Ὑ.Θ.Ν. καὶ 40 τῆς Ὑ.Θ.Π. μετέβησαν εἰς Ναύπλιον.

Ἡ Διεύθυνσις Ψυχαγωγίας ἐπὶ τῇ ἐπετείᾳ τῆς ἀλώσεως τῆς Σφακτηρίας ἔδωκεν ἀπὸ ραδιοφώνου ὠραιότατον σκέτς τὸ Παλαμῆδιον.

— Τὴν Πέμπτην 2 Μαΐου ἐγένετο εἰς ὅλους τοὺς Ὑποτομείας τῆς 'Υποδιοικήσεως Βορρὰ ἡ διανομὴ γλαστρῶν, τὰς ὁποίας προσέφερεν ὁ Ὑπουργὸς Διοικητῆς Πρωτευούσης. Ἐπίσης ἐγένετο ἀνάγνωσις τῆς Ἡμερησίας Διαταγῆς τῆς Διοικήσεως τοῦ Βορρὰ καὶ τοῦ λόγου τοῦ Κ.Ε.Ν. ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐργατικῆς Πρωτομαγίας. Τὴν Κυριακὴν 5 Μαΐου ὅλη ἡ 'Υποδιοίκησις παρηκολούθησε τὴν ἀπονέμωσιν τῶν ἐπῶντων κατὰ τὴν λήξιν τῶν Β' Πανελληνίων ἀγῶνων τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ τὰς Φαλαγγιτίσας, Σκαπανίσσας καὶ Φαλαγγίτισσας ἐξεδηλώσαν ἀκόμη μίαν φορὰν τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν ἐπὶ τῇ θέσ τοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Κ.Ε.Ν. καὶ τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως.

Ὁ 8ος Ὑποτομέως Πειραιῶς διωργάνωσε μίαν ὠραιάν ἐορτὴν Σκαπανίσσων, τὴν ὁποίαν ἐτίμησεν ἡ ἐπιτιμὸς Διοικήτρια Πειραιῶς μετὰ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς 'Υποδιοικήσεως καὶ πλῆθος κόσμου.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ 1841

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ ΔΡΑΧ. 1.205.000.000
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 31 Δεκεμβρίου 1939) » 10.541.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Δέχεται καταθέσεις πάσης φύσεως εἰς δραχμάς. Ἀγοράζει καὶ πῶλεῖ μετοχὰς καὶ ὁμολογίας εἰς τὸ ἐν Ἀθῆναις Χρηματιστήριον διὰ λογαριασμῶν τρίτων. Παρέχει δάνεια ἐπὶ ἐνεχυρῶ δημοσίων χρεωνογράφων, μετοχῶν καὶ ὁμολογιῶν ἑταιρειῶν. Δέχεται πρὸς φύλαξιν χρηματογράφα παντὸς εἶδους. Ἐκμισθοὶ χρηματοκιβώτια πρὸς φύλαξιν τίτλων καὶ τιμαλφῶν ἀντικειμένων.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΝ ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ ΕΝΤΟΚΩΣ ΠΡΟΣ 4% ΕΤΗΣΙΩΣ

Ἐσωτερικοῦ ἀπὸ δραχ. 1 ἕως 100.000.—

Ἐξωτερικοῦ » » 1 » 500.000.—

Κεφάλαιον καταθετῶν Δραχ. 3.760.000.000.—

Πᾶς κάτοχος βιβλιαρίου Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου δύναται νὰ ἐνεργῇ καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομεῖα τοῦ Κράτους καὶ δι' ὅλων τῶν ἀγροτικῶν διανομῶν.—Οἱ τόκοι τῶν ἀποταμιευομένων ποσῶν κεφαλαιοποιοῦνται κατ' ἔτος καὶ ἀνατοκίζονται.—Τὸ 1/3 τοῦ ἀνωτάτου ὀρίου τῶν καταθέσεων, ἥτοι δραχ. 33.500, δὲν κατάσχονται εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν.—Διὰ τὴν διευκόλυνσιν τῆς οἰκονομίας καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως τὸ Ταχυδρομικὸν Ταμιευτήριον διαθέτει εἰδικούς καλλιτεχνικούς κουμπαραδες, πωλουμένους εἰς ὅλα τὰ Ταχυδρομικὰ Γραφεῖα τοῦ Κράτους.—Ὅταν ἔχετε ἕνα κουμπαραδὸν δύνασθε νὰ ἐξυμνητῆτε κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς οἰκονομίας σας, διότι συνηθίζετε εὐκολώτερα στὴν ἀποταμίευσιν.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 3 3/4 % μέχρι δραχμῶν 125.000.—

ΟΥΕΩΣ πρὸς 3 % ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 3 1/2 % — 4 1/2 %

Ὁ τόκος τοῦ Ταμιευτηρίου ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆς ἐπομένης τῆς καταθέσεως. Ἀπασα αἱ καταθέσεις εἶναι ἐξ ὀλοκλήρου ἡγγυημέναι ὑπὸ τοῦ Κράτους καὶ ἀπληλαγμένας τελῶν χαρτοσήμου.

Μία ἀπὸ τὰς ἀρετὰς τῆς Νεολαίας πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀποταμίευσις.

ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ καὶ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ! Ἀποταμιεύετε καὶ καταθέτετε τὰς οἰκονομίας σας εἰς τὰ:

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΡΟΤΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ

Οὕτω προετοιμάζετε μίαν καλλιτέραν αὔριον διὰ τὸν ἑαυτὸν σας, καὶ συμβάλλετε συγχρόνως εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Γεωργίας τῆς Χώρας.

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 31

35 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ 72 ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΣΤΑΦΙΔΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ

ΕΛΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 53

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 22-721, 30-661, 30-602

ΚΥΡΙΩΤΕΡΟΙ ΣΚΟΠΟΙ. Προστασία παραγωγῆς καὶ ἐμπορίας τῆς κορινθιακῆς σταφίδος. — Βελτίωσις τῆς ποιότητος. Κοινὴ ἐναποθήκευσις τῆς σταφίδος. — Οἰνοποιήσις χλωρᾶς σταφίδος. — Διαφήμισις τῆς σταφίδος εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν καὶ τὸ Ἐσωτερικόν.
ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ. Ὁ πλέον εὐθνήος, ὑγιεινὸς καὶ εὐγευστος ξηρὸς καρπὸς τῆς παγκοσμίου γεωργικῆς παραγωγῆς. — Εἶναι πλουσιωτάτη εἰς σάκχαρον καὶ βιταμίναν. — Ἐχει μεγίστην θερμαντικὴν δύναμιν. — Περιέχει μαγνήσιον ἐνδεικνυόμενον κατὰ τοῦ καρκίνου, ἀλκαλικὰς οὐσίας ὠφελίμους εἰς τὸ αἷμα, σίδηρον, ἄλατα κλπ. ὠφέλιμα εἰς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου. Τρώγοντες κορινθιακὴν σταφίδα ἐξασφαλίζετε τὴν ὑγείαν σας, ἔχετε οἰκονομίαν καὶ ἐνισχύετε τὴν ἔθνικὴν μας οἰκονομίαν.

Η ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΣ ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΝΕΟΓΑΙΑ

ΑΡΙΘ ΦΥΛ. 35 (86)
ΙΟΥΝΙΟΥ 1940-Ε'

